

Scăpare^{la} Dumnezeu

CUM A PĂRĂSIT FAMILIA MEA VIAȚA TUMULTOASĂ
PENTRU A CĂUTA SPIRITUALITATEA VERITABILĂ
ȘI VIETUIREA SIMPLĂ

Jim Kohnberger

ÎMPREUNĂ CU

TIM și JULIE CANUTESON

Traducere:
Marius Andrei

ZAPPY'S

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOHNBERGER, JIM

Scăpare la Dumnezeu/Jim Hohnberger; trad.: Marius Andrei -
Câmpina; Zappy's, 2003

Tit. orig. (eng): Escape to God

ISBN 973-86388-1-3

I. Andrei, Marius (trad.)

2

Copyright © pentru ediția în limba română:

Dr. med. Horst Müller și Editura Zappy's

Concept grafic și realizare copertă: Emilian Popescu

Corectura: Manuela Popescu

Cuprins

Prefață	5
1. Extraordinara purtare de grijă	10
2. Religia – este suficientă?	16
3. O viață de simplitate	24
4. Mai multe alegeri	39
5. Unde ești tu, este și Dumnezeu	56
6. Văzându-L pe Cel invizibil	66
7. Ascultarea selectivă	84
8. Cel mai mare dușman	102
9. Chiar crezi?	114
10. Dumnezeu , în tot și în toate	124
11. Moment de răscruce	137
12. Cel care ezită	147
13. Ultimul mare pas	154
Epilog	166

Dedicație

Tuturor celor care trăiesc în acest moment al istoriei pământului și a căror viață spirituală este marcată de o foame și o sete crescândă după Însuși Dumnezeu și nu sunt mulțumiți până nu învață să umble zilnic cu Domnul lor.

Notă:

Întâmplările prezentate în paginile următoare sunt adevărate. Au legătură cu locuri și persoane reale și uneori, când întâmplarea relatată pune într-o lumină favorabilă o persoană, am folosit numele adevărat. În alte cazuri, numele și detalii nesemnificative au fost schimbate pentru a proteja intimitatea persoanelor în cauză. Unele întâmplări au fost scurtate pentru a fi concis și clar. Oricum, întâmplările sunt adevărate și toți cei care vor fi interesați, citindu-le, vor vedea o reflectare corectă a ceea ce s-a întâmplat și adevărurile care pot fi învățate din acestea.

Prefață

“Jim, trebuie să aduni toate aceste gânduri într-o carte”, m-au îndemnat Jack și soția sa, Judy.

Această propunere m-a luat prin surprindere. Normal, era ușor pentru Jack să-mi sugereze să scriu o carte. Era scriitor. Pentru el scrisul era a doua natură. Engleza era materia la care, în școală, am învățat numai ce era absolut necesar pentru a trece clasa și apoi am uitat tot.

Eu? Să scriu o carte? În nici un caz! Le-am mulțumit, dar am alungat ideea. Darurile și abilitățile mele se încadrau în mod absolut în sfera comunicării verbale, nu în scris. Dar gândul nu voia să-mi dea pace. Oriunde mergeam părea că toată lumea, prietenii și cunoștințele, îmi spuneau mereu că trebuie să scriu o carte. Chiar și scrisorile pe care le primeam transmiteau același ecou persistent.

În final am decis că poate Dumnezeu încearcă să-mi spună ceva. Am căzut în genunchi și în rugăciune am întrebat aproape cu neîncredere: “Doamne, chiar vrei ca *eu* să scriu o carte?” Când confirmarea din partea Domnului a fost: “*Da, Jim, vreau*”, am fost bulversat, uluit și șocat. “Dar Doamne, nu pot să o fac. Nu am talent. Și mai presus de toate, nu am timp!” Datorită angajamentelor în lucrare, îmi fac planurile cu 12 până la 18 luni înainte. “Pur și simplu nu știu cum aș putea să fac, Doamne!”

Am încercat să îndepărtez ideea, izolând-o într-un colț al minții, dar apărea mereu și mereu. Văzusem deja cum unii oameni au fost folosiți de Dumnezeu ca să-mi dea ideea de a scrie și știu că folosirea mai multor oameni și a mai multor talente este una din metodele cele mai des folosite de Dumnezeu pentru îndeplinirea planurilor Sale.

Atunci când Dumnezeu cheamă un om la o slujbă, de obicei, este un om necalificat pentru slujba respectivă. În felul acesta, omul va trebui să fie dependent de Dumnezeu dacă se apucă de treabă. Tentația fiecăruia

dintre noi este să ne atribuim lauda nouă înșine, să ne atribuim ceea ce Dumnezeu Însuși a îndeplinit. Solomon a supravegheat construirea templului de la Ierusalim. Era o sarcină impresionantă care implica zeci de mii de muncitori și cu toate acestea, el s-a adresat lui Dumnezeu la dedicarea acestei clădiri spunând: “Această casă pe care am construit-o Numelui Tău”.

Solomon și-a asumat ceea ce Dumnezeu a făcut prin mii de muncitori și templul nu putea fi consacrat numelui Lui Dumnezeu. Chiar și în ziua de astăzi, când se vorbește despre acest edificiu magnific, este numit templul lui Solomon. Nu vreau să-mi atribui lauda scrierii unei cărți. Mai concret, nu-mi pot atribui lauda pentru că știu că fără intervenția lui Dumnezeu, nu aș fi putut să o duc la capăt.

În final, l-am rugat pe Dumnezeu ca, dacă El dorește să scriu o carte, atunci să-mi spună altcineva despre ea. De data aceasta doream pe cineva diferit de persoanele cu pregătire în domeniu care m-au abordat cu privire la scris. “Doamne, vreau cel mai umil instrument pe care-l poți găsi. Dacă-mi vei spune prin cineva de felul acesta, atunci voi căuta să scriu o carte”.

În toamna anului 1995, am mers pentru o serie de întâlniri în California. Oamenii prietenoși care m-au luat de la aeroport mi-au povestit despre Eleanor. Era o bătrână săracă ce era pe moarte într-un cămin de bătrâni, dar căreia îi plăceau mult mesajele mele și experimentase o pace cu Dumnezeu cum nu avusese înainte de a asculta predicile mele. Sub impresia acestor detalii, ei mi-au spus: “Jim, ea este mult prea bolnavă pentru a putea participa la întâlniri, dar și-a manifestat dorința de a te vedea. Ar însemna extrem de mult pentru ea dacă ne-am putea opri să o vedem, fie și numai pentru câteva minute.”

După ce am primit confirmarea că aveam timp suficient în program și ne-am rugat cu privire la situație, am simțit îndemnul să merg să o văd pe Eleanor. Așa că ne-am îndreptat spre căminul de bătrâni. Nu pot descrie în totalitate sentimentele care m-au cuprins atunci când am intrat în cameră și această persoană pe care nu o întâlnisem niciodată, a exclamat: “Jim Hohnberger! Nu pot să cred! Intră!” Apoi a continuat: “Domnul mi-a spus că tu ar trebui să scrii o carte.” Mi-a arătat spre un dulăpior unde erau mai multe casete cu predicile mele și spuse: “Trebuie să pui toate acestea într-o carte. Te rog, Jim, promite-mi că le vei pune într-o carte.

Prefață

Este atât de important pentru noi să le avem sub forma unei cărți. Te rog, promite-mi că o vei face!”

Vocea îmi era înecată și ochii mi s-au umplut de lacrimi pentru că știam că stau pe un loc sfânt. Acea femeie pe moarte era instrumentul ales de Dumnezeu să mă pună la treabă. Era 8 septembrie 1995.

“Eleanor, ești un răspuns la rugăciune!”, am reușit să-i spun. Eleanor credea că va fi o binecuvântare să mă întâlnească chiar și numai pentru câteva minute, dar eu eram cel care avea privilegiul să o cunosc în ultima ei lună de viață. A dormit în Domnul în același an pe 4 octombrie .

Dumnezeu spune: “Înainte ca să Mă caute, le voi răspunde” și niciodată nu am avut acest adevăr ilustrat mai limpede ca în experiența scrierii cărții pe care o țineți în mână. Știind că această carte era pe primul loc nu știam cum să fac rost de timp pentru a scrie fără să fiu întrerupt. Ca de obicei, Dumnezeu avea grijă de toate. Trebuia numai să am răbdare.

La scurt timp după aceasta, fiul meu a vândut un teren unui om de afaceri din afara statului. Omul acesta a fost atât de impresionat de comportamentul fiului meu încât m-a sunat pentru a vedea dacă nu cumva eu și soția mea puteam merge câteva zile la ei pentru a ne cunoaște mai bine. El voia să vadă ceea ce facem noi pentru a crește asemenea tineri remarcabili. Am fost de acord și ne-am bucurat de timpul petrecut împreună.

Înainte de a pleca, acest om spuse: “Jim, eu am o vilă pe insula St. Croix. Dacă familia ta va avea nevoie vreodată de un loc pentru a merge și a se odihni, o puteți folosi cât timp veți vrea, gratis!”

Și eu mă întrebam cum voi face rost de timp în care să nu fiu întrerupt. Dumnezeu știa și chiar a lucrat în așa fel încât să putem folosi bonusurile de zbor și să petrecem o lună întreagă de pace și liniște binecuvântată pe insula St. Croix (unele companii aeriene oferă pentru fiecare zbor, un număr de puncte, numite bonusuri, care pot fi folosite mai târziu pentru reduceri de preț sau chiar bilete gratuite – nota trad.).

Am petrecut fiecare dimineață în rugăciune, meditație liniștită și scris. După-amiezile le petreceam cu familia pe plajă, în apă și făcând scufundări acvatice. A fost un timp plăcut și relaxant care mi-a dat posibilitatea să am mintea gata pentru a fi influențat de Duhul lui Dumnezeu. Am părăsit insula cu schița unei cărți.

Capitolele, ideile principale și întâmplările erau aproape toate la locul lor, dar a face din această schiță un manuscris era dincolo de puterile mele.

Știam că am nevoie de un editor, dar unde să gălesc unul? Câțiva editori profesioniști s-au oferit să mă ajute dar, de fiecare dată când mă rugam pentru problema aceasta, Domnul întotdeauna spunea: “Nu, nu este acesta”.

Știam că am nevoie de cineva care să facă mai mult decât să corecteze gramatica și ortografia. Aveam nevoie de cineva care să mă ajute la scris și dacă cineva urma să scrie despre experiența mea cu Dumnezeu, trebuia să gălesc pe cineva care avea aceeași experiență ca și mine și un stil de a scrie care să se potrivească cu al meu. Unde să gălesc o asemenea persoană?!

“Înainte ca să Mă cheme, le voi răspunde”. Din nou această promisiune s-a împlinit din abundență. Cu câțiva ani înainte, am întâlnit un cuplu, numit Tim și Julie Canuteson, care doreau să experimenteze ceea ce predicam eu. În timp ce îi consiliam, am început să ne cunoaștem unii pe alții și i-am văzut făcând schimbări în familia lor, permițând lui Dumnezeu să lucreze în viețile lor. În următorii câțiva ani, am corespondat prin scrisori și am fost uimit de modul asemănător între stilul meu de a scrie și al lor. I-am mărturisit soției mele, când citeam împreună scrisorile lor, că de multe ori am simțit că citesc propriile gânduri. Aveau abilitatea de a pune adevărul practic în cuvinte concise. Știam că începuseră să aibă experiența pe care o căutau.

Apoi, în toamna anului 1998, când Julie a intrat în cabana din Virginia, unde se țineau întâlnirile de tabără, Duhului Sfânt mi-a dat gândul că ea era persoana de la care trebuia să cer ajutorul. Julie iubea engleza și din întâlnirile precedente știam că era interesată de procesul editării unei cărți. I-am abordat iar ei mi-au răspuns că sunt nerăbdători să vadă ceea ce am făcut.

Habar n-aveam în ce intram. Am trimis primele capitole și au venit înapoi complet diferite. Ei nu numai că au corectat cartea ci pur și simplu au rescris-o și în acest proces au luat-o de la stadiul de bună și au făcut-o mai bună, ca în final să fie excelentă. Curând am ajuns la concluzia că eu trebuia să-i trimit doar o schiță cu ilustrațiile pe care voiam să le folosesc, împreună cu o casetă pe care înregistram gândurile mele, scopurile mele și țintele mele pentru capitol. După un timp, poșta aducea produsul final pentru a-l corecta. După câteva capitole eram încântat. Eram nerăbdător să văd mâna Domnului la lucru.

Cartea aceasta nu avea să fie realizată numai cu aportul lui Jim Hohnberger. Este munca în echipă a unor oameni pe care Dumnezeu i-a

Prefață

folosit și i-a chemat în slujba Sa. I-am urmărit pe Tim și Julie cum au lucrat pentru a-și confirma propria lor experiență. S-au dedicat cu mult entuziasm acestui proiect, fără a cere vreo recunoaștere, recompensă financiară și nici măcar nu au cerut ca ceea ce au cheltuit să le fie rambursat. Când am văzut această atitudine umilă, știam că Dumnezeu a ales oamenii potriviți. Ceea ce părea că va fi o sarcină grea a devenit o bucurie.

Astăzi sunt uimit când văd ceea ce a realizat Dumnezeu. Trebuie să mărturisesc că, deși apar ca autori nume de oameni, toți cei implicați știm că nu noi am scris cartea aceasta. A fost cartea lui Dumnezeu tot timpul. Acum când vă încurajez să citiți această carte, o fac fără a avea intenția de a mă promova pe mine, pentru că a fost scrisă prin îndrumarea și coordonarea lui Dumnezeu, nu de mâna mea sau spre lauda mea.

Fie ca toți cei care citesc cuvintele acestei cărți să înțeleagă scopul existenței ei... să arate calea prin care pot găsi scăpare la Dumnezeu.

CAPITOLUL 1

Extraordinara purtare de grijă

*“Înainte ca să Mă caute, le voi răspunde;
înainte ca să isprăvească vorba, Îi voi asculta.”
(Isaia 65:24)*

“Jim, de fapt, ce cauți aici?” întrebă Warren.

Îi puteam citi gândurile. În mod cert, el era convins că-mi iroseam viața aici în munți când puteam să fac o grămadă de bani în oraș. Warren venise să caute o proprietate mai retrasă în mijlocul naturii și chiar acum el, soția sa care era însărcinată și cu mine ne zdruncinam în mașina mea de teren pe drumurile de țară, pentru a căuta un teren pentru ei.

“Păi, vezi tu Warren”, am început eu, “sunt creștin și am venit aici pentru că...”

“Oprește-te aici, Jim!” îmi tăie vorba Warren. “Eu nu sunt creștin și nu cred în creștinism. Nu vreau să mai aud nici un cuvânt despre asta!”

Ostilitatea rece a cuprins dintr-o dată mașina mea. *Cum poate Dumnezeu să ajungă la inima unor astfel de oameni?* mă gândeam eu. Cu toate acestea, m-am simțit dator să spun ceva mai mult și după ce m-am rugat în tăcere, am spus: “Warren, tot ceea ce am nevoie sunt câteva clipe în plus și nu voi mai spune niciodată nimic despre creștinism. Warren, Dumnezeu pe care l-am cunoscut în munții aceștia te iubește atât de mult încât chiar dacă tu-L respingi, într-o zi când vei avea nevoie de El, va fi gata să te ajute. Într-o zi vei avea nevoie de Dumnezeul meu.”

Dacă înainte atmosfera din mașina mea era rece, acum ea devenise de-a dreptul glacială. Am văzut că lucrurile se înrăutățiseră mai mult după comentariul meu. Am încheiat afacerea și Warren a plecat cu mașina, dar conversația avută mi-a reamintit propria îndepărtare de Dumnezeu. Ecoul propriilor cuvinte îmi răsunau în urechi: *“Într-o zi când vei avea nevoie de El, va fi gata să te ajute. Într-o zi vei avea nevoie de Dumnezeu meu.”*

16 decembrie 1948

“Domnule”, spuse un doctor obosit, încercând să atragă atenția unui bărbat ce părea mult mai obosit și mai îngrijorat decât doctorul.

“Da?” răspunse Henry încrezător. Acest răspuns nu se potrivea sălii de așteptare cu mirosul său persistent de tutun și atmosfera specifică de frică și așteptare ce bântuie astfel de locuri.

“Este băiat!” Pe fața inexpresivă a doctorului apăru o urmă de zâmbet. “Un băiat de patru kilograme două sute!”

“Excelent! Cum se simte soția mea?” întrebă Henry bucuros de vestea nașterii băiatului său.

“A fost o naștere grea”. Îngrijorarea apăru din nou pe fața expertului. “Poți s-o vezi acum”, răspunse el, înainte să fie întrebat.

Așa cum stăteam în brațele mamei mele, habar n-aveam că din momentul conceperii am devenit un participant la războiul dintre Dumnezeu și Satana. Chiar când mă dezvoltam în pântecul mamei mele, Dumnezeu, în infinita Sa înțelepciune, a făcut un plan individualizat pentru a trezi în inima mea o dorință, o nevoie după El. Știa că mă voi naște într-o lume care era în conflict cu El, în opoziție cu principiile Sale, voia și orientarea Sa.

Dumnezeu știa că mă voi naște cu o natură stricată datorită experienței omului cu păcatul. De asemenea știa că-mi voi urma în mod natural propriile îndemnuri și înclinații și însuși gândul de a renunța la voința mea, și viața pentru El vor fi total străine pentru mine. El mai știa foarte bine că Satana va face tot ce va putea pentru a contracara lucrarea Lui. În ciuda acestora, Dumnezeu a pus în aplicare planul pentru mine. După ce a așteptat aproape 6.000 de ani de istorie umană pentru ca Jim Hohnberger să se nască, El avea acum posibilitatea să încerce și să-mi câștige dragostea. Dumnezeu avea grijă de mine așa cum are de fiecare dintre noi. Este o grijă extraordinară a dragostei, născută din inima lui Dumnezeu.

Bernice și Henry Hohnberger erau fericiți cu cel de-al treilea copil. M-au dus în casa lor modestă din Appleton, Wisconsin, hotărâți să facă tot ce pot pentru a mă vedea crescând ca un muncitor onest și un bun cetățean. Ca și copil, nu aveam nici o idee despre un Dumnezeu iubitor totuși Dumnezeu îmi vorbea prin părinții mei. Ei m-au învățat prima lecție despre caracterul lui Dumnezeu prin relația lor cu mine.

M-am născut cu o încăpățănare care dorea ca toate să se facă cum vreau eu, imediat! Când mi-era foame – urlam. Când voiam să mi se schimbe scutecul – urlam. Ori de câte ori nu-mi plăcea ceva – urlam, în dorința de a se face cum voiam eu. Când mama îmi împlinea aceste nevoi, mă învăța, chiar fără să-și dea seama, despre un Tată ceresc iubitor.

Uneori plângeam pentru că ea mă pune în pătuț și eu voiam să fiu ținut în brațe. Mama avea posibilitatea să aleagă - putea ceda la plânsul meu sau putea să mă învețe că trebuie să-mi supun voința mea dorinței ei. Când ceda și venea să mă ia în brațe, ea mă învăța că prin plâns pot avea propria mea voință și încăpățănarea din micuța mea inimă se întărea. Când mama spunea, prin faptele ei: “Nu, nu mă vei face să te iau în brațe atunci când știu că trebuie să stai în pătuț”, mă învăța cum să-mi predau voința lui Dumnezeu cedând în fața voinței ei. În fața copiilor, părinții îl înlocuiesc pe Dumnezeu și ascultând de părinți, aceștia învață să se supună lui Dumnezeu. Așa a început lupta decisivă în viața mea. Uneori Satana câștiga un conflict, alteori Dumnezeu, dar întotdeauna creșteam și învățam.

În fiecare dintre noi se dezvoltă dorința de a găsi împlinire și fericire. Atunci când nu suntem conduși de părinți înțelepți și de harul lui Dumnezeu, avem tendința să căutăm fericirea în lucruri. Lucrurile nu sunt rele, pentru că Dumnezeu a creat pământul, l-a umplut cu lucruri care aduc bucurie, dar ispita este întotdeauna ca oamenii să dea o valoare mai mare lucrurilor decât Celui care le dă.

Amintiți-vă de propria experiență a sărbătorilor de Crăciun din copilărie. După ce ați rupt panglica și hârtia frumos colorată pentru a găsi vreo jucărie dorită, de-abia ați putut exprima mulțumiri celui care v-a dăruit un astfel de dar. Poate că am murmurat câteva cuvinte de mulțumire sub îndemnul hotărât al mamei, dar tot ceea ce puteam vedea ochii noștri era prețioasa comoară. Lucrul acela a luat locul celui care dăruia.

Pentru mine, acesta era noua mea bicicletă cromată cu trei viteze. O, cât iubeam această bicicletă! Era cea mai rapidă din cartier. Apoi am

trecut la o aventură cu un Pontiac decapotabil roșu. Am fost treptat educat de lumea în care trăiam, că trebuie să pun egal între fericire și lucrurile pe care le am.

Acestea nu sunt numai posesiuni de oricare fel, dar și poziții, oameni, putere, prestigiu și plăcere. Mulți cred că fericirea și împlinirea vin prin obținerea unei poziții înalte care să-ți ofere putere și prestigiu. Alții cred că a fi căsătorit cu o anume persoană sau vizitarea unor locuri exotice le va aduce fericirea durabilă. Alții vor o viață de plăceri și libertate față de orice responsabilitate, sperând că această libertate le va aduce adevărata fericire.

Toate aceste lucruri devin adversari puternici ai sentimentelor pe care Dumnezeu dorește să le avem în inimă. El vede toate acestea și purtarea Sa de grijă începe înainte ca noi să avem dorința de a găsi împlinirea în El: “Înainte ca să Mă caute, le voi răspunde” (Isaia 65:24)

Slavă lui Dumnezeu că a pus în inimile noastre dorința pentru adevărata împlinire, care nu poate fi satisfăcută de metodele lumii. Există dovezi peste tot în jurul nostru de oameni, aparent de succes, care au bogăție, putere și faimă – tot ceea ce lumea spune că aduce fericire. Și cu toate acestea, ei sunt unii dintre cei mai nefericiți oameni de pe pământ, de obicei sfârșindu-și viețile prin sinucidere.

În această luptă pentru sufletul omului, diavolul folosește toate splendorile și bogățiile lumii pentru a ne seduce. Metodele sale folosesc vicleșugul pentru a face chiar și cele mai rele alegeri ca fiind bune. El invadează mintea noastră și ne bombardează simțurile prin fiecare titlu de ziar și reclamă. El face apel la dorințele, pasiunile și apetitul nostru și caută să ne înrobească. Privește numai la reclamele la tutun și alcool și vezi cum ființele umane devin sclave. Reclamele induc ideea că oamenii care fumează sau beau vor deveni faimoși, sexy și atletici. În schimb, vor deveni curând sclavi ai unor substanțe care le răpesc sănătatea, banii și fericirea.

Dumnezeu are de înfruntat un handicap în această bătălie pentru inimile noastre. El nu minte niciodată. El nu înșală niciodată. El spune: “Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3:20).

Dumnezeu face apel la intelectul, rațiunea și conștiința noastră. Răspunsul nostru trebuie să fie voluntar. El nu vrea roboți. Dumnezeu

poate așeza o dorință după voia Sa în inima noastră dar, răspunsul la această dorință este în totalitate problema noastră. Dumnezeu nu forțează niciodată voința noastră.

Nu știam că am o problemă cu eul meu care-și avea interesele sale. Așa eram eu. Și cu toate acestea, Dumnezeu mi-a purtat de grijă timp de 30 de ani până când în final am simțit nevoia după El. A mai durat apoi încă 10 ani până mi-a câștigat încrederea apoi încă aproape 6 ani până când reduta inimii mele s-a predat complet și am fost al Lui.

Biblia ne povestește despre un om pe nume Avraam care a avut, în mod miraculos, un copil la o vârstă foarte înaintată. Asemenea celor care-și doresc mult un copil, acest băiat a fost iubit de tatăl său ca ochii din cap și curând a devenit mândria și bucuria vieții acestui bătrân bărbat. Avraam îl cunoștea pe Dumnezeu – nu doar cunoștea ceva despre El. Aveau o relație apropiată.

Atunci Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să-și aducă fiul ca jertfă. “Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune” (Genesa 22:2).

De ce a cerut Dumnezeu un astfel de lucru? Sărmanul Avraam! Cât trebuie să fi suferit gândindu-se că fiul lui preaiubit va fi luat de la el. Cu inima grea, el a plecat să facă ceea ce Dumnezeu i-a spus. Dumnezeu l-a lăsat pe bătrânul om să meargă până la punctul unde știa că nu mai există cale de întoarcere și apoi a venit și a spus: “Stai, Avraame. Nu am vrut niciodată ca fiul tău să fie adus ca jertfă. Isaac, fiul tău, a luat în inima ta locul care-mi aparține numai Mie. Voiam să-l îndepărtiez pe el de pe tronul inimii tale ca să pot domni acolo fără concurență”.

Avraam a învățat că darurile lui Dumnezeu nu pot deveni mai importante decât Cel care le-a dat. El face așa cu fiecare dintre noi. Dumnezeu are grijă de noi până ne are cu totul. El nu-l voia pe Isaac ca jertfă. El îl voia pe Avraam. Dumnezeu nu vrea lucrurile noastre, dar dacă lucrurile acestea uzurpă tronul inimii noastre, ele trebuie detronate.

De obicei ezităm să renunțăm la lucrurile noastre în favoarea lui Dumnezeu de frica nesiguranței. Acesta este un adevăr atunci când aceste comori sunt idoli păstrați cu grijă. Dar nu trebuie să avem astfel de temeri. Isus a venit nu să distrugă ci să mântuiască. Totul este sigur atunci când ne predăm Lui și nimic nu este cu adevărat sigur dacă nu este dăruit Lui.

Şase luni mai târziu

Eram într-o călătorie în vest. În timp ce vizitam o familie, a sunat telefonul. Doamna casei spuse: “Jim, este pentru tine”.

“Bună, Jim. Sunt eu, Warren”.

“Warren”, aproape am strigat, mintea mea întorcându-se la conversația noastră din mașină. “Cum ai dat de mine aici?”

“N-a fost ușor”, spuse el. Deodată, vocea încrezătoare s-a schimbat în timp ce spunea: “Avem un copil, Jim.”

“Felicitări! Ce este?”

“Avem un băiat ...” se stinse vocea sa.

“Ce s-a întâmplat, Warren?” am întrebat.

“Jim”, spuse el cu durere în voce, “fiul meu s-a născut cu trei orificii în inimă. Am nevoie de Dumnezeuul tău, Jim! Am nevoie de Dumnezeuul tău!”

Mânia și frica lui Warren au fost date la o parte de nevoia sa. Necazul lui mi-a adus lacrimi în ochi în timp ce aveam privilegiul să împărtășesc cu el vestea cea bună a purtării de grijă a lui Dumnezeu pentru fiecare inimă.

Când i-am propus prima dată o întâlnire soției mele, putea accepta sau refuza. Dacă accepta desigur că riscul era mai mare. Dar dacă reuza, nu ar mai fi avut bucuria unei vieți de părtășie cu o inimă în armonie cu a ei și a unei căsătorii pe placul lui Dumnezeu. Ce alternativă tristă ar fi fost!

Dumnezeul nostru iubitor dorește nespus de mult să domnească în inima noastră. Putem să spunem DA sau NU. Alegerea mea a fost să primesc această purtare de grijă, care nu se va sfârși până nu voi sta față în față cu Acela pe care Îl cunosc și-L iubesc. Care va fi răspunsul tău?

CAPITOLUL 2

Religia - este suficientă?

*“Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine,
singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos,
pe care L-ai trimis Tu”
(Ioan 17.3).*

“Dar, mamă, chiar trebuie să merg? Nu-mi place să merg la biserică. Nu-mi folosește la nimic.”

Bineînțeles că mama a respins argumentele mele și m-am trezit că, fără să vreau, participam la serviciile divine de la biserică la fiecare sfârșit de săptămână. Biserica era o așa povară pentru mine încât trebuie să mărturisesc că uneori mă strecuram în spatele bisericii, luam un program și plecam rapid în parc pentru a trece ora până când mă puteam întoarce acasă cu “dovada” participării mele.

Părinții mei au încercat tot ce era posibil. M-au trimis la școli creștine și m-au luat la biserică în fiecare săptămână, dar într-un fel biserica era pur și simplu prea artificială, prea formală și mult prea plictisitoare pentru mine. Trebuia să merg acolo, așa că am învățat de la o vârstă fragedă să mă prefac. Probabil știți despre ce vorbesc și asta nu pentru că erați un membru din biserica mea și mă urmăreați. Mulți creștini cu numele fac aceasta, fac ceea ce se așteaptă de la ei să facă - arătând oarecum bine pe dinafară dar știu că sunt goi pe dinăuntru. Poate că nici nu sunt în stare să explice, dar, pur și simplu, nu le sunt împlinite adevăratele lor nevoi și cu toate acestea, ei urmează acest drum deoarece este lucrul “cel bun” care trebuie făcut.

Când am ieșit de sub influența părinților mei iubitori, n-am mai mers la biserică. Am urmat calea și interesele mele. Destul cu mersul la biserică și cu joaca de-a religiosul. Gândindu-mă mai bine am ajuns la concluzia că oricum, nu-mi folosea la nimic. Dumnezeu nu era mai real pentru mine decât era pentru prietenii mei necreștini. De ce să mă prefac mai departe?

Așa că am mers pe calea mea și Dumnezeu a înțeles. El știa că biserica la care mergeam se promova pe sine însăși mai mult decât pe El. Nu m-a acuzat pentru plecarea mea. Ci, pur și simplu, aștepta momentul potrivit pentru a-mi câștiga atenția.

Aveam 30 de ani, absolvisem colegiul, vândusem timp de cinci ani computere iar acum eram singurul proprietar al Agenției Hohnberger – o agenție de asigurări, specializată în asigurarea automobilelor, caselor, asigurări pe viață și de sănătate.

Eram tânăr, agresiv, construind un viitor, o pensie și un prezent confortabil. Reușisem! Aveam o casă frumoasă, mașini noi, un venit bun și o afacere prosperă. Dovedeam împlinirea visului american, crezând că fericirea vine din ceea ce ai, făcând viața interesantă, confortabilă și plăcută.

Solomon, cel mai înțelept om care a trăit vreodată, a rezumat totul atât de bine când a spus: “Totul este deșertăciune”(Eclesiastul 1:2). Deșertăciunea este goliciune, o închipuire, ceva ce nu poți apuca niciodată cu mâinile. Urmam această deșertăciune, acest mit american și Dumnezeu dorea să-mi atragă atenția. Dar cum? El pur și simplu a așteptat, și atunci când timpul a venit, El m-a îndemnat să vând o asigurare pe viață dentistului meu. Habar nu aveam cât de dramatic va fi schimbată viața mea urmând acest îndemn divin.

Dentistul meu era unul din clienții mei. I-am asigurat afacerea, casa, sănătatea și mașina și mă întrebam de ce să nu-i vând și o asigurare pe viață. M-am programat într-o zi pur și simplu pentru a face ceea ce mi-am propus. Însă el nu era interesat și nu înțelegeam de ce, pentru că știam că este o persoană chibzuită. “De ce nu ești interesat de acest plan al asigurării pe viață?”, l-am întrebat.

“Pentru că eu cred că Domnul va veni înainte de a avea nevoie sau de a beneficia de această asigurare”, răspunse el.

M-a bufnit râsul! Când ai o afacere în domeniul asigurărilor, auzi tot felul de scuze, dar aceasta era ridicolă. Credeam că glumește. “Care este motivul adevărat?”, am continuat eu.

“Acesta este motivul adevărat”.

“De unde ideea aceasta?”

“Din Biblie. Ai citit vreodată Biblia, Jim?”

“Biblia! De ce s-o citesc, când ea e plină numai de “Tatăl nostru” și “Sfânta Maria!”

“O, nuuuu, nu este așa!”

Și așa am petrecut o oră și jumătate de discuție nu pe subiectul asigurării pe viață ci despre asigurarea vieții, ceea ce mi-a atras atenția. Curiozitatea mea a fost stârnită. El s-a uitat la ceas și mi-a spus, “Jim, trebuie să merg acasă. Am ceva de făcut. De ce n-ai veni tu și soția ta miercuri seara pe la noi ca să putem continua discuția atunci?”

“Voi putea să te întreb orice și nu te vei supăra?”

“Bineînțeles”, m-a asigurat el.

“Excelent!”, am spus. “Vom veni!”

Miercuri seara, Paul și Ethel Conner ne-au primit călduros. După câteva minute de stat în sufragerie, Paul ne-a sugerat să ne mutăm în sala de mese unde toți patru puteam sta în jurul unei mese mari. Mă uitam cât de ciudați sunt oamenii aceștia. Nu ne-au dat o bere sau altceva de băut sau de mâncare, iar acum când stăteam în jurul mesei, Paul s-a scuzat că merge să aducă ceva. Mă gândeam că poate și-a adus aminte în final de bere, dar el se întoarse cu patru, numărate, 1-2-3-4 Biblii! “Oh, nu!” mă gândeam. “Trebuie să fie vreun fanatic. Nici chiar papa nu are patru Biblii!”

Apoi Paul ne dădu fiecăruia câte o Biblie și spuse, “Jim, deschide Biblia la Daniel”.

“Cine-i Daniel?”, am întrebat.

“Este o carte din Vechiul Testament”.

“Ce-i Vechiul Testament?”

“Tu nu glumeai când spuneai că n-ai citit Biblia”, spuse Paul zâmbind.

Eu și Sally am plecat din casa lor la ora 11:30 noaptea. Nu mai auzisem asemenea adevăruri senzaționale niciodată în viața noastră. Aceste adevăruri au trezit în inima mea dorința pe care Dumnezeu a așezat-o acolo.

Ne-au invitat să venim și săptămâna următoare. Așteptam cu nerăbdare miercuri seara următoare. Paul era un cărturar al Bibliei. El făcea ca Biblia să fie vie. “De ce nimeni din biserica mea nu mi-a spus aceste lucruri?”, am întrebat eu.

“Nu știi”, răspunse simplu Paul. “Trebuie să-i întrebi pe ei.”

Aceasta era ceea ce intenționam să fac. Cunoșteam doi preoți. Am fost la vânătoare cu unul și la un pahar de băutură cu celălalt. Și am întrebat pe unul din ei.

“Cu cine ai studiat?” răspunse el.

“Cu dr. Conner și soția sa.”

“Nu, Jim. Nu vorbeam de oamenii cu care studiezi. Ce fel de religie au?”

I-am spus. El continuă, “Păi ei sunt fundamentalști, Jim.”

“Ce înseamnă asta?”, am întrebat.

“Fundamentalștii cred că atunci când citești Biblia trebuie să o iei în mod literal. Asta cred ei, că trebuie să încerci să faci exact ceea ce spune acolo.”

Eram confuz. “Și ce este rău în asta? Și ce suntem noi dacă nu suntem fundamentalști?”

“Jim, noi suntem tradiționaliști. Noi credem că Biblia a fost scrisă acum mii de ani și trebuie să fie interpretată în lumina tradiției bisericii și a societății de astăzi. În felul acesta nu trebuie să trăim în același fel în care au trăit ei în acele timpuri biblice barbare.”

“O! Bine, am înțeles!”

Înarmat cu această informație, am continuat studiul Bibliei cu familia Conner în fiecare miercuri seara pentru următoarele 18 luni. Habar n-aveam că Biblia conține asemenea adevăruri. La sfârșitul fiecărui studiu, Ethel mă întreba: “Jim, ce zici dacă ai veni la biserică săptămâna aceasta?”

Și eu răspundeam: “Nu, nu până nu voi fi convins absolut că acesta este adevărul”. Acest răspuns devenise aproape o lozincă pentru noi, așa că au avut un șoc când într-o săptămână am anunțat: “Săptămâna aceasta vin la biserică. Abia aștept să întâlnesc pe sfinții care trăiesc aceste adevăruri!”

Eram nerăbdător! Eram cuprins de o mare emoție, pentru că, dacă aceste adevăruri m-au încântat, atunci cu siguranță întâlnirea cu cei care trăiesc aceste adevăruri va fi o întâlnire minunată. Paul și Ethel nu păreau atât de entuziasmați ca mine. De fapt, păreau chiar puțin stânjeniți.

“Jim”, spuse Ethel, “sunt câteva lucruri pe care trebuie să ți le spunem înainte de a merge la biserică...”

De fapt, încercau să-mi spună ceea ce urma să descopăr eu însumi în curând. Nu toți sfinții sunt sfinți. Mai târziu urma să găsesc că Biblia

spune despre aceasta: “Căci nu toți cei ce se coboară din Israel, sunt Israel.” (Romani 9:6) și că: “Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este iudeu... ci iudeu este acela care este iudeu înăuntru” (Romani 2:28,29). Cuvinte tari, dar foarte puțin realizăm cât de curând ele se vor aplica și în cazul meu.

În timpul acestor 18 luni, am început să mă îndrăgostesc de Cuvântul lui Dumnezeu. El folosea Cuvântul Său ca să trezească un răspuns în inima mea față de EL. În orice caz, am căzut într-una din capcanele pe care Satana le așează pentru cei care-L caută pe Dumnezeu. Am crezut că acceptarea intelectuală a adevărului este tot ceea ce este necesar pentru a deveni creștin. Și credeam cu toată sinceritatea, în așa măsură încât adevărul din Cuvântul Său a devenit religia mea.

Toată viața mi-am dorit ca cineva să-mi arate cum să fiu un creștin și acum simțeam că am găsit calea. Aveam o dorință puternică și pe măsură ce descopeream adevărul în Cuvântul lui Dumnezeu, îl aplicam la viața mea. Eram plin de zel pentru adevăr. Eram sincer. Eram deschis. Eram de asemenea total greșit cu privire la ceea ce însemna să fii creștin.

Zelul meu m-a condus la încercarea de a împărtăși părinților și fraților mei “adevărurile” minunate pe care le-am descoperit. Când încercam să le arăt că poziția lor doctrinară nu era biblică, ei nu apreciau. Nu voiau să accepte adevărurile mele. Ei nu puteau să-mi ofere o explicație sau un răspuns de apărare cu privire la poziția lor doctrinară, dar refuzau în acest timp să le accepte pe ale mele. Aceasta mă nedumerea. Credeam cu putere că atunci când vor fi convinși de adevăr, vor vrea să-l accepte.

Așa că m-am întors mereu, cu și mai mult zel, până când familia mea mi-a făcut cunoscut nu numai că nu acceptă nimic din noua mea religie, dar că lor chiar nu le mai pasă dacă nu mai au nimic de a face cu mine.

Atitudinea mea era: “Eu am dreptate iar voi sunteți greșiți. Eu am adevărul și voi credeți o minciună.” Aceasta i-a făcut să-și piardă interesul, și pe bună dreptate.

Ceilalți au observat zelul meu pentru misiune și foarte curând am început să predau studii biblice altor suflete flămânde care, ca și mine, acceptau minunatele adevăruri ale Bibliei ca religie a lor. Am ajuns prim-prezbiter în biserica locală și arătam bine pe dinafară.

Cu trecerea timpului a devenit din ce în ce mai clar, chiar și pentru neamțul încăpățânat care eram, că nu era totul cum trebuie în această

viață de creștin pe care o duceam. Puteam merge la biserică și să prezint un mesaj excelent despre biruirea păcatului ca apoi să vin acasă, să țin la soție și să mă enervez pe copiii. Știam că nu este corect, dar nici voința mea puternică nu părea să câștige vreo victorie la capitolul aceasta.

Biblia face următoarea descriere: “Din aceeași gură iese și binecuvântarea și blestemul! Nu trebuie să fie așa, frații mei! Oare din aceeași vână a izvorului țâșnește și apă dulce și apă amară? ... nici apa sărată nu poate da apă dulce.” (Iacov 3:10-12). “Dacă crede cineva că este religios și nu-și înfrânează limba, ci își înșală inima, religiunea unui astfel de om este zadarnică” (Iacov 1:26).

Domnul a început să-mi vorbească prin astfel de texte și o suspiciune cicălitoare a început să-mi stăpânească mintea. Mi-a scăpat ceva? Sunt cu adevărat convertit? Eram în biserică, dar eram în Hristos? Aveam Cuvântul, dar eram eu în Cuvântul care s-a făcut trup și a locuit printre noi? Am înțeles că, doar pentru că un șoarece se află într-o cutie cu biscuiți nu înseamnă că este și el un biscuit! După o perioadă de câțiva ani, Domnul a reușit să treacă de felul meu încăpățânat de a fi și să-mi spună: “*Jim, trebuie să te oprești și să-ți reevaluezi viața. Trebuie să fii sigur că ești convertit.*”

“Eu? De ce, Doamne, doar sunt prim-prezbiterul bisericii! Am adus o grămadă de oameni în Biserica Ta. Eu, neconvertit?”

“Da, Jim, sunt unele lucruri pe care pur și simplu nu le înțelegi.”

Am ajuns să înțeleg că ortodoxia sau înțelegerea corectă a doctrinelor este numai o părțică a religiei adevărate. Astăzi sunt milioane de creștini cu numele, care au opinii “corecte” și cu toate acestea, a existat vreodată un timp când adevărata spiritualitate a fost într-o decădere mai mare?

Prezentarea corectă a Bibliei este un lucru absolut necesar pentru fiecare creștin pentru a supraviețui marilor evenimente de la finalul istoriei pământului. Și cu toate acestea putem greși, prezentând Biblia în așa fel încât îi conducem pe ascultători mai degrabă la un sistem de adevăruri, decât la Dumnezeu.

Nu cuvintele renasc sufletul, ci Însuși Dumnezeu și până când ascultătorii nu-l găsesc pe El într-o experiență personală, nu sunt mai buni doar pentru că au auzit “adevărul”. Biblia nu este scopul final ci este o cale, o unealtă pentru a conduce oamenii la o relație intimă cu Dumnezeul lor. Hristos ne vorbește astăzi cu aceleași cuvinte cu care S-a adresat

cărturarilor religioși și superficiali din zilele Sale: “Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu vreți să veniți la Mine, ca să aveți viața!” (Ioan 5:39-40).

Aveam o înțelegere teologică și puteam discuta concepția mea biblică în termeni aleși, dar dacă aș fi fost pus față în față cu creștinismul adevărat, marea mea cunoștință ar fi apărut ca fiind nebunie.

Dacă aș fi stat la picioarele crucii și aș fi discutat cu Maria Magdalena, cum ar fi arătat conversația noastră?

“Maria, văd că tu nu L-ai abandonat pe Isus, cum au făcut ceilalți. Ai făcut aceste fapte bune prin neprihănirea atribuită sau prin cea împărtășită? Dacă ai primit neprihănirea de la Dumnezeu, înseamnă că ai fost îndreptățită. Când ai fost îndreptățită? Și a fost aceasta o îndreptățire juridică sau intrinsecă?”

“Ce? Cine? Despre ce vorbești?”, ar fi putut întreba ea. “Îl iubesc! El este Domnul meu, Mântuitorul meu! El m-a salvat!”

Care dintre noi avea adevărata religie, prim-prezbiterul sau această desfrânată? Cunoșteam toți termenii religioși, dar ea avea experiența inimii.

Religiile organizate se dovedesc a fi cel mai mare surogat pentru cunoașterea salvatoare a lui Dumnezeu, pe care lumea l-a cunoscut vreodată. Ne paște un mare pericol în mulțumirea de sine. Acceptăm doctrinele și participăm la serviciile divine săptămânal și pentru asta ne simțim mulțumiți că sigur suntem pe drumul cel bun. De fapt, suntem în biserică, avem Cuvântul Său și deci l-am găsit pe Dumnezeu. Dar l-am găsit?

Calitatea de membru și participarea la biserică au devenit în mod eronat sinonime cu experiența nașterii din nou. Deoarece fiecare din cei din jurul nostru au aproximativ aceeași experiență ca și noi, nu sesizăm pericolul și nu dorim o experiență mai profundă. Această situație se întâlnește aproape în toate bisericile și denominațiunile din zilele noastre și această credință înșelătoare, că am descoperit religia prin cunoștință, participare și practicare, ne permite să-L tratăm pe Dumnezeu mai degrabă ca pe un avantaj decât ca pe centrul vieții noastre de zi cu zi.

Bisericile, în mare parte, au redus la tăcere până și ultimul vestigiu al religiei adevărate rămas printre ele. Ele oferă asigurare și confort fără o legătură adevărată și vie cu Dumnezeu. Membri au devenit asemenea unui bebeluș învățat să se mulțumească cu suzeta în locul “sursei adevărate”.

Există pericolul să pară că sunt împotriva religiei, dar nu este așa. Deși nu religia m-a adus la Dumnezeu, a fost o trambulină, un stimul care mi-a deschis ochii și am început să gândesc. A fost un catalizator, dacă vrei, care să mă îndrume într-o direcție, să-mi formeze unele principii și să-mi ofere o bază. Fără acestea, puțini ar putea intra pe drumul către o viață mai profundă. Pentru aceasta voi fi veșnic recunoscător.

Doresc ca oamenii din aceste biserici să vadă ceea ce a fost uitat: că Dumnezeu este o persoană ce poate fi cunoscută și pusă la încercare de toți. Relația dintre Dumnezeu și om este esența adevăratei experiențe creștine! În fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare moment, Dumnezeu arată drumul, oferă putere, ne inspiră să trăim “o viață ... ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3:3) ca “Dumnezeu să fie totul în toți” (1Corinteni 15:28). Aceasta este experiența care am simțit că-mi lipsea. Nu am înțeles-o, dar cumva, în sufletul meu, mi-o doream.

Dumnezeu a pus această dorință în inima mea și El a căutat să-mi dea această experiență, dar știa că aceasta presupunea unele schimbări majore în viața mea. Dumnezeu știa că nu-L voi putea găsi niciodată în ceremonialurile și religiozitatea acestei lumi, cu mândria, dorința de etalare și cu înălțarea de sine. Așa că El mi-a dat același mesaj pe care Isus l-a dat ucenicilor Săi. El a spus: “Veniți singuri la o parte... și odihniți-vă puțin” (Marcu 6:31).

El mi-a dăruit prima cheie a acestei experiențe. În primul rând am răspuns purtării Sale de grijă pentru inima mea și am fost determinat să-L găsesc. “Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă mă căutați cu toată inima” (Ieremia 29:13).

Apoi Dumnezeu spuse: “*Jim trebuie să fii dispus să-ți reduci programul de lucru, angajamentele fără sfârșit și să-ți simplifici viața. ‘Oprește-te, și să știi că Eu sunt Dumnezeu’*” (Psalmii 46:10).

CAPITOLUL 3

O viață de simplitate

*“În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră,
în seninătate și încredere va fi tăria voastră”
(Isaia 30:15).*

Întâlnirea lor era cea mai mare pe care o văzuse pământul vreodată. Din fiecare colț al pământului au venit delegați, îngrijorați de faptul că în loc să fie distrusă concurența, ei înșiși se aflau în pericolul de a fi distruși. În această seară tonul va fi dat de către liderul lor extraordinar. Delegații discutau între ei pe un ton tăinuit și în mod repetat își exprimau speranța că, dacă cineva va putea schimba situația, atunci vorbitorul din această seară era acela!

Era liderul lor de când se știau. Mai mult decât atât, el era cel pe care toți doreau să-l imite. Le câștigase afecțiunea, loialitatea și de-a lungul anilor devenise dumnezeul lor. Aplauze puternice au erupt deodată din partea delegaților când acesta apără înaintea lor și-și ocupă locul de drept pe podium. Se uita la marea de fețe entuziasmate și asemenea unui politician, se bucură de aprobarea lor. Când ovațiile s-au calmat, respiră adânc și începu.

“Ascultați-mă, demonilor! Nu veți putea reține pe creștini să meargă la bisericile lor. Vor merge! Nu-i puteți reține de la a susține doctrinele lor sau de la rugăciunile lor. Le vor face! Dacă vrem să ne bucurăm de succes în continuare, trebuie să ne schimbăm tactica.”

“Timpul este cheia, prietenii mei. Le vom îngădui doctrinele, rugăciunile și mersul la biserică dacă le putem controla timpul. Timpul

este elementul esențial, fără acesta ei nu vor găsi niciodată o relație salvatoare cu Isus, spuse el, rostind cu dispreț ultimul cuvânt.

Satana merse mai departe. “Lăsați-i să creadă că sunt salvați, în timp ce noi controlăm timpul lor și ei vor fi ai noștri la fel de sigur ca și cei care nu au intrat niciodată într-o biserică. Cum vom face aceasta? Simplu. Păstrați-i ocupați cu lucrurile neesențiale ale vieții și inventați nenumărate planuri pentru a le ține mintea ocupată. Încurajați-i să cheltuiască, să cheltuiască, să cheltuiască și să muncească, să muncească și să muncească pentru a plăti. Umpleți cutiile lor poștale cu cataloage pline de cele mai extraordinare oferte. Adăugați acestor oferte cărți de credit pentru a le putea plăti.”

“Învățați-i că fericirea vine prin lucruri și determinați pe soți să lucreze 8, 10, 12 ore pe zi, 6 sau chiar 7 zile pe săptămână. Faceți-i să aibă chiar două slujbe dacă este necesar. Faceți să pară a fi o necesitate ca și soțiile să lucreze. Spuneți-le că nu există altă cale dacă vor să mențină stilul de viață pe care-l vor pentru familiile lor. Apoi, faceți ca soțiile să lucreze mult, în plus față de responsabilitățile de acasă așa încât să nu mai aibă energie rămasă la sfârșitul zilei pentru soți sau copiii lor.”

“Stimulați-le fără măsură mintea așa încât să nu-L mai audă pe Isus cum șoptește conștiințelor lor. Bombardați-le simțurile cu muzică ce răsună în fiecare casă, loc de muncă sau magazin. Asigurați-vă că veștile rele îi lovesc în fiecare zi, oriunde s-ar duce. Folosiți ziarele, revistele, radioul și televiziunea, 24 de ore din 24.”

“Corupeți moralitatea familiilor lor și a tinerilor prin plasarea imaginilor senzuale care să invite la gânduri necurate în reclame, filme, reviste, ziare și, bineînțeles, la televizor. Folosiți spectacolele de televiziune pentru a arăta pe cei mai deviați membri ai societății, prin prezentarea vieților lor. Faceți-i să spună cele mai sordide detalii ale comportamentului lor imoral până când oamenii vor ajunge să vadă răul doar ca pe o altă alternativă.”

“Lăsați-i să se bălăcească în gunoiul, trivialitățile și problemele lumii acesteia. Prezentați în detaliu ticăloșiile celor bogați și celebri. Distrageți-i de la realitățile serioase ale vieții prin nimicuri ca, jocuri de noroc, loterii și cazinouri. Încărcați-le bibliotecile cu cărți, reviste și iarăși, mai multe cărți. Acestea reprezintă timp și, cu cât petrec mai mult timp astfel, cu atât mai puțin petrec cu Dumnezeu.”

“Umpleți casele lor cu computere și trimiteți-i pe autostrada electronică unde noi controlăm cele mai multe ieșiri. Trimiteți-le o mulțime de e-mail-uri. Prindeți-i în cursa informației “fără sfârșit”. Dați-le laptop-uri ca să poată lucra tot timpul.”

“Asigurați-vă că toată lumea are pager, chiar și copiii. Umpleți-le zilele cu telefoane. Dați-le telefoane mobile sau fără fir ca să poată vorbi ușor tot timpul. Asigurați-vă că telefoanele lor primesc mesaje permanent.”

“Ocupați copiii cu tot felul de activități, programe sportive la școală și după școală, dans, balet, cercetași, cluburi, lecții de muzică, concerte și petreceri. Stresați-i cu cât mai multe lecții pentru acasă la o vârstă cât mai fragedă. Trimiteți-i la programe preșcolare și luați-i de sub influența părinților cât mai de mici, și faceți ca viața lor să fie cât mai separată posibil de viața părinților, așa încât, în perioada când vor fi adolescenți, să nu aibă nimic în comun cu mama și cu tata. Faceți-i să fie cât mai stresați încât să răspundă încurajărilor noastre de a fi activi sexual, să folosească țigările, alcoolul sau oricare alt drog ca pe o evadare.”

“Chiar și în momentele de recreere, faceți-i să fie nestăpâniți. Trimiteți-i în vacanțe scumpe. Faceți-i să plece, să plece, să plece! Faceți-i să se întoarcă din vacanța lor obosiți, neliniștiți și nepregătiți pentru munca ce urmează. Nu-i lăsați să plece în natură. Trimiteți-i în parcuri de distracții, la evenimente sportive, concerte și chiar la filme. Faceți ca următoarea frază să fie motto-ul nostru: “Vacanțele îi fac suficient de obosiți pentru a merge la muncă și suficient de săraci să trebuiască să muncească!”

“Dacă evită aceste capcane, folosiți propriile biserici împotriva lor. Dați-le cât mai multe responsabilități, slujbe și probleme pe care să le rezolve încât timpul lor să fie umplut cu “lucruri bune”. Când se vor întâlni pentru părtășie spirituală, implicați-i în bătălii și discuții pe la colțuri așa încât să părăsească acele întâlniri cu conștiințele tulburate și sentimente neliniștite. Aduceți crize după crize în bisericile lor așa încât să fie ocupați “stingând focurile” ca să nu mai fie timp să se aprindă flacăra Evangheliei în inima lor. Încurajați-i să studieze doctrine și evanghelizare. Lăsați-i să participe la seminarii de educare, seminarii de conducere și mari conferințe bisericești.”

“Eliberați calea pentru mari uniri interdenominaționale în căutarea reformei. Lăsați-i să se implice în probleme sociale mari, ca lupta împotriva avortului. Lăsați-i să aibă stiluri de viață conservative și, cu orice preț,

prin orice metode, țineți-i departe de Biblie și de a veni la Dumnezeu ca păcătoși care au nevoie de salvare. Pentru că dacă o fac, sunt pierduți pentru noi.”

“Timpul este arma noastră cea mai puternică și prietenul nostru cel mai bun, colegii mei. Haideți să-l folosim cu înțelepciune și să-i facem să doarmă în starea lor încă puțin. Atunci atât lumea cât și biserica va fi a noastră și vom câștiga o victorie veșnică. Să mergem să câștigăm, prietenii mei!”

Cu mâinile ridicate, Satana își termină cuvântarea. “Victorie! Victorie! Victorie!” Până la urmă, numai ecoul și rezultatul acestei întâlniri au ajuns până la noi.

Ce întâlnire! Nu am ghicit toate detaliile întâlnirii, dar puteți judeca rezultatele. Îngerii răi au plecat cu mare dorința să împlinească planul acesta făcând viețile creștinilor de pretutindeni din ce în ce mai ocupate, mai ocupate, mai ocupate și din ce în ce mai stresante. Nu trăim vieți simple, prietenii mei. Viețile noastre sunt prea aglomerate. Întreg sistemul este suprasolicitat. A avut succes diavolul cu planul său? Planul său a funcționat dincolo de cele mai îndrăznețe visuri ale sale.

Satana a reușit să urce toată lumea într-un tren ce merge cu mare viteză. Trenul merge din ce în ce mai repede și mai repede cu fiecare zi care trece și nu-l oprește pentru nimeni care ar vrea să coboare. Am petrecut mai mult de 30 de ani din viața mea în acest tren, fără să-mi dau seama.

Un lucru ciudat este că noi, oamenii, suntem specialiști remarcabili în a nu vedea ceea ce este evident. Începeam să percepem câte ceva, dar era nevoie de o combinație între una din cele mai sălbatice zone cunoscute din lume și un mic lac necunoscut nouă, ca să ne dea jos din trenul acesta.

Realizând că aveam nevoie de un timp de odihnă departe de lumea muncii zi-lumină, eu și Sally am început să planificăm ceea ce noi am numit “Pauza”. La sfârșitul lunii iunie, 1982, am făcut bagajele și împreună cu copiii am plecat cu rulota noastră către nordul peninsulei Michigan pentru o tabără pe țărmul lacului Imp.

Nu era aproape nimeni în preajmă în perioada aceea, așa că am campat și ne-am plimbat câțiva pași de la locul unde ne oprimem, către lac. Matthew, în vârstă de cinci ani și Andrew, în vârstă de trei ani, au început imediat să arunce pietre în apă și în timp ce ei erau ocupați, eu și soția mea stăteam pe plajă încercând să ne relaxăm. Terminasem cu graba.

Eram în vacanță pentru zece zile fără probleme, fără telefoane și fără responsabilități în afara familiei mele. Și cum stăteam pe plajă, simțeam cum întreg trupul meu o lua la goană, așa că m-am întors către soția mea și i-am zis: “Dragă, vrei să-mi iei pulsul?”

“Sigur”, spuse ea, luându-mi încheietura în mâna ei și făcându-și datoria atât de cunoscută ei, de asistentă medicală. “Este 88”.

“Este bun?”, am întrebat.

“Nu, Jim” spuse ea, îngrijorată. “Nu este prea bun pentru un bărbat de 33 de ani care stă pe plajă.”

După câteva zile, aruncam pietre pe aceeași plajă cu băieții mei care admirau performanțele tatălui lor. Eram relaxat, reîmprospătat și calm.

“Dragă, vrei să-mi iei pulsul?” am întrebat-o iarăși. Rezultatul a fost 68. Eram uimit! Matematica era simplă. Doar relaxându-mă, ritmul inimii a scăzut cu 20 de bătăi pe minut. Era o diferență de aproape 29.000 de bătăi ale inimii pe zi. Am început să realizez în ce stres am trăit și ce efect avea acesta asupra trupului meu.

Acest eveniment simplu a dat tonul pentru restul vacanței de zece zile. Ce este viața de fapt? Pentru prima dată mi-am pus întrebări despre ce este succesul. Dacă am câștigat 100.000 de dolari în ultimul an, trebuie să câștig 150.000 anul acesta și un sfert de milion anul viitor? Unde mă opresc și unde mă consider un om de succes?

Pe când mă uitam la băieții mei, care încă mai aruncau pietre în apă, am fost șocat de constatarea făcută și cu durere i-am spus soției: “Nu-mi cunosc copiii”. Știam cine sunt, știam numele lor. Știam măsura pantalonilor lor. Făceam tot posibilul să aibă mâncare pentru burtica lor, dar nu-i cunoșteam ca și personalitate. Ce urmăream de fapt? Ce ne costa aceasta? Ne-am întors la civilizație tulburată, plini de îndoieli cu privire la drumul pe care mergeam.

Succesul vânzărilor de polițe de asigurare m-a “recompensat” cu o călătorie, cu toate cheltuielile plătite de companie, la Reno, Nevada. Tot ceea ce se petrecea în acel oraș era împotriva a ceea ce eu credeam ca fiind creștinism, așa că am întrebat compania: “Nu pot avea banii în locul călătoriei?”

“Nu.”

“Nu pot pleca în altă parte?”

“Nu. Ori călătoria, ori nimic.”

Eu și Sally ne-am uitat pe harta Nevadei și am observat că în partea de sud a orașului Reno era un loc numit Parcul Național Yosemite. “Hai să facem rezervările pentru avion și pentru camera de hotel și să mergem în acest parc în fiecare zi”, am sugerat eu.

Aveam ocazia ca eu și Sally să petrecem ceva timp împreună și asta ne-a determinat să acceptăm. Am părăsit Wisconsin și am ajuns la Reno, la hotelul MGM Grand Hotel la începutul lui august. Mai târziu, în Parcul Yosemite, am parcat mașina și am mers pe jos la un izvor cu apă limpede și cristalină ce ieșea din munte. Era atât de captivant încât am stat unul lângă celălalt o oră și jumătate pur și simplu bucurându-ne de sunetul apei ce cădea pe stânci. Mirosul pinilor era atât de puternic încât simțeam că ne putem umple plămânii cu fiecare respirație. Am urcat pentru prima dată pe munte purtând pantofi de piele!

Acolo, în timp ce ședeam lângă acele izvoare liniștitoare, urcând pe acei munți majestuoși și mergând în văile munților pline de garofițe și crini, l-am auzit pe Dumnezeu vorbindu-ne într-un fel în care nu-l mai auzisem niciodată înainte. După câteva zile de stat în locul acesta, vocea Sa părea incredibil de puternică și spunea: “*Jim și Sally, părăsiți trenul*”.

Ne-am dat seama că a nu lua o decizie însemna de fapt o decizie. De fiecare dată când Dumnezeu ne conduce la o alegere, noi luăm o decizie, chiar dacă decizia este să nu facem nimic. Dumnezeu a spus: “Scapă-ți viața; nu te uita înapoi... scapă la munte” (Genesa 19:17).

Era nevoie de acțiune. Am decis în drum spre casă că trebuie să încercăm să trăim așa cum simțeam că Dumnezeu ne chema să trăim. Atunci când Dumnezeu a creat pe om, l-a așezat într-o grădină pregătită pentru el. Nu puteam trăi în grădina Eden, dar simțeam că dacă urma să trăim cât mai aproape de planul original al lui Dumnezeu, va fi mult mai bine pentru viața și sănătatea noastră fizică și spirituală. Am decis să urmăm chemarea lui Dumnezeu făcută inimii noastre și la fel ca și Avraam, cu mii de ani înainte, ne-am simțit asemenea peregrinilor urmând pe Dumnezeul nostru spre Țara Promisă.

Eram hotărâți să punem planurile noastre în aplicare. Am scos casa și afacerea la vânzare. Apoi am luat o hartă a Statelor Unite ale Americii și am căutat încotro să mergem. Din start unele locuri ieșeau din calcul. Nici unuia dintre noi nu ne plăcea clima umedă și toridă a sudului. Mai erau obiecțiuni și cu privire la alte regiuni. Căutarea s-a limitat

în curând la trei zone geografice: partea superioară a Peninsulei Michigan, nordul Maine-ului și Pacific North west. Vizitasem Parcul Național Glacier cu câțiva ani în urmă și ne simțeam atrași de această nestemată a continentului.

În luna septembrie am vizitat iarăși Montana și ne-am uitat în mod deosebit la locurile care înconjurau parcul. Eram îngrijorați ca nu cumva să construim într-un loc unde urma să fie construite și alte case, fiind nevoiți să ne mutăm din nou. În final, în partea de vest a parcului, am descoperit una din cele mai frumoase văi sălbatice rămase în partea inferioară a celui de-al 48-lea stat. Se învecina la est cu Parcul Național Glacier și la vest cu munții Whitefish.

Am observat că 98% din teren era în proprietatea guvernului federal. Era evident că, deși poate fiecare teren privat urma să fie folosit pentru construirea de case, valea aceasta nu avea să fie ocupată niciodată. Privind unul la celălalt, am aprobat amândoi. Ne-am găsit valea. Vom veni în Montana!

Valea avea aproximativ 100 km de la nord la sud și un râu minunat curgea prin mijlocul ei. Populația întregii văi era de 175 oameni pe toată această întindere. Exista numai o parcelă de 16 hectare de vânzare. Agentul imobiliar ne-a spus că era pusă în vânzare de cinci ani! Aceasta era o veste bună pentru că trebuia să ne vindem mai întâi casa înainte de a putea cumpăra ceva. Dacă acest teren nu fusese vândut timp de cinci ani, era foarte probabil că va rămâne tot așa până când ne vom vinde casa.

Nu erau prea multe perspective de locuri de muncă în acea vale, dar oricum planurile noastre nu includeau pentru început ca eu să muncesc. Voiam să folosim ceva din vânzarea casei pentru a-mi putea permite să stau acasă cu soția ca să o ajut la creșterea copiilor și să am suficient timp pentru a dezvolta o relație adevărată cu Dumnezeu. Eram siguri că Dumnezeu ne conduce. Ne-am întors în Wisconsin cu planurile definitive pentru mutarea în Montana.

Planurile noastre pentru mutare luau formă, dar prietenii și familiile noastre erau împotriva a ceea ce voiam să facem. Ideea în sine li se părea fanatică și stupidă.

Dar noi eram hotărâți să îndepărtăm orice influență care ne împiedica de la o predare completă și deplină Dumnezeului nostru. Copiilor noștri voiam să le oferim cel mai bun cadru posibil pentru dezvoltare. Puteam să le oferim ce era mai bun și să-i păzim de toate celelalte influențe.

Cei mai mari împotriviitori erau frații din biserica noastră. “Standardele voastre sunt mult prea înalte!”, spuneau ei. “Nu veți rezista!” Într-un sens anume, ceilalți, din afara bisericii, aprobau mai mult ceea ce voiam să facem decât o făceau frații noștri creștini.

Nu eram fanatici. Nu doream decât să îndepărtăm lucrurile care ne împiedicau să avem o relație mai strânsă cu Dumnezeu. Doream să eliminăm din viața noastră lucrurile care erau bune în așa fel încât să le putem obține pe cele mai bune!

Planul de a cumpăra terenul acela neprelucrat avea unele consecințe. Cea mai importantă era că trebuia să ne vindem casa până în martie dacă voiam să construim o casă care să fie gata de locuit până la începutul iernii. Dacă întârziem mai mult, chiar și cu constructori profesioniști, am fi fost în cursă cu vremea. Dar martie a trecut fără ca nimeni să vină să vadă casa noastră, în ciuda publicității făcute. Nu puteam înțelege ce se întâmplă. Știam că Dumnezeu ne-a chemat și știam că El a condus planurile noastre dar acum eram tulburat. Prietenii și rudele au început să ne ironizeze și încercau să ne convingă de faptul că facem o greșală. Și apoi, casa noastră nu a fost vândută la termenul nostru limită.

“Doamne”, am spus, “am înțeles eu greșit ceea ce vrei Tu?” În final, am retras casa de la vânzare confuz și descurajat.

La începutul lunii mai, am primit un telefon de la un agent imobiliar care mi-a spus: “Am văzut că ai avut casa la vânzare acum câteva săptămâni. Am un client care este interesat de acest gen de proprietate. Pot să-l aduc să o vadă pe a ta?”

“Sigur că poți”, am spus. A venit cu un client foarte interesant care a petrecut mult timp cu noi pentru a vedea casa, terenul și echipamentul pe care-l foloseam pentru a-l întreține. Ne-a oferit 6.000 de dolari peste prețul cerut de noi, cu condiția să îi rămână tractorul și mașinile de tuns iarbă. A plătit prețul întreg pentru ele deși erau folosite. Speranța a renăscut. Din nou, planurile noastre erau în mișcare.

Următorul lucru pe care trebuia să-l facem era să scoatem la vânzare tot ce ne prisosea și noi aveam o groază de lucruri care ne prisoseau! Sally a stat acasă pentru a se ocupa de vânzarea acestora în timp ce eu am plecat în Montana pentru a cumpăra terenul!

Când am sosit la magazinul din Polebridge unde era singurul telefon public pe o distanță de câțiva kilometri, am sunat la agentul de vânzări

imobiliare și am aflat că terenul era încă disponibil. “Mă duc să mă mai uit o dată la el și apoi vin să-ți fac o ofertă”, am spus eu.

După ce am examinat iarăși proprietatea și am simțit că îndeplinește nevoile noastre, m-am întors să dau telefon. Era ora 14:30.

“Îmi pare rău”, spuse agentul, “dar terenul a fost vândut la ora 13:30.”

Nu puteam să cred! Șocat și fără să-mi vină să cred, am sunat-o pe Sally pentru a-i spune știrile. Apoi, descurajat, am mers pe un deal și m-am rugat. “*Jim, urcă-te în mașină și condu către vale*”, spuse Domnul. Neavând altceva de făcut, am întors către nord, spre Canada, simțindu-mă nefericit.

Aproape de capătul de nord al văii m-am trezit intrând pe drumul cuiva, fără nici măcar să fiu sigur de ce fac aceasta. Un bătrân, era afară și tundea ceea ce părea a fi iarbă, de fapt, tundea niște buruieni. “*Cred că-l voi întreba despre teren*”, mi-am spus. Așa că m-am apropiat și i-am explicat ceea ce caut. Imediat, el a spus: “Păi, îți vând terenul meu.”

“Este de vânzare?”, am întrebat.

“Acum este”, replică el.

Mi-a arătat terenul și cabana de lemn cu suprafața de 90 de metri pătrați. Încet, începuse să se facă lumină. Dumnezeu avea un alt loc ales pentru noi. Am cumpărat acea cabană mică cu 2 hectare de teren având ca priveliște Parcului Național Glacier și ca vecini terenul Serviciului Forestier al SUA. Abia mai târziu am înțeles că Domnul ne-a ferit de proiectul construirii unei case. El ne-a adus la munte pentru a ne construi mai degrabă caracterul decât o casă.

Când m-am întors la Wisconsin, toate lucrurile erau aranjate. Sally a fost ocupată. A vândut lucruri în valoare de peste 10.000 dolari. Afacerea era vândută. Detaliile acestei vânzări aveau să ne cauzeze, totuși, inconveniente considerabile în viitorul apropiat. Cumpărătorul nu putea să mă înlocuiască cu un alt agent până în luna octombrie. Condițiile vânzării au fost ca eu să acopăr, cel puțin parțial, conducerea agenției până când un alt agent mă va înlocui.

La începutul lunii august am părăsit casa noastră și ne-am mutat în cabana din Montana. Abia am avut timp să încep procesul așezării când a trebuit să mă întorc să conduc afacerea. Aceasta a însemnat să o las pe Sally și pe băieți să continue organizarea celei mai mici case pe care am

avut-o vreodată. Îi era extrem de greu, nu numai pentru că trebuia să fie și mamă și tată, dar și pentru că amândoi proveneam dintr-un mediu urban. Mai trăisem la țară, dar viața noastră era puțin diferită decât a celorlalte mii de oameni care trăiau acolo. Iat-o singură, în sălbăticie.

Am lucrat din greu la agenție ca să recuperez și să mă întorc în Montana pentru alte două săptămâni. Și acolo, am muncit pe brânci, nu doar pentru a ne instala, și pentru a asigura rezerva de lemne pentru iarnă. A fost tot un du-te vino, o săptămână în Wisconsin, două săptămâni în Montana, conducând 30 de ore non-stop la fiecare drum până la epuizare.

În final, noul agent a venit să mă înlocuiască și astfel am făcut ultimul drum spre casa din Montana. Nu mai era nimeni! Asta m-a speriat, așa că am mers în josul drumului, la casa unor oameni cu care ne împrietenisem, să văd dacă ei știau ceva. Și știau! Ei aveau grijă de cei doi băieți ai noștri. Soția mea, mi-au spus ei, a cedat datorită stresului și era în oraș la doctor având pneumonie. Au fost necesare trei luni pentru a-și reveni complet.

Și așa am ajuns să fim împreună ca o familie, în cabana noastră din sălbăticie. După ce am plătit toate datoriile și prețul terenului, ne-au mai rămas numai 18.000 de dolari. I-am împărțit în trei părți și am decis că ar trebui să trăim cu câte 6.000 dolari pe an. Trăiam simplu, fără lucruri ca prosoape de hârtie și praf de curățat. Nu ne puteam permite asemenea lux.

Apoi mi s-a întâmplat mie. Stresul sub care am trăit în ultimele luni și-a cerut tributul. M-am îmbolnăvit de pneumonie și am fost bolnav, chiar foarte bolnav pentru o lună. Eram atât de slăbit încât cu greu mă puteam ridica. Apoi, Sally și-a rupt piciorul în trei locuri și acestea însemnau cheltuieli medicale.

Apa pentru casă era pompată din fântână, dar vremea a devenit extrem de rece și fântâna a înghețat până la fund. Aveam doi copii mici și nici un pic de apă în afară de cea pe care o topeam din zăpadă. Pentru că nu aveam apă, a trebuit să folosim toaleta de afară. Fără un aflus constant de apă și deșeuri organice care să se descompună, tot sistemul de canalizare a înghețat. Acum nu mai puteam evacua nici măcar puțină apă pe care o topeam.

Mașina noastră s-a stricat. Sally și-a fracturat piciorul a doua oară și apoi și-a rupt un deget la uscătorul mașinii de spălat a vecinilor. Am umplut rezervorul de 2.000 de litri cu propan pe care-l foloseam drept combustibil pentru generatorul nostru, ca în numai o săptămână o supapă să se strice. Am pierdut tot propanul într-un moment în care ne permiteam cel mai puțin.

De ce se întâmplau toate acestea? Mai era Dumnezeu cu noi? Ne-am mutat în munți ca să-l găsim pe Dumnezeu și am avut numai probleme și necazuri încă de la început. Înțelegeam încetul cu încetul că Satana încerca să ne descurajeze și să ne facă să ne întoarcem iarăși la civilizație unde apa nu îngheață, doctorii sunt aproape și confortul abundă. Am ajuns să vedem că în toate aceste necazuri exista un mesaj pentru noi. Dacă Satana era preocupat ca noi să ne mutăm de aici, însemna că eram pe drumul cel bun.

Întreaga familie a înțeles că Satana încerca să ne distrugă, dar dacă eram credincioși, Dumnezeu urma să ne susțină. Încet dar sigur, iarna a trecut. În sfârșit, a venit primăvara și cu ea repararea sistemului de apă. Am cărat toată iarna rufele și le-am spălat în oraș și acum Sally era nerăbdătoare să spele rufele acasă. Habar n-aveam că sistemul de canalizare era încă înghețat așa că apa a ieșit peste tot. Dificultățile deveniseră un stil de viață așa încât Sally și băieții râdeau în timp ce cărau sacii de cereale și alte lucruri de valoare pentru a nu fi udate și au început să facă curat.

A luat ceva timp, dar am devenit înțelepți și am învățat să prevenim înghețarea conductelor de apă și de asemenea să facem suficiente rezerve de lemne pentru iarnă.

Prietenii mei, viața noastră în sălbăticie nu ne-a salvat. Nu a fost ceva magic. Dacă ați fi putut avea posibilitatea să ne priviți în acest prim an, ați fi văzut o familie care se lupta să se controleze pe sine însăși. Am făcut un program și am lucrat din greu pentru a îndeplini nevoile familiei noastre. Eu și soția am pus deoparte timp special pentru noi în vederea vindecării relației noastre.

În sfârșit am avut control asupra timpului nostru. Având timp pentru a ne gândi și a reflecta, aceasta a devenit o ocazie să ne apropiem mai mult de Dumnezeu. Dumnezeu folosea viața în sălbăticie ca o unealtă pentru a ne aduce la El, fără tulburările unei vieți ocupate pe care o dusesem în toți acești ani. Curând, uneltele pe care Dumnezeu ni le-a dat – planificarea timpului, liniște, disciplina severă a unui vieți simple și grandoarea creației Sale – au început să producă un rezultat în familia noastră.

Am început să ne apropiem de Dumnezeu și unul de celălalt. Dacă ne-ați fi cunoscut înainte și apoi ne-ați fi vizitat în acest moment, ați fi putut vedea începuturile unor rezultate ale bucuriei adunate în urma deciziilor dificile pe care le-am luat. Ați fi spus, ca și noi: “Se merită!”

Mulți văd nevoia unei schimbări drastice, dar cât de puțini sunt capabili să se elibereze de circumstanțe atenuante! Soția unui pastor ne-a scris recent: “Am ajuns la convingerea că trebuie să o iau mai încet, să-mi fac un program, și să petrec mai mult timp în rugăciune și studiind Cuvântul lui Dumnezeu. Soțul meu nu urma să mă însoțească în această hotărâre. Totuși, am nevoie să fac acest angajament singură. Am înțeles conceptul de bun, mai bun și cel mai bun. Vreau cu adevărat să aleg ceea ce este cel mai bun.

Am eșuat atât de lamentabil. Mă simt prinsă-n cursă. M-am programat ca instructor de Școala de Sabat și responsabil cu aceasta, lider al misiunii de evanghelizare pentru două biserici, coordonator pentru strângerea de fonduri pentru două biserici, lider al departamentului de sănătate și temperanță, ajutor pentru comunitate, lider și instructor al Școlii Biblice de Vacanță pentru două biserici și câteodată editorul buletinului bisericii.

La acestea se adaugă întâlnirile de lucru ale bisericii și întâlnirile pastorale la care particip cu soțul meu, în fiecare lună. De asemenea trebuie să merg la seminarii pentru lideri și alte șase întâlniri pastorale în fiecare an împreună cu soțul meu plus întâlnirile de comitet la care trebuie să particip pentru că am toate aceste slujbe în bisericile respective.

În timp ce scriu aceste lucruri, pare că este o nebunie să poți avea un asemenea program în lumina sfințirii care trebuie să aibă loc în propria mea viață și în a-mi face și datoriile din casă la care soțul meu nu mă ajută în mod constant. De asemenea, eu am grijă de finanțele casei și-l ajut de multe ori ca secretară. La ce să renunț? De unde să încep? Viața mea este o continuă goană după sarcini neterminate și oameni supărați.”

Cine a așezat asemenea poveri pe soția pastorului? Cu siguranță că nu Dumnezeu. Ea, pur și simplu, a căutat să îndeplinească așteptările celorlalți. Un creștin înțelept a scris:

“Dumnezeu nu cere niciodată schimbări complicate și pripite. Mulți au adunat poveri pe care Bunul Tată ceresc nu le-a pus asupra lor. Datorii pe care nu a intenționat să fie împlinite în detrimentul altora. Dumnezeu vrea ca noi să ne dăm seama că nu glorificăm Numele Său când ne asumăm atât de multe poveri care să ne suprasolicite și să ne facă să devenim obosiți atât mintal cât și emoțional, enervați, agitați

și cicălitori. Noi trebuie să purtăm numai responsabilitățile pe care Domnul ni le dă, având încredere în El și astfel să ne păstrăm inima curată, încântătoare și înțeleghătoare (*Ellen White, Solii pentru tineret, p. 135*).

Nu cu mult timp în urmă, conduceam o serie de întâlniri, când, la sfârșitul unei predici, o tânără mi-a dat un bilețel pe care scria: “Sun-o pe Maria imediat!” Maria era o prietenă apropiată a familiei, cu care nu mai vorbisem de ani de zile. O, poate că am mai vorbit, dar n-am stat de vorbă, adică o conversație adevărată, de ani de zile. De ce m-ar fi căutat Maria într-un alt stat cu un asemenea mesaj? În cinci minute, am sunat-o. A răspuns soțul ei. “Slavă Domnului că ai sunat! Maria vrea să vorbească cu tine!”

“Ce s-a întâmplat, John?”

“Nu-ți pot spune, Jim. O las pe Maria să o facă.”

Maria plângea. “Jim, sunt atât de recunoscătoare că ai sunat. Tocmai am venit de la doctor. El mi-a spus să-mi fac testamentul. Mi-a spus că sunt un caz nefericit. Pot veni să stau cu voi o lună? Am nevoie de ajutor!”

“Bine, vino!”

“Ești sigur? Nu vrei să te rogi cu privire la aceasta? Credeam că te rogi pentru orice, înainte.”

“Maria, mă rog pentru aceasta de zece ani. Nu trebuie să mă mai plec în genunchi. Am urmărit viața ta. Am văzut ceea ce ți s-a întâmplat. Aceasta este un răspuns la rugăciunile mele. Te iau de la gară. Vino!”

Când a venit, Maria avea răni ce sângerau, celule precancerigene, anemie și era aproape de o cădere fizică și nervoasă cum nu mai văzusem niciodată. Avea 46 de ani și mâinile ei nu se puteau opri din tremurat. Ochii ei aveau o privire pierdută. Am luat-o în mica noastră cabană de munte și am așezat-o în camera de oaspeți.

Ce se întâmplase cu prietena noastră? Am crescut în același oraș, pe aceeași stradă. Ea a fost prinsă de, nu vreau să-l numesc “vis” ci, mitul american. Lucra 14 ore pe zi, 6 și chiar 7 zile pe săptămână. Voia să găsească acea casă de vis. Apoi a dorit să o mobileze cu mobilă elegantă. Viața a început să o controleze pe ea. O distrugea. A fost nevoie de doctor pentru a o trezi!

Visul american modern este un mit, dar mitul nu există numai în America. El există și în Australia, Noua Zeelandă, Marea Britanie, peste

tot în Europa, Japonia, Brazilia și peste tot în lume. Oamenii sunt prinși de el și le distruge viețile.

I-am spus Mariei: “Nu vrem să-ți ținem o predică. Noi avem un stil de viață diferit de al tău. Poți participa la tot ce vrei și poți să refuzi tot ce vrei.” Întreaga noastră familie a început să o ajute și ea a participat cu noi la programul nostru zilnic. A participat la momentele de închinare de dimineață și de seară. A cântat cu noi. A mers la plimbare cu noi, a mâncat ce mâncăm noi, a jucat marroco și domino cu băieții seara și a participat cu familia mea în momentele pentru citit. (Marroco este un joc în care se folosesc mai multe bețișoare de plastic de diferite culori. Acestea se împrăstie unele peste altele și apoi trebuie să le ridici unul câte unul fără să le miști pe celelalte. Fiecare culoare are un anume număr de puncte. Câștigă cel care ia mai multe bețișoare, cu valoarea cea mai mare, fără să le miște pe celelalte - nota trad.).

Soția mea, fiind asistentă medicală, a îngrijit-o și starea sănătății ei s-a îmbunătățit. Oprindu-se din goana lumii acesteia, în inima ei a renăscut dorința pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu. La sfârșitul celor 30 de zile, ea mi-a spus: “Știi, Jim, pot rezuma șederea mea cu familia ta în trei cuvinte: puțin, înseamnă mult”.

Noi aveam o casă mai mică decât avea ea. Aveam câteva mobile, mai puține haine, mai puțin garaj, mai puțin din ceea ce lumea aceasta oferă, dar aveam mai mult din ceea ce lumea nu ne poate oferi niciodată. Aveam dragoste în casa noastră. Aveam tovarășie. Aveam timp unii pentru ceilalți. De aceea a spus ea, “puțin înseamnă mult”. Aș vrea ca acest comentariu să fie spus despre fiecare cămin creștin.

Parcă aud pe cineva spunând: “Viața simplă este grea și plictisitoare, Jim.” Grea, poate că da, dar plictisitoare? Chiar în fața ușii din spatele casei am văzut elani. Lupii încă străbat liberi pădurea. Urșii grizzly călătoresc fără să se ascundă în aceste păduri primitive. Într-o zi, în timp ce întindeam rufele pe frânghie, am simțit un ghiont puternic în spate în timp ce un cerb uriaș și-a băgat nasul în buzunarul de la spate, căutând micuții biscuiți cu care-i hrănim uneori. Am avut posibilitatea binecuvântată de a îmblânzi o ursoaică. Ne permitea să o mângâiem și chiar se suia în leagănul pe care l-am făcut împreună cu băieții! A câștiga prietenia animalelor sălbatice este o mică parte din cer! Nu este mai bine

decât în Disneyland? Și când te apropii de natură, te apropii mai mult de Dumnezeuul naturii.

Băieții mei nu se plictisesc niciodată. Tot ceea ce trebuie să facem este să spunem, da. Da, îți poți lua rucsacul, poți merge cu barca și poți merge să schiezi! Poți să urmărești un elan, poți să te cațări pe munte, și să faci rapel! Da, poți explora pădurile! Da, da, da! Și da, vom merge și noi cu voi. (rapel = coborâre, în alpinism, a unui perete abrupt, printr-un sistem de coardă dublă. Nota trad.)

Copiii din alte medii li se spune mereu nu, nu, nu! Rebeliunea se instalează. Este mult mai bine să locuiești acolo unde copiii au de ales între opțiuni acceptabile.

Apropo, simplitatea este o disciplină aspră, dar nu este un soi de legalism. Facem aceasta împreună cu Hristos pentru a-L aduce pe El în căsnicia și familia noastră. Nu este o nouă reformă pe care o urmărim, gândind că suntem cei salvați pentru că trăim viața cea mai simplă din lume. Hristos a trăit o viață simplă și El este modelul nostru. Simplitatea tăcută a primilor 30 de ani din viața lui Isus, L-a pregătit pentru cei trei ani și jumătate plini de slujire activă.

Ce îți spune Duhul Sfânt? Îți spune, “părăsește trenul”? Dumnezeu a promis, “poporul meu va locui în locuința păcii, în case fără grijă și în adăposturi liniștite” (Isaia 32:18).

Trebuie să ne întoarcem să găsim odihnă, să găsim legătura cu Dumnezeu. Când experimentăm această liniște și încredere, vom ști că Dumnezeu este cu noi în fiecare moment și secundă a zilei. Dacă vrem să găsim această legătură vie și vitală cu Isus Hristos, trebuie să avem o viață liniștită. Trebuie să o simplificăm. “În liniște și odihnă va fi mântuirea voastră, în seninătate și încredere va fi tăria voastră” (Isaia 30:15).

Nu toți suntem chemați să ne mutăm în sălbăticie, dar toți suntem chemați să avem experiența pustiei cu Dumnezeu. Poți începe acolo unde ești, simplificându-ți viața și făcându-ți timp pentru Dumnezeu și familie. Nu sunt necesare abilități speciale sau sume mari de bani pentru a realiza acest lucru, ci numai hotărârea de a avea această experiență.

Textul din Isaia se termină cu un comentariu trist, “dar n-ați voit”. Prieteni, nu trebuie să se spună acest lucru despre noi. Vă rog, nu lăsați să se spună așa ceva despre voi! Astăzi este ziua, acum este momentul. Scăparea este la Dumnezeu și la El poți să găsești odihnă.

CAPITOLUL 4

Mai multe alegeri

*“Alegeți astăzi cui vreți să-i slujiți.”
(Iosua 24:15 p.p.)*

Eforturile noastre de a simplifica viața au dat rezultate uimitoare. Preocupările și distracțiile vieții au fost eliminate. Dar numai aceste lucruri nu erau suficiente pentru a ne aduce fericire și pace veșnică. Știam că Dumnezeu ne-a condus într-un loc retras cu scopul principal de a crește spiritual. Deși am studiat concepte teologice complexe câțiva ani, studiile mele n-au produs niciodată schimbările de caracter pe care doream să le fac în viața mea. Eram încă sub impresia ideii greșite că o mai mare cunoștință, o înțelegere mai completă și perfect teologică era tot ceea ce aveam nevoie pentru a produce o transformare în viața mea.

Cu aceste idei în minte, am parcurs cinci cărți scrise de cei mai cunoscuți și respectați cinci teologi. Aici, în sălbăticie, am avut în sfârșit timpul și posibilitatea să obțin o cunoștință care să măntuiască. Am început să citesc cu mare râvnă. Când am terminat ultima carte, eram mai confuz ca niciodată. Era limpede că nici unul dintre cărturarii de frunte nu era de acord cu celălalt. Dacă ei nu puteau înțelege și nu puteau fi de acord asupra Evangheliei, ce șanse aveam eu?

Știam în străfundul inimii mele că Evanghelia nu putea fi așa de complicată precum o făcuseră oamenii. Rațiunea îmi spunea că adevărata Evanghelie mă putea salva din locurile și situațiile din viață unde puterea voinței s-a dovedit a fi neputincioasă. Această Evanghelie îmi va da puterea

cu care să-mi controlez sentimentele, gândurile și dorințele. Datorită călăuzirii Domnului am făcut multe schimbări în viața mea și totuși încă aveam nevoie de pace cu Dumnezeu. Încă mai speram în asigurarea deplină a mântuirii.

Așa cum spuneam mai devreme, viețile noastre la oraș erau mult prea complicate, prea ocupate. Abia după ce ne-am mutat în sălbăticie am început să vedem că teologia noastră suferea de exact aceeași problemă care a fost o plagă pentru viața noastră în civilizație. Era timpul, ca din nou să simplificăm.

Am mers iarăși la Biblie cu rugăciune. De data aceasta nu am vrut să găsesc argumente pentru vreo poziție doctrinară sau să înțeleg unele doctrine. Am venit la Cuvântul Domnului ca un păcătos care are nevoie de salvare. Știam că dacă nu descopăr o experiență mai bună, mai profundă, mai vie, capabilă de a-l salva pe Jim Hohnberger, eram pierdut! Când m-am apropiat de Biblie cu acest spirit umil și gata să învăț, aceasta a devenit o fântână vie. Din paginile ei țâșnea mesajul Evangheliei care era la fel de simplu și avea aplicație pentru viața mea la fel de practic ca și stilul de viață din sălbăticie la care ne-a chemat Dumnezeu să trăim.

Biblia m-a învățat un mesaj care, în forma sa cea mai simplă, are de a face cu decizii simple, hotărâte, de fiecare zi. Aceste decizii, luate împreună, compun întreaga lungime și lățime a experienței creștine. Este privilegiul meu ca în acest capitol să împărtășesc cu voi aceste decizii care mi-au transformat viața atât de mult.

Unii s-ar putea plânge că am simplificat prea mult Evanghelia. Chiar nu cred că acest lucru este posibil. Evanghelia ar trebui să fie prezentată atât de simplu încât și copiii s-o poată înțelege.

Alții ar putea să mă acuze că învăț mântuirea prin fapte. Nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr! Înainte de a descoperi adevărata Evanghelie, am petrecut întreaga mea viață “creștină” încercând să fiu bun, să mă schimb singur, prin propria mea putere. Am înțeles clar zădărnicia unei astfel de experiențe. Cu toate acestea, nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos, care nu numai că poate, dar va produce schimbări în viața fiecărui bărbat, femeie sau copil care o acceptă. Aceste schimbări sunt roada Evangheliei.

Cei care se opun faptului că poți asculta cu adevărat și să faci fapte bune nu au gustat niciodată harul și nu au experimentat niciodată o putere

din afara lor. Această putere “poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale” (Iuda 24).

Dacă ești înclinat să fii critic, nu vei privi cu bunăvoință peste paginile ce urmează. Dar dacă ești, ca și mine, doritor după ceva mai bun decât ceea ce ai experimentat până acum, dacă vrei o asigurare fermă a mântuirii, nu doar termeni teologici amețitori, dacă vrei să fii împăcat cu Dumnezeu și pace cu tine însuși, atunci citește aceste pagini și explorează cu mine aceste alegeri.

* * *

Totul a pornit de la un bărbat proaspăt căsătorit și soția sa. Pe când stăteau în sala de așteptare a aeroportului Salt Lake City în așteptarea zborului, citeau liniștiți din Biblia așezată pe picioare. Bărbatul era un pastor evanghelic de curând hirotonit și sinceritatea și zelul său erau evidente. Era un cuplu ușor de observat, erau îndrăgostiți unul de celălalt însă Biblia aceea deschisă îi făcea deosebiți de ceilalți călători.

Al, un om de afaceri, mormon devotat, i-a observat și el. Stătea în fața lor, puțin mai departe, în timp ce aștepta același zbor. I-a urmărit cât a putut de discret, abătându-și privirea dacă ei se uitau în direcția sa. Al era un om de afaceri foarte prosper și n-ar fi vrut să fie considerat nepolitic, uitându-se lung la cineva. Într-un târziu, și-a dat seama că aceștia au observat interesul său față de ei de ceva vreme. Deodată, Biblia s-a închis, tânărlul s-a ridicat și s-a îndreptat spre acest străin a cărui atenție ei au atras-o atât de limpede.

Al vizitase familia mea doar cu câteva luni înainte. Era un om de afaceri de succes în vestul Montanei, nu foarte departe de locul în care locuim noi. A venit la noi cu doi tineri misionari. Am presupus că vizita lor avea ca scop să mă lămurească cu privire la mormonism, dar se părea că Dumnezeu avea alte planuri.

Al a devenit atât de încântat de stilul nostru de viață, ținta noastră cu privire la stilul de viață de la țară și felul în care înțelegem Evanghelia, încât noi doi ne-am apropiat în acest timp, punând bazele unei prietenii de durată. Cei doi misionari erau tăcuți și stingheri, cu greu spunând ceva,

iar Al, submina motivul vizitei lor prin interesul său față de religia noastră. Am descoperit în Al un bărbat deosebit, un gânditor independent căruia nu-i era teamă să-și examineze propriile credințe și valori. Această trăsătură rară m-a făcut să-l apreciez și m-am hotărât să țin legătura cu el ori de câte ori era posibil.

Trecând pe lângă biroul lui într-o zi, am vrut să-l vizitez. Era fericit că mă vedea și după ce ne-am salutat reciproc, el a început să-mi spună experiența sa de la aeroport.

“Scuzați-mă, domnule!” spuse tânărul pastor când se apropie de Al. “N-am putut să nu observăm privirile dumneavoastră. Pot să vă pun o întrebare?”

“Cu siguranță”, răspunse Al, în timp ce în sine îi părea rău pentru că deranjase tânărul cuplu.

“Domnule, dacă avionul nostru se va prăbuși înainte de a ajunge la destinație și toți vom muri, veți fi sigur că veți fi mântuit?”

“Cred că da”, răspunse prietenul meu.

“Asta nu este suficient”, spuse tânărul bărbat. “Trebuie să știți! Acum voi repeta întrebarea. Dacă veți muri astăzi, veți fi mântuit?”

“Nu știu”, a fost răspunsul cinstit al lui Al.

“Ascultați”, spuse pastorul, dând paginile Bibliei sale. Citi Ioan 3:15,16: “pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe Singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” Ioan 6:47: “Adevărat, adevărat vă spun, că cine crede în Mine are viața veșnică.” Și în final, Ioan 11:25: “Eu sunt învierea și viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.” “Vedeți”, spuse el triumfător, “acum dacă veți muri astăzi, veți fi mântuit?”

“Da, cred asta”, spuse Al.

“Atunci”, spuse tânărul devenind vioi, “sunteți un creștin și veți avea viața veșnică”.

“Știi”, îi spuse Al tânărului, “îți admir entuziasmul. Un astfel de entuziasm aveam și eu când mergeam în misiune”.

“Misiune!” spuse tânărul cu o voce stridentă. “Mergeați în misiuni? De ce, sunteți mormon?, întrebă el dezgustat.

“Da”, spuse Al, tulburat de schimbarea bruscă.

“De ce nu mi-ați spus că sunteți mormon?”

“Nu ai întrebât.”

“Îmi pare rău”, spuse pastorul, dar mormonii nu vor fi în cer”. Cu aceste cuvinte, s-a întors și a plecat.

Pe când termina de povestit, Al s-a întors încet spre mine și zise: “Jim, sunt confuz. Poți să mă lămurești în legătură cu acest subiect?”

“Voi încerca”, am răspuns. Era clar că Al nu era preocupat de felul nedrept și plin de prejudecăți cu care a fost tratat. Era suficient de inteligent să ignore prejudecata tânărului. Al se lupta cu problema mai profundă despre cum să știi cu adevărat, dacă ești mântuit sau nu.

“Doamne,” m-am rugat eu în gând, “dă-mi înțelepciunea și cuvintele care să mulțumească acest om. Ajută-mă să trec de barierele care sunt între noi datorită prejudecăților doctrinale și apartenenței denominaționale”. Pe când mă întorceam spre Al să-i dau un răspuns, i-am spus: “Poți să-mi dai o foaie ca să-ți pot ilustra?” Al mi-a dat o bucată de hârtie. Am luat pixul și am început.

“Al, viața unui creștin nu este alcătuită din doctrine, crezuri, reforme sau calitate de membru, nici măcar din credințe. Viața de creștin este formată din alegeri. Când Dumnezeu ne descoperă un adevăr sau ne luminează înțelegerea, întotdeauna vine cu o alegere. Noi trebuie să alegem să acceptăm voința lui Dumnezeu sau să o respingem. Când predau lui Dumnezeu toate alegerile mele conștiente, atunci sunt al Lui.

Să spunem, pentru a ilustra, că viața de creștin este alcătuită în total din 100 de alegeri”, am spus, scriind numărul pe hârtie. “Îți aduci aminte de tâlharul de pe cruce?”, l-am întrebat, privindu-l.

El încuviință, așa că am continuat. “Acel tâlhar nu știa mai nimic despre viața de creștin. Este posibil să fi fost conștient numai de câteva din alegerile care compun viața de creștin, să zicem zece. Dar pentru aceste zece alegeri conștiente, era complet predat lui Dumnezeu. Hristos i-a putut oferi mântuirea nu datorită cunoștințelor lui deosebite, ci pentru că tâlharul a ales să se predea lui Dumnezeu în TOATE alegerile sale conștiente. Dacă ar fi trăit mai mult, ar fi avut posibilitatea să avanseze în experiența creștină și alegerile sale ar fi fost mai profunde și mai largi pentru a cuprinde întreaga gamă a vieții creștine. Mai era și Caiafa, marele preot evreu, care voia să-L omoare pe Isus. El era conștient de multe adevăruri din Cuvântul lui Dumnezeu. Avea multă lumină și asta-i dădea poate 70 de alegeri,” am spus în timp ce scriam numărul pe hârtie. “Cu toate acestea,

să spunem că și-a manifestat libertatea de alegere, predând lui Dumnezeu numai în 50 din alegerile sale conștiente. El avea mai multe alegeri, predase lui Dumnezeu mai multe alegeri decât tâlharul, dar în ciuda mării sale cunoștințe și predării mai multor alegeri, el era răzvrătit față de Dumnezeu. Dacă el ar fi fost pe cruce în locul tâlharului, Isus nu ar fi putut să-i dea o asigurare deplină a mântuirii. De ce? Pentru că nu a predat toate alegerile sale conștiente și nu și-a supus voința complet lui Dumnezeu, pe când tâlharul a făcut-o.”

“Al”, i-am spus, “crezi că Isus a venit pe pământ ca să plătească în locul tău, prețul pentru păcatele tale?”

“Da, cred”.

“Îl iubești pe Dumnezeu cu toată inima ta și cu toată mintea și cu tot sufletul?”

“Da, îl iubesc”.

“Atunci”, i-am spus, “l-ai acceptat pe Isus ca înlocuitor al tău. Acest lucru este bun, dar nu este de ajuns. Trebuie să-L ai pe Isus ca Domn al vieții tale. În acest moment, ai predat complet lui Dumnezeu toate alegerile conștiente? Ești împăcat cu Dumnezeu?”

“Nu, nu sunt”, răspunse Al în șoptă.

“Atunci nu l-ai acceptat pe Hristos ca Domn al tău și fără a-L accepta ca Domn, dorința ta de a-L avea ca Salvator nu este suficientă pentru a-ți aduce împăcarea cu Dumnezeu în această viață și nici mântuirea pentru viața viitoare. Pentru că cele două sunt inseparabile!”

“Vezi, Al, viața creștină nu are atât de mult de a face cu cât de mult știi sau cât de activ ești, ci cu predarea, în acest moment, tuturor alegerilor conștiente, voinței lui Dumnezeu. Toate alegerile conștiente ale tâlharului de pe cruce au fost predate. De aceea, el era 100% al lui Dumnezeu, chiar dacă mai erau domenii în viața sa care aveau nevoie de schimbare, dar de care nu era conștient.”

“Dar, Al, dacă un om, oricare om, se opune în mod persistent și încăpățânat, chiar și într-un singur domeniu al vieții, această rezistență îl va conduce în cele din urmă să se alăture mării revolte împotriva lui Dumnezeu, începută de însuși Satana. Nu contează cât de mult dorim ca Isus să fie Mântuitorul nostru, nu contează cât de mult simțim că inimile noastre sunt cuprinse de dragoste pentru El, rezistența continuă față de conducerea Sa într-un sfârșit ne va distruge, ca și pe Lucifer.”

“Înțeleg, Jim. Asta nu am înțeles eu până acum”, spuse Al, luptându-se vizibil cu acceptarea noii perspective. “Mulțumesc.”

Conversația mea cu Al s-a încheiat acolo, dar putem învăța mai multe din acea istorisire biblică. În aceeași zi, alți doi oameni au făcut alegeri din care putem învăța. Primul a fost Petru. El a fost cu Isus aproape tot timpul slujirii Sale. A avut ocazii deosebite și lumina adevărului i-a fost descoperită. Deși era un simplu pescar, legătura sa cu Isus i-a oferit la fel de multe alegeri ca și marelui preot. Și Petru predase majoritatea lor. Însă, în unele mici domenii, nu le predase. Înălțarea de sine, cultivarea mândriei naționale și încrederea încăpățănată în propriile puteri nu erau predate lui Dumnezeu. Și așa s-a trezit spunând că nici măcar nu-L cunoaște pe Isus. El era ucenicul lui Hristos și a dat greș pentru că nu și-a predat toate alegerile conștiente.

Isus este celălalt om care a avut de luat decizii în acea zi. În luarea deciziilor, a demonstrat numai supunere și predarea voinței Tatălui Său. Lupta este evidentă în rugăciunea Lui către Tatăl, în grădina Ghetsemani. “Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu. Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia ta!” (Matei 26:39.42)

Și El a trebuit să aleagă așa cum trebuie să alegem și noi. Dacă vom adopta atitudinea lui Isus, “nu cum voiesc eu, ci voia Ta să se facă”, vom fi conduși să alegem corect chiar dacă nu ne place.

Aici se poticnesc mulți și găsesc că viața de creștin este dificilă dar, a deveni creștin nu este o decizie luată o dată pentru totdeauna ci mai degrabă o alegere continuă, de a te preda lui Dumnezeu pe deplin.

În fiecare zi trăiesc cu Isus. Ținta mea este să fac voia Sa, să merg pe drumul Său. Mulți încearcă să împlinească acest lucru prin propria lor putere. Mulți își etalează voința lor puternică și scrâșnesc din dinți hotărâți să trăiască o viață de creștin. Întotdeauna sfârșesc înfrânți.

Cum este atunci posibil să trăiești în fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare moment pentru gloria lui Dumnezeu? Este foarte simplu. Trebuie să trăim ca Isus. În fiecare dimineață, Isus a petrecut timp cu Dumnezeu. Și noi trebuie, să ne luăm timp, să ne oferim lui Dumnezeu, să ne predăm Lui în fiecare dimineață. Nu trebuie să fie un lucru făcut în grabă, ci trebuie să fie suficient timp pentru a ne permite să comunicăm cu Dumnezeu și să

ascultăm cu atenție ceea ce vrea să ne spună fiecăruia. Dumnezeu ne vorbește prin Biblie, natură, providență și prin gânduri. După comunicarea cu Tatăl nostru, asigurându-ne că nimic nu ne împiedică să auzim vocea Sa, putem să fim siguri că El ne va conduce.

Când părăsim locul nostru liniștit de devoțiune, este esențial să-L luăm pe Dumnezeu cu noi pentru a comunica cu El în timpul zilei. Trebuie să învățăm să întrebăm, “Doamne, ce vrei să fac?” (Faptele Apostolilor 9:6). Dumnezeu vrea să știm că nu suntem singuri. Avem nevoie de ajutor dintr-o sursă exterioară nouă la începutul zilei și apoi de-a lungul întregii zile. Așa învățăm să fim sensibili la atenționările Duhului Său Sfânt și să învățăm să predăm voința noastră pentru a face întotdeauna voia Sa, ceea ce înseamnă că “... Hristos trăiește în mine”(Galateni 2:20).

Dar atunci vin ispitele, probabil aceleași ispite la care am cedat mereu înainte. Adesea, am strâns din dinți și am încercat să rezistăm ispitei până fie am cedat, fie ne-am forțat să ascultăm. Nu există pace sau bucurie într-o astfel de experiență. Prieteni, adevăratul conflict al ispitelor apare în inimă. Trebuie mai întâi să decid dacă vreau să rămân supus lui Dumnezeu. Când predau alegerile mele, atunci eul moare, victoria este câștigată și Dumnezeu oferă toată puterea de a întâmpina ispita.

Această experiență este grea pentru că eul trebuie să moară, dar este singura cale prin care avem pace și bucurie ca și creștini!

Acum, alegerile nu-mi aduc nici un merit înaintea lui Dumnezeu. Nu sunt mântuit de alegerile mele. Chiar și dorința de a lua decizia de a mă preda lui Dumnezeu este un dar al harului Său. Mântuirea este în totalitate darul lui Dumnezeu și totuși, această alegere de a mă preda îi permite lui Dumnezeu să aibă libertatea de a face transformarea vieților noastre prin slujirea harului Său asupra inimii omenești.

Este extrem de important să înțelegem aceasta, pentru că cei mai mulți care au primit numele de creștini, trăiesc un amalgam ciudat, de Hristos și sine, certându-se pentru conducerea vieții. Acest tip de creștinism are suișuri și coborâșuri. Nașterea din nou îi permite lui Dumnezeu, ca din momentul acela, să fie singurul conducător al vieții. Când acest amalgam ia sfârșit, sufletul își găsește pace. Abia atunci învățăm adevărul despre mântuire și limbajul cerului, care este de fapt cum să-I permit lui Hristos accesul complet la toate deciziile mele și apoi prin harul Său, printr-o credință vie, să spun DA lui Dumnezeu și NU eului.

Fiecare decizie la care suntem conduși ne oferă ocazia de a alege să predăm voința și firea noastră lui Dumnezeu. Biblia vorbește despre aceasta ca fiind moartea eului. Hristos a ilustrat-o în felul următor: “dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă” (Ioan 12:24).

Cum crește grâul? Trebuie să fie îngropat într-un mormânt, ca să spunem așa, și pentru restul vieții acestei plante puterea sa vine din acest mormânt. Creștinii trebuie să trăiască în același fel, înrădăcinați în Calvar – nu doar să fie de acord cu Calvarul, ci să devină o realitate a vieții lor.

Nu, noi nu putem muri asemenea lui Isus pentru păcat, dar putem să murim față de păcat. Pavel a scris despre aceasta în Galateni 2:20: “Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu ci Hristos trăiește în mine și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu.”

Pavel scrie, de asemenea, “eu mor zilnic” (1Corinteni 15:31 – versiunea NIV. Versiunea românească traduce cu alt sens acest text – nota trad.). desigur că Pavel nu murea în mod literal în fiecare zi, dar el se referea la adevărata experiență creștină în care trebuie să murim față de eu în fiecare zi. Suntem încurajați să “ne socotim morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:11).

Decizia de a da eul la moarte și supunerea față de voința lui Dumnezeu este foarte bine ilustrată în Scriptură. Poate că 2Corinteni 4:11 o exprimă cel mai bine: “Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.” Acesta este adevăratul creștinism. Să mă explic:

Într-o dimineață rece de iarnă, nu cu mult timp în urmă, m-am trezit la ora obișnuită și am petrecut mai mult de două ore în studiu biblic și rugăciune. L-am căutat pe Dumnezeu în dimineața aceea, cunoscându-mi slăbiciunile mele și realizând că experiența zilei de ieri nu mă va salva din încercările de astăzi. De altfel, în fiecare dimineață, chiar înainte de micul dejun, ne întâlnim pentru a ne închina lui Dumnezeu ca și familie, pentru a cere sfat și protecție în timpul zilei. Este un timp special pentru familia noastră, care ne apropie unul de celălalt într-o relație de dragoste foarte puternică, care durează de-a lungul întregii zile.

După ce s-a terminat momentul de închinare, m-am uitat pe fereastră la priveliștea frumoasă cu zăpadă pufoasă într-un strat de 40 de centimetri.

Soția mea făcea clătite iar pe plită fierbea dulceața de afine. Ador clătitele și îmi place să pun dulceață pe ele. În așteptarea unuia dintre dejunurile favorite, am decis să ies câteva minute pentru a da zăpada din drum.

În valea unde locuim se strânge multă zăpadă, mulți, foarte mulți metri în fiecare iarnă și sunt câteva metode prin care putem îndepărta zăpada. Pot folosi o lopată de zăpadă – metoda cea mai grea – sau pot folosi mașina pentru curățat zăpada – mai bine, dar la scurt timp după ce m-am mutat aici, am hotărât că am nevoie de un plug care să se potrivească la Toyota mea Land Cruiser.

Vă amintiți că trăiam cu un venit foarte mic și un plug hidraulic de 3.000 de dolari era mult prea mult pentru bugetul nostru. Oricum, folosindu-mă de o mică invenție și o investiție de 60 de dolari în niște cherestea, am construit un plug în formă de V din grinzi de lemn pe care le-am acoperit cu tablă. Am atașat acest plug în fața mașinii mele, cu care eliberam drumul, îndepărtând zăpada și ajutându-mă să economisesc mult timp.

Eram foarte mulțumit de plugul făcut acasă și, deși nu era chiar frumos, efortul de la care mă salva era uriaș. Mergând către strada principală cu zăpada zburând în ambele părți, mă bucuram de peisajul ca de pe felicitările pentru Crăciun și aveam o zi minunată cu Dumnezeu. Drumul până la șosea are 500 de metri și aproape de capăt am văzut un morman mare de zăpadă lăsat de uriașul plug districtual.

Vocea liniștită și șoptită a lui Dumnezeu mă avertiza că nu ar trebui să încerc să fac pârtie prin el, dar nu i-am dat atenție. În fond, mai trecusem prin mormane de felul acesta. Plugul a trecut peste morman și apoi a căzut pe drum. Între timp, pe când plugul cădea jos, mașina mea trecea peste mormanul de zăpadă. Așa că, atunci când partea din față a mașinii a început să coboare spre stradă, plugul s-a înfipt zdravăn în drum, iar mașina a rămas în aer. Roțile din față nu mai puteau fi folosite.

Mașina mea cu tracțiune integrală s-a înțepenit. Blocasem strada și începusem să mă îngrijorez pentru că unde locuiesc, este o curbă lungă și fără vizibilitate și oricine trecea pe acolo, neavând timp să oprească intra direct în mine. Tocmai când neliniștea începuse să mă cuprindă, Domnul a vorbit inimii mele.

“Jim, lasă-mă pe Mine”, spuse vocea aceea liniștită și șoptită.

În dimineața aceea hotărâsem că-I voi preda toate deciziile. Acum trebuia să reîmprospătez această alegere și chiar dacă nu-mi plăcea poziția

în care mă aflam, am ales să-I predau gândurile și sentimentele. Apoi, am adăugat repede, “Doamne, sunt într-o poziție periculoasă aici. Știi că pe strada noastră este trafic redus , dar te rog nu lăsa să fiu lovit.”

Era un singur lucru pe care puteam să-l fac. Trebuia să intru sub mașină și să ridic cu cricul partea din față a mașinii. Aceasta îmi permitea să desfac plugul și să-l dau la o parte. Având plugul dat la o parte, puteam să cobor mașina de pe mormanul de zăpadă și să reatașez plugul.

Târându-mă pe sub partea din față a mașinii, m-am descoperit întâmpinând un nou motiv de frustrare și ispita de a renunța la Isus și a-mi manifesta sentimentele. Atunci când îndepărtezi zăpada proaspăt așezată și te strecorei sub un motor încins, toată zăpada adunată dedesubt se topește. Parcă eram sub duș. Picura pe gât și pe față. Ca și când nu era suficient, picăturile îmi cădeau și în ochi, care ar fi fost oricum iritați de zăpada curată ce se topea, dar aceste picături, pline de murdăria de sub mașină, cădeau chiar în ochii mei. Imediat, m-au cuprins sentimente de mâhnire. Eram atât de tentat să spun, “săracul de mine” și să mă compătimesc.

“Lasă-mă pe Mine”, spuse Dumnezeu, cu Glasul Său liniștit .

“Dar, Doamne”, am răspuns, “nu-mi place asta!”

“Jim, nu este vorba dacă-ți place sau nu. Ci este vorba despre disponibilitatea ta de a-Mi preda aceste stări de iritare”. Știți, lepădarea de sine este esența învățăturilor lui Hristos. Încă mai învățam această lecție grea.

“Bine, Doamne, ești stăpân pe situație”, am răspuns. “Dar ajută-mă să nu fiu lovit aici, în mijlocul drumului.”

Chiar în acel moment, am auzit o mașină venind pe drum. *O, nu!* am zis și pe când mă grăbeam să ies de sub mașină, mi-am lovit capul în spatele motorului. A fost o lovitură puternică, din cele care produc cucuie. “Doamne”, am spus, “asta nu-i corect și nu-mi place!”

“Predă-mi Mie aceste sentimente, Jim. Nu ceda. Sunt cu tine.”

Încă o dată a trebuit să aleg și încă o dată, prin harul lui Dumnezeu, m-am supus Lui și am obținut victorie asupra gândurilor și simțămintelor mele. Credința nu este numai încredere în Dumnezeu dar și supunerea tuturor alegerilor mele, Lui – zilnic, în fiecare oră și în orice clipă.

Privind la mașina de pe stradă, am observat că se oprișe. Doi oameni au coborât din ea. Erau vânători și au venit să vadă ce s-a întâmplat. Se uitau la plugul meu și la încurcătura în care mă aflam, distrându-se. Nici

măcar nu m-au salutat și făceau glume pe seama plugului. Voiam să-i pun la punct, dar Domnul mi-a vorbit iarăși și mi-a cerut să predau sentimentele de iritare Lui.

“De ce nu-ți cumperi un plug adevărat?” spuse unul dintre cei doi.

Simțeam cum furia creștea în mine. Firea mea dorea să iasă la iveală și să răspundă și iarăși Isus mi-a cerut supunere și prin harul lui, căpătat prin credință, am ales să predau aceste sentimente Lui. Evanghelia este destul de simplă. Înseamnă doar să spui DA lui Dumnezeu și NU eului. Aceasta este credința care lucrează.

“Oameni buni”, am spus, “sunt în încurcătură. Credeți că puteți agăța un lanț de plug și să-l trageți cu mașina voastră? În felul acesta voi putea să-l agăț iarăși în câteva minute ca să-l scot din mijlocul șoselei și să vă puteți continua drumul.”

Au fost de acord și în câteva minute eram iarăși în mașină. Le-am mulțumit și au plecat mai departe. Fiul cel mic a venit după mine. Soția mea știa cam cât timp mi-ar trebui să fac pârție și s-a gândit că trebuie să fie o problemă, așa că l-a trimis pe el să verifice.

Văzând că totul era bine, întrebă: “Ce s-a întâmplat?”

“E o poveste lungă,” i-am spus.

“Păi, dacă ești bine”, continuă Andrew, “eu mă duc la vecini. Sunt plecați și am promis să-l hrănesc pe Odie în locul lor.”

Mă simțeam de parcă tocmai luptasem în război și am câștigat. Era numai ora nouă dimineața și eram epuizat. În trecut, numai unul din aceste inconveniente ar fi fost suficient pentru a mă face să renunț la Isus și să fac loc firii. Cu tristețe mi-amintesc, chiar foarte bine, că atunci când renunțam și eram nervos, vărsam nervii asupra soției și copiilor. Aș fi fost morocănos cu ei ca și cum ar fi fost vina lor. Asta este ceea ce face păcatul în viața noastră. Ne face pe noi și pe cei din jurul nostru nefericiți.

“Andrew”, am spus eu, “de ce nu te urci în mașină să te duc eu. Tu hrănești câinele și eu voi curăța și drumul lor. În acest fel, când vor veni acasă, vor fi bucuroși că nu va mai trebui s-o facă ei.”

“Perfect!” spuse Andrew și am plecat la vecini. Am curățat aproape tot drumul lor lung și înclinat până spre casă, când am dat peste patru copaci căzuți în zăpadă.

Eram blocat! Nu puteam să dau înapoi din cauza plugului făcut de mine și nu mai puteam merge mai departe. Mai bine nu mă mai dădeam

jos din pat în acea dimineată! Iarăși a trebuit să aleg să-mi predau sentimentele și gândurile lui Dumnezeu. Pentru că numai printr-o constantă renunțare la sine și o dependență continuă de Hristos putem să trăim creștinismul.

“Andrew”, am spus în final, “mergi înainte și dă mâncare la câine și eu voi chema prin radio pe mama să-l trimită pe Matthew aici cu drujba ca să putem îndepărta acești copaci și să mergem acasă. Așa că el a plecat spre casă. Sally mi-a promis că-l va trimite pe Matthew imediat iar eu am ieșit din mașină pentru a analiza situația, când am constatat că am pană.

“Nu, Doamne. Asta este prea mult. Nu vreau o pană!” m-am jelit eu. Chiar atunci și acolo, am auzit sugestiile batjocoritoare ale lui Satana. “Renunță! Nu se merită.” Apoi, la fel de repede am auzit și vocea încurajatoare a lui Dumnezeu:

“Nu trebuie să renunți, Jim. Poți alege să rezisti dacă vrei.”

“Bine, Doamne. Ți voi preda Ție această problemă. Dar am început să obolesc, Doamne.” Am scos cricul și am început să schimb roata, când Andrew s-a întors.

“Odie nu vrea să mă lase să intru!” strigă el.

Voiam să mă supăr că apăruse altă problemă și din nou am simțit atenționarea Domnului de a rămâne liniștit și a-i vorbi frumos fiului meu. Matthew trebuia să fi venit până acum, dar nu se vedea nicăieri și încă o dată firea voia să iasă la iveală și să gândesc tot felul de lucruri rele despre fiul meu deoarece nu sosise când am vrut eu.

“Jim,” spuse vocea tăcută și șoptită a lui Dumnezeu în mintea mea, “*predă-mi mie aceste gânduri. Ai rezistat până acum. Nu renunța acum. Nu te voi părăsi niciodată și nici nu te voi abandona. Nu mă abandona nici tu, Jim.*”

“Bine, Doamne. Mă voi duce să văd despre ce este vorba.”

Încercând să văd ce s-a întâmplat cu Matthew, am urcat cu greu panta, când l-am văzut venind cu sufletul la gură, cărând drujba. Ceea ce mi-a atras atenția cel mai mult era faptul că arăta ca și cum ar fi muncit din greu. Era transpirat și plin de rumeguș de la drujbă.

“Tată, a trebuit să tai copacii care erau gata să cadă pe drumul nostru și...”

“Nu-i nimic, fiule”, am spus. “Vom vorbi mai târziu”. Nu aveam încredere că ceea ce urma să spun era bine pentru fiul meu. Apelul lui

Dumnezeu era clar. Și apoi, nu conta unde s-a întrerupt comunicarea, pentru că drujba era aici acum și deja puteam mirosi clătitele.

“Matthew”, i-am spus, “urcă în mașină și condu, iar eu voi merge în fața ta să tai copacii și să-i dau din drum.” Asta am și făcut și în curând și ultimul copac a fost dat la o parte.

Le-am spus apoi băieților: “Ascultați, eu voi curăța partea din fața garajului. Matthew, mergi cu fratele tău până în casă și ajută-l să hrănească câinele. Odie te cunoaște destul de bine. Sunt sigur că te va lăsa să intri.”

Pe când terminam de aruncat ultimele lopeți de zăpadă din fața garajului, puteam vedea că băieții aveau probleme. Câinele nu-i lăsa să intre pe verandă pentru a-l hrăni.

“Nu ne dă voie”, spuse Matthew.

Tentația de a mă plânge de băieții mei a apărut imediat și eram gata să spun: “Nu sunteți în stare să faceți nimic!” Din fericire, Domnul nu mă părăsise. Era acolo cerând inima mea. Diavolul spunea: “*Dă-i drumul! Spune-o!*” Dar Dumnezeu era și El acolo. El îmi șoptea: “*Rezistă, Jim! Ține-te de Mine! Nu trebuie să te desprinzi de Mine și să spui lucruri pe care le vei regreta.*” Nici unul dintre noi nu trebuie să se depărteze. Întotdeauna este vorba despre alegere.

“Ascultați, băieți”, le-am spus. “Eu voi ține strâns câinele și voi veți fugi înăuntru și veți pune mâncarea și apa cât de repede puteți. Apoi mergem acasă ca să mâncăm. Mi-e foame!” Dar în sinea mea am adăugat, “Doamne, nu lăsa ca acest câine să mă muște! Asta ar fi prea mult!”

Odie nu este un caniş mic. Ci este un câine de vânătoare Alaskan Elk și este la fel de mare și rău ca și numele rasei sale. Am prins câinele și l-am ținut de gât. A început să mârâie și să se agite și să se lupte cu toată puterea sa. Băieții s-au mișcat mai repede ca niciodată acum când au pus apa și hrana pentru câine. Au ieșit din casă foarte repede. Imediat ce i-am dat drumul, câinele a fugit la locul lui și a început să mănânce. Am închis ușa de la intrare și am urcat obosit la volan.

“Ești tare, tată!” m-au încurajat băieții. Nimeni nu ne cunoaște pe noi sau luptele prin care trecem mai bine decât familia. Băieții mei știau că în mod normal aș fi avut mari necazuri numai cu o parte din problemele cu care ne-am confruntat în dimineața aceea.

“Slavă lui Dumnezeu”, am reușit să spun cu voce stinsă. “Dar am obosit. Mă simt de parcă aș fi luptat în Primul Război Mondial, în cel

de-al Doilea Război Mondial și războiul din Vietnam, toate de unul singur, în dimineața asta. Mulțumesc lui Dumnezeu că s-a terminat, totul”, am spus eu în timp ce intram pe drumul care duce la casa noastră.

Amos 5:19 spune despre un om care avea o sumedenie de probleme. El fugea de un leu și întâlnea un urs. Scăpând de amândoi, a ajuns în final acasă și s-a rezemat de perete numai ca un șarpe să-l muște. O astfel de dimineață am avut eu. Am fugit de leu și am scăpat de urs și ghici cine mă aștepta acasă?

Corect – șarpele. Nu există niciodată un moment în care creștinul să se poate relaxa și să spună – gata, s-a terminat. Exact atunci diavolului îi place să ne pocnească știind că suntem obosiți și începem să ne relaxăm. Cuvintele “Mulțumesc, Doamne, că totul s-a terminat” tocmai ieșiseră din gura mea când partea de jos a plugului a căzut, oprindu-mă chiar în fața casei. “Doamne”, mi-am spus, “asta nu este corect! Sunt foarte obosit. Aproape că pot mirosi clătitele și acum, altă problemă.”

“Ai dreptate, Jim. Nu sunt corecte încercările prin care ai trecut în dimineața aceasta și nu a fost corect nici ca Eu să trebuiască să părăsesc cerul ca să mor pentru păcatele tale. Jim, corectitudinea nu are nimic de a face cu situația de față. Ai de luat o decizie! Aceasta poate că este incorect, dar încă te poți preda mie și să obții victoria.”

“Bine, Doamne”, am spus. “Mă predau”. Am mers la garaj să iau un ciocan și ceva cuie. Andrew a scos mașina de dat zăpada pentru a curăța zona din jurul garajului și Matthew s-a dus să-și ajute mama. Încă mă luptam cu plugul. Pusesem o talpă falsă plugului pentru a ține zăpada ca să nu se acumuleze în interior și să mărească greutatea plugului. L-am bătut iar în cuie și l-am dus la locul lui.

Pe când mă duceam spre garaj, l-am văzut pe Andrew împingând mașina după colțul garajului. O mașină de genul acela nu se împinge! Merge singură! Aceasta însemna numai un singur lucru. Era stricată! NU! Nu mai puteam răbda încă o problemă. Eram obosit și slăbit. Glicemia era scăzută. Tremuram și în timp ce mergeam spre Andrew, îl auzeam pe Dumnezeu cum îmi cerea să mă supun. Dar eu am ales să merg mai departe! Am dat glas iritației. Am izbucnit cu mânie și asprime, CINE A STRICAT-O?!”

Andrew s-a oprit ca trăsnet din drumul său și nu a spus nimic. Matthew și Sally ieșiseră pe verandă pentru a ne chema la masă. Eram în încurcătură.

Toată lumea a auzit și a văzut ce s-a întâmplat. Am ridicat mașina și m-am așezat în genunchi pentru a găsi problema. Îl puteam auzi pe Dumnezeu făcând apel la inima mea: *“Oprește-te, Jim. Fă lucrurile așa cum trebuie!”*

Dar nu eram sigur că asta vreau. Uitându-mă la mașină, am văzut că un mic șurub, care pune pinioanele în contact cu arborele de transmisie, lipsea. Locuiam în pustietate și aveam nevoie de o călătorie de trei ore dus-întors până în oraș pentru a cumpăra unul nou. Am închis ochii și am spus: *“Doamne, dacă mai există ceva milă, te rog, ai milă de mine și iartă-mă.”*

Deschizându-mi ochii, am zărit ceva cu coada ochiului – o mică pată neagră. M-am dus până acolo ca să descopăr că era șurubul pierdut. Domnul mi-a permis să pot vedea la o distanță mai mare de 3,5 metri într-un strat de 40 de centimetri de zăpadă proaspătă. Ce Dumnezeu minunat avem! Am pus șurubul la locul lui și m-am alăturat familiei la masă pentru micul nostru dejun întârziat.

Aveam pe față un zâmbet care ajungea aproape de la o ureche la cealaltă. Familia mea era nedumerită! Puteam citi cu ușurință gândurile lor. *Cum poți să zâmbești? Tocmai ai cedat. Toți am văzut asta!”*

“Știi că vă întrebați de ce sunt așa de fericit, dar astăzi m-am prins de Isus în mai multe circumstanțe potrivnice decât am făcut-o înainte. Am câștigat astăzi biruințe asupra nervozității mai mult ca niciodată. Da, știu că am dat greș cu plugul, dar nu am așteptat o oră sau o zi sau chiar câteva zile pentru a mă întoarce la Domnul. Mi-am cerut iertare imediat și acum vă cer și vouă. Sunt încântat nu pentru că am greșit ci pentru că am văzut pe Domnul cum lucrează în viața mea și știu că El, care a început o lucrare bună în mine, o va termina!”

Slavă Domnului că circumstanțele exterioare nu trebuie să ne controleze. Când învățăm să-L alegem pe Dumnezeu primul, ultimul și cel mai bun în toate, foarte curând deciziile noastre devin obiceiuri și obiceiurile ne formează caracterul.

De exemplu, familia mea a avut privilegiul să petreacă o lună pe insula St. Croix. Această insulă, o fostă colonie olandeză, a păstrat unele obiceiuri europene. Cel mai evident era condusul mașinilor pe partea stângă sau pe partea greșită a drumului, așa cum o vedem noi. După ce am închiriat o mașină de la aeroport, am tras pe marginea drumului și am spus întregii familii că trebuie să mă ajute să conduc această mașină pentru că absolut

totul era pe dos. A fost cea mai dificilă experiență pe care mi-o amintesc. A fost nevoie să mă forțez din greu ca să nu mă întorc la vechiul obicei de a conduce.

Absolut uimitor, după numai 30 de zile am descoperit că puteam conduce fără a mă mai gândi să înving vechiul obicei. M-am recalificat și acum era la fel de ușor să conduc în felul acesta nou cum a fost și cel vechi. La întoarcerea în SUA, ne întrebam dacă vom avea nevoie de unele readaptări la modul vechi de a conduce. Nu a fost nevoie de așa ceva. Puteam conduce fără probleme așa cum am făcut-o mereu.

Aceasta este o lecție pe care o putem aplica în umblarea creștinului. Este foarte greu să schimbăm modalitatea în care i-am răspuns întotdeauna lui Dumnezeu și mulți care o fac descoperă că sunt foarte stângaci și că trebuie să renunțe prea mult la propria lor voință, încât sunt înclinați să renunțe. Dar dacă perseverează, vor descoperi că va fi din ce în ce mai ușor să se supună.

De asemenea, așa cum noi am descoperit că mai puteam conduce în SUA, tot așa și creștinii vor descoperi că ei pot alege în orice moment să se întoarcă la viața de păcat. Alegerea este prețioasă pentru Dumnezeu și niciodată nu-și permite să forțeze voința nimănui. În schimb, ne oferă fiecăruia posibilitatea alegerii. Aceste alegeri hotărăsc destinul nostru veșnic dar și fericirea noastră prezentă. A fugi la Dumnezeu înseamnă pur și simplu supunerea tuturor deciziilor noastre Lui, continuu, până când obiceiurile devin caracter și suntem ai Lui pe deplin!

CAPITOLUL 5

Unde ești tu , este și Dumnezeu

*“Cu adevărat, Domnul este în locul acesta
și eu n-am știut.” (Genesa 28:16)*

*“Și iată că Eu sunt cu voi mereu,
chiar și la capătul lumii.”
(Matei 28:20 KJV)*

Se părea că locul unde ajunsesem noi – Polebridge, Montana – era la capătul lumii. Ne separau 80 km de cel mai apropiat drum pavat și de electricitate. Dar la numai câțiva kilometri în nord este granița cu Canada. Datorită populației relativ rare în valea aceasta pustie, un accident sau o rană poate fi o situație gravă și periculoasă pentru viață. Există posibilitatea ca nimeni să nu treacă pe acolo pentru ore sau chiar, zile. Și cu toate acestea, încrederea noastră se bazează întotdeauna pe compania divină. Niciodată nu ne lasă singuri!

Toamna în munți este un sezon frumos cu zile înviorătoare și culori fantastice. În această zi, în mod deosebit, soția mea făcea lecțiile cu băieții, în timp ce eu căutam ceva lemne de foc. Experiența a fost un profesor bun. Eram hotărât nu numai să adun suficiente lemne pentru iarna care urma să vină, dar să muncesc, după cum îmi făcusem planul, să am mereu lemne pentru două ierni. Voiam să fiu pregătit în cazul în care aș fi fost bolnav sau rănit și nu aș fi putut să fac munca aceasta grea. O rezervă pentru doi ani mi-ar fi fost suficientă pentru a preveni o criză.

În susul văii, la Teepee Lake, am tras pe dreapta într-o zonă unde observasem cu ceva timp în urmă niște copaci uscați. După ce am parcat mașina, am văzut pe o creastă mică, la numai 10 metri înălțime, că un copac a căzut între alți doi copaci. Avea aproximativ 50 de cm în diametru, era cenușiu, vizibil uscat, așa că mi-am făcut un calcul de a păstra loc și pentru acesta și am plecat mai departe să tai ceilalți copaci pentru care venisem.

Urcându-mă pe mica coastă, stăteam în pantă și tăiam de la capăt spre bază bușteni lungi de 40 de centimetri pentru soba mea. Când fiecare buștean cădea la pământ, îl împingeam încet cu călcâiul peste marginea coastei din spatele meu și se ducea de-a dura pe povârnișul înclinat. Buștenii se opreau în apropierea mașinii.

Era un sistem care funcționa impecabil și deși era nevoie să stau la marginea coastei, era suficient loc pentru a termina lucrarea, așa că niciodată nu m-am gândit de două ori înainte de a tăia. Când am ajuns la partea ruptă între cei doi copaci și am început să tai ceea ce-l ținea, mi-a venit un gând de a mă muta în partea cealaltă a copacului. Am îndepărtat gândul. În fond, sistemul meu de a tăia copaci a funcționat întotdeauna perfect.

În dimineața aceea, l-am rugat pe Dumnezeu să mă călăuzească și să mă conducă. Am dorit ca El să fie cu mine mereu și i-am spus că atunci când El îmi va spune să fac ceva anume, mă voi supune. Acel gând a revenit și de data aceasta m-am oprit. “Doamne, Tu ești? Tu-mi ceri să mă mut în partea cealaltă?” M-am rugat în tăcere.

“*Da, Jim,*” a venit răspunsul clar.

“Bine, Doamne”, am spus, schimbându-mi poziția în partea cealaltă a copacului, “dar este ridicol”.

Pe când stăteam pe partea cealaltă și terminam de tăiat, am rămas fără cuvinte privind cum câteva zeci de kilograme au trosnit și au căzut chiar în locul în care stătusem eu cu puțin timp înainte. Nu realizasem că atunci când copacul a căzut, a fost prins între ceilalți doi copaci într-o stare de tensiune extraordinară. Era de fapt, un arc tensionat care aștepta ca eu să-l eliberez cu această ultimă tăietură.

M-am simțit neputincios în timp ce mă gândeam cum s-ar fi simțit acel impact dacă nu m-aș fi mutat. Acel buștean ar fi transferat energia cinetică a mișcării sale într-un impact zdrobitor pentru picioarele mele la

nivelul genunchiului, aruncându-mă peste marginea povârnișului cu drujba încă funcționând în mână pe o pantă de aproximativ zece metri adâncime. Aș fi fost poate omorât pe loc de impact și de căderea drujbei. Dacă nu, exista o mică șansă să fi supraviețuit, până când cineva m-ar fi găsit. Nimeni nu știa locul exact unde mă aflam.

Am înțeles fără nici o urmă de îndoială că Domnul m-a salvat de la, cel mai puțin probabil, un accident grav dar mult mai sigur, de la moarte. Am înțeles că Dumnezeu era acolo, chiar în această vale pustie, gata să mă ajute înainte ca eu să realizez că am nevoie de ajutor.

Efesenii, capitolul 2, versetul 8 spune: “Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu.” Harul este prezența continuă a lui Dumnezeu în viața mea. Mă cheamă, mă roagă și mă face atent, încercând să mă salveze de mine însumi. Dacă voi vrea să ascult, Duhul Sfânt mă va călăuzi, îmi va da putere și mă va proteja.

Dacă Dumnezeu face toate aceste lucruri, care mai este partea mea? Trebuie să vreau să mă predau permanent îndemnurilor Duhului Sfânt. Aceasta este credința! Este o alegere conștientă de a coopera cu prezența Sa. Aceasta face diferența între a fi aruncat de pe marginea crestei abrupte și a sta lângă Ajutorul Divin.

Parcul Național Glacier și zona înconjurătoare are cea mai mare concentrație de urși grizzly (urși cenușii americani – cea mai mare specie de urși existentă – nota trad.) din zona inferioară a celui de-al 48-lea stat. În fiecare an auzim istorisiri despre urși care atacă vizitatorii din parc. Urșii nu citesc hărțile. Dacă ar fi făcut-o, ar fi observat că trecând râul, părăsesc Parcul Național Glacier și intră pe terenul Serviciului Forestier al SUA, care se învecinează cu terenul nostru. Dar hotarul pus de om nu înseamnă nimic pentru aceste animale, ale căror acțiuni sunt imprevizibile.

Când ne-am mutat în munți și ne-am stabilit domiciliul lângă aceste animale mari, mai mulți prieteni ne-au îndemnat să ne înarmăm împotriva pericolului pe care-l reprezentau aceste animale sălbatice. Am respins ideea. Nu puteam să cred că același Dumnezeu, care ne-a condus până aici, va permite să fim atacați sau mâncați de un urs. Prin urmare, am fost liniștit știind că Domnul va fi cu mine, pentru că harul Său ne-a adus pe mine și pe soția mea aici, în această vale sălbatică.

Sally nu se putea învăța cu vecinii noștri îmblăniți datorită experiențelor din trecut. Când era mică, fratele ei mai mare o tachina,

spunându-i că sub patul ei locuia un urs și că acesta urma să iasă afară să o mănânce. Până la vârsta când a realizat stupiditatea unui asemenea gând, ea a trăit cu frica faptului că asta chiar se va întâmpla. Așa că scumpa mea soție a venit în sălbăticia din Montana cu o frică de urși veche și amplificată.

Problema era că în Montana urșii nu mai erau doar fantezii copilărești; erau o realitate cruntă mai ales pentru Sally. În timp ce acești urși nu urma să iasă de sub pat ca în coșmarurile copilăriei ei, puteau ieși din pădure fără nici cea mai mică avertizare a prezenței lor. Numai cei care au avut de a face cu acești urși sălbatici știu cât de silențios se pot mișca aceste animale mari prin pădure.

Este foarte greu să îndepărtezi temeri cultivate, mai ales dacă acestea au ceva legătură cu realitatea. Asta era ceea ce trebuia Sally să facă și era o luptă grea. Ea citise că "...în dragoste nu este frică" (1 Ioan 4:18). De asemenea, mai citise și că "Eu, Domnul, voi fi Dumnezeu lor ... și voi încheia cu ele un legământ de pace și voi îndepărta din țară toate animalele sălbatice; ele vor locui în liniște în pustie și vor putea dormi în mijlocul pădurilor" (Ezechiel 34:24-25). Din când în când, aceste vechi temeri vor ieși la iveală mai reale ca niciodată și singura ei scăpare era să le predea lui Dumnezeu și să se încreadă în Însoțitorul ei credincios. Încetul cu încetul ea a învățat că acolo unde este Dumnezeu, frica nu rămâne. Era o luptă în curs de desfășurare împotriva obiceiurilor și înclinațiilor vechi, până în ziua în care ea și-a întâlnit vechea temere față în față.

Prietenii ne-au povestit că în zonă, primăvara aceasta, este o ursoaică cu trei pui. Tripleții sunt puțin mai neobișnuiți decât gemenii și speram că vom avea posibilitatea să-i vedem și noi. Am prezentat dorința noastră Domnului în momentele de închinare ale familiei și ne-am rugat ca Domnul să ne ofere posibilitatea de a vedea această ursoaică și puii ei. Bineînțeles că Sally a adăugat, "în siguranță, Doamne".

După momentele de închinare am observat că era un pui de urs într-un copăcel la aproximativ cinci metri de fereastră. Cu siguranță că mai erau încă doi pui pe undeva pe aproape împreună cu mama lor. Cum ne uitam noi pe fereastră, am putut vedea botul ursoaicei mișcându-se în timp ce ea analiza locul unde era.

"O, priviți", spuse Sally, "pun pariu că miroase clătitele". Și așa făcea! Ne uitam impresionați cum ursoaica cobora în pas vioi către verandă. Era o zi caldă de primăvară și singurul lucru care oprea ursoaica de a nu intra

în casă era o ușă protectoare foarte subțire din plasă, prin care ursoaica ar fi putut trece foarte ușor dacă ar fi vrut.

Sally, fiind foarte practică, s-a grăbit să închidă ușa interioară din lemn masiv. Ajungând la ușă a descoperit că ursoaica nu era acolo, așa că a deschis ușa protectoare și s-a uitat afară numai pentru a vedea cum ursoaica a sărit balustrada verandei și a intrat pe verandă. Nimic nu împiedica ursoaica să urce politicos scările verandei, dar cățărutul peste balustradă părea că i se potrivește mai bine. Când ești urs, puțini oameni pun în discuție manierele tale.

Sally s-a dat în spate și a permis ușii de protecție să se închidă, dar nu a închis și ușa interioară. Băieții mei și cu mine ne uitam cu gura căscată cum soția mea stătea la ușă în timp ce ursoaica a venit și ea tot la ușă. Sally părea paralizată în timp ce ea și ursoaica stăteau acolo, având între ele numai o ușă de plasă, privindu-se una pe cealaltă.

Apoi, Sally a început să spună: “O! Blana ta strălucește! Ești atât de frumoasă!” Soția mea vorbea cu un urs! Nu-mi venea să cred și părea că ursoaica se simțea bine. Sally a continuat, admirând totul, de la ghearele de 10 centimetri până la dinții mari pe care-i ația. Apoi s-a întors la noi și ne-a chemat, “Veniți, veniți aici să o vedeți!” Noi nu eram așa de doritori să ne apropiem. După puțin timp, ursoaica s-a răsucit și a părăsit veranda peste balustradă. Și-a chemat puii și a plecat pentru oricare ar fi fost următorul punct în agenda lor în dimineața aceea.

Pe neașteptate, Sally și-a dat seama de ceea ce făcuse și întorcându-se spre mine, strigă: “Sunt eliberată! Sunt eliberată!” Și așa era! Vechile ei temeri au dispărut. Când am discutat mai târziu, am întrebat-o de ce s-a purtat așa cu ursoaica. Ea mi-a spus că în fond “de ce să-mi fie frică, dacă Domnul a adus ursoaica. Știam că eram în siguranță”. Harul lui Dumnezeu a eliberat-o în interior. Era cu adevărat liberă! Prezența continuă a lui Dumnezeu a susținut-o în timp ce trecea prin această experiență. Urșii au continuat să ne viziteze, dându-ne posibilitatea să dezvoltăm o relație stabilă cu unul din puii ei. Dar aceasta este o istorie cu urși pentru o carte viitoare.

Lui Sally, această experiență i-a schimbat pentru totdeauna atitudinea față de urși. Permiteți-mi să vă întreb, s-a apropiat Dumnezeu de noi în acea zi și a făcut o minune? Sau pur și simplu Sally a devenit mai conștientă de prezența Lui continuă? Prietenii, conștiența prezenței continue a lui

Dumnezeu cu noi, este ceea ce deschide drumul spre inimă pentru a vedea și a înțelege uimitoarea lucrare pe care Dumnezeu o face în favoarea noastră.

Vedeți, cei mai mulți dintre noi au concepția că Dumnezeu stă pe tronul Său în cer și Își pleacă urechea spre noi, uneori modificând evenimentele vieții ca răspuns la cererile noastre. Cei mai mulți dintre noi îl vedem pe Dumnezeu într-un fel la distanță, asemenea unui rege pământean care are dorința de a veni în ajutorul tău dacă este nevoie, dar rareori se amestecă cu oamenii de rând. Vizitează orice împărăție actuală și vorbește cu supușii și vei descoperi că se simt stânjeniți în prezența familiei regale.

De asemenea, dacă ai avea posibilitatea să citești inimile și gândurile oamenilor, ai descoperi că mulți, dacă nu chiar cei mai mulți se simt inconfortabil cu ideea unui Dumnezeu omniprezent. Când oamenii înțeleg faptul că Dumnezeu îi însoțește permanent, își schimbă comportamentul și atitudinea. Comportamentul care ar fi avut loc în contextul în care regele nu este prezent încetează să se mai petreacă atunci când el este prezent. Aceasta este o reacție normală a unei persoane care a înțeles că se află în prezența unuia mai mare decât el. Cei care găsesc acest mediu inconfortabil, care nu vor să se mențină la un standard mai înalt, se vor depărta de rege.

Oricum, oricât de mult îl evită păcătosul pe Dumnezeu sau neagă existența Sa, este totuși imposibil să se ascundă de El. Când Adam și Eva au păcătuț, în panica ce i-a cuprins, au încercat să se ascundă de Creator. Și cu toate acestea Dumnezeu nu i-a distrus. I-a căutat și a continuat să-i iubească și să le poarte de grijă. Alcoolul, drogurile, imoralitatea, materialismul și negarea intelectuală pot toci simțurile noastre, dar ele nu vor putea face imposibilul – să ne ascundă de Dumnezeu. Biblia este plină de istorii ale unor oameni care au încercat să fugă de Dumnezeu: Adam și Eva, Pavel, Iona, numind doar câțiva dintre ei. Toți au eșuat în încercarea de a se ascunde de Dumnezeu. Scriptura spune: “Unde mă voi duce departe de Duhul Tău și unde voi fugi departe de Fața Ta?” (Psalm 139:7).

Biblia spune că Dumnezeu nu este părtinitor. Aceasta înseamnă că El nu tratează pe unii mai bine decât pe ceilalți. Dumnezeu nu are favoriți. Deseori oamenii spun: “Aș vrea ca Dumnezeu să-mi vorbească și mie așa cum vorbea în timpurile vechi din Biblie. Era mai bine atunci.”

Prieteni, nu este greu nici în zilele noastre! Dacă Enoh, Ilie și Pavel au putut merge cu Dumnezeu, atunci putem și noi. Dacă Dumnezeu vrea să meargă în fiecare zi cu Jim Hohnberger, care este unul dintre cei mai greoi elevi și unul dintre cei mai încăpățânați oameni din lume, dacă Dumnezeu vrea să călăuzească și să conducă un astfel de om cum sunt eu, cu o voință și temperament puternic german, atunci Dumnezeu vrea să fie și pentru tine însoțitor și călăuză!

Dacă este atât de simplu, de ce ne este atât de greu? De ce sunt numai atât de puțini cei care-L găsesc pe Dumnezeu ca însoțitor constant? Problema cu care ne confruntăm este una de atitudine. Noi, oamenii, suntem atât de obișnuiți să conducem treburile noastre încât rezistăm conducerii Tatălui nostru ceresc. Avem nevoie de atitudinea lui Samuel care spunea: “Vorbește, Doamne, căci robul tău ascultă”.

Această atitudine exprimă completa dependență de un ghid care vede și știe ceea ce noi nu știm. Lipsa aprobării noastre este cea care nu ascultă glasul lui Dumnezeu, refuzând sfaturile Sale. Lipsa flexibilității noastre în a asculta glasul Său, este ceea ce face ca viața noastră să fie atât de apăsătoare. Suntem atât de obișnuiți să avem totul sub control încât, chiar și atunci când încercăm să fim sensibili la îndemnul Duhului Sfânt, suntem tentați să reducem influența Sa. Tendința de a mă încrede în propriile cunoștințe, în ciuda atenționărilor și călăuzirii lui Dumnezeu, era să mă coste vederea.

Călătorind prin Noua Zeelandă cu câțiva ani în urmă, stăteam pe locul din dreapta față a unui microbuz. Noua Zeelandă este o țară foarte frumoasă și mă bucuram de priveliștea munților, fermelor și oilor. Deodată, am simțit vocea șoptită și liniștită a Duhului Sfânt care îmi spunea să închid ochii și să mă odihnesc puțin. Era numai 10,30 dimineața, așa că am îndepărtat gândul pentru că, așa cum făceam de obicei, gândeam că știu mai bine decât Dumnezeu ce trebuie să fac.

Ai reacționat vreodată în același fel la sfaturile lui Dumnezeu? Mulțumesc lui Dumnezeu că nu m-a lăsat singur atunci când L-am ignorat și iarăși a venit îndemnul de a-mi odihni ochii pentru un timp. Chiar dacă sunt un elev greoi, mi-am amintit experiențele trecute, ca atunci când bușteanul aproape m-a omorât și am luat în considerare această a doua atenționare.

Am închis ochii și m-am întins pe spate, încă neîncrezător că exista vreun motiv pentru această avertizare. BUF! TROSC! Am simțit particule

mici din ceea ce a fost parbriz cu câteva clipe mai înainte căzând peste mine. O piatră a căzut dintr-un deal din apropiere și a lovit parbrizul chiar în locul unde stăteam. Nefiind un parbriz antișoc, geamul s-a spart în mici fragmente care erau peste tot, în părul, urechile mele, pe pantaloni și chiar și în nări. Stăteam acolo și tremuram.

Am înțeles încă o dată că Dumnezeu m-a scăpat de la răni serioase. Mi-a salvat vederea! Ce Dumnezeu minunat avem! M-am cutremurat la ideea că, încă o dată, aproape am ignorat vocea Sa. Acolo, cu ochii încă închiși, i-am mulțumit lui Dumnezeu că am în El un însoțitor permanent în viața mea. Sunt atât de recunoscător că el nu este doar un spectator ci este cu mine în toate încercările mele, în toate activitățile mele zilnice.

Isus vrea să ne conducă, pe mine și pe tine, în drumul nostru pe acest pământ. Putem conta pe El, pentru că unde suntem noi – este și Dumnezeu!

Când cineva este conștient că Dumnezeu este omniprezent, atunci realizează și faptul că El poate face minuni pentru el. Așa a fost cu cei trei tineri captivi, descriși în Daniel, capitolul trei. Ei au fost chemați să apară la dedicarea marelui chip de aur pe care l-a ridicat Nebucadnețar. Toți trebuiau să se închine înaintea imaginii împăratului și toată lumea a făcut-o cu excepția lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Împăratul s-a înfuriat de ceea ce el considera a fi sfidare și i-a amenințat cu moartea dacă refuză să se supună. Urmau să fie legați și aruncați într-un cuptor încins pentru a muri arși ca un exemplu pentru toți cei care vor refuza să se supună împăratului.

Ei au răspuns calm: “Iată, Dumnezeul nostru, căruia îi slujim, poate să ne scoată din cuptorul aprins și ne va scoate din mâna ta, împărate” (Daniel 3:17). Nu exista nici o urmă de disperare în situația în care se aflau, nici o timiditate lipsită de credință, ci doar o încredere liniștită și totală că Dumnezeu va fi cu ei. Împăratul Nebucadnețar a fost atât de mânios încât a poruncit ca cuptorul să fie încălzit mai mult ca niciodată și i-a aruncat pe cei trei tineri înăuntru. A fost o acțiune necugetată, inspirată de un temperament ieșit de sub control care avea obiceiul de a face lucrurile în felul lui și care l-a costat viața câtorva dintre cei mai puternici soldați, care au murit de la căldura cuptorului în timp ce-i aruncau pe captivi în el.

Împăratul nu s-a putut bucura mult de triumful său asupra acestor evrei disprețuitori. Privind în cuptor, el exclamă: “Ei bine, eu văd patru oameni umblând slobози în mijlocul focului și nevătămați; și chipul celui de-al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezei!” (Daniel 3:25). Când

a venit criza, Dumnezeu era acolo, lângă ei, o prezență vizibilă pentru a-i încuraja, călăuzi și proteja. El a fost acolo mereu. Cerul nu este mai departe astăzi decât a fost atunci, dar Dumnezeu nu poate face prea mult pentru noi atunci când noi pierdem sentimentul dependenței permanente de El.

Istoria celor trei evrei este o demonstrație clară a ceea ce înseamnă viața de credință. Ei au fost mereu dependenți de o putere din afara lor și s-au supus mereu glasului liniștit și șoptit al Celui care mergea cu ei.

În timp ce scriam această carte, am experimentat puterea unui Dumnezeu omniprezent și mâna Sa protectoare. Era o toamnă umedă cu multă ploaie în fiecare zi. Pământul era saturat. Cu o noapte înainte ca eu și soția mea să zburăm spre Dallas, Texas, pentru niște întâlniri, ploaia s-a transformat în zăpadă și până dimineața erau deja 2-3 centimetri de zăpadă pe pământ. Din păcate, cu atât de multă apă în pământ, drumul a înghețat și s-a format o pojghiță foarte alunecoasă de gheață, pietre și zăpadă.

Pentru că trăim departe de lumea civilizată, este absolut necesar să plecăm de acasă cu câteva ore înainte pentru a prinde avionul. În mod deosebit, în această dimineață am plecat de acasă la ora 4,30. Călătorind pe drumul devenit familiar, către civilizație, am ajuns la o curbă strânsă, în formă de potcoavă și în pantă, când am început să alunecăm. Atunci când o mașină cu tracțiune integrală și sistem de frânare controlat începe să patineze, nu alunecă într-o parte sau alta, ci, mai degrabă merge drept înainte fără a putea fi controlată.

Din păcate, în locul acela al drumului, drept înainte însemna mai degrabă a face cunoștință cu niște plop mari. Dacă am fi reușit să evităm acești copaci, nu am fi reușit mare lucru pentru că dealul, în locul acela, era atât de mult înclinat încât nu aveam nici o îndoială că vom merge numai foarte puțin după care Ford-ul nostru Explorer s-ar fi rostogolit până la râul din vale.

Puteam să-mi imaginez șocul impactului cu acei copaci și deschiderea instantanee a airbag-ului. Am strigat, "Doamne, nu!" și apoi am părăsit drumul la viteza de 65 de kilometri pe oră.

Brusc, ne-am oprit. Explorer-ul se odihnea departe de drum, pe marginea dealului abrupt. Acei plop erau la numai câțiva centimetri de ușa soției mele. Pășind cu mare grijă afară din mașină, am luat o lanternă și am cercetat poziția în care ne aflam. Mașina era atât de înclinată încât o roată era în aer.

Mergând înapoi la drum, am examinat urmele mașinii și nu-mi puteam explica, omenește vorbind, “norocul” nostru. Urmele mașinii erau îndreptate direct spre copaci și totuși ceva sau cineva ne-a împins la o parte în ultimul moment. Nu exista nici un obstacol natural, panta ne-ar fi împins cu mai multă putere în copaci, dar un Dumnezeu omniprezent ne-a salvat. Câteva ore mai târziu, când mașina de remorcat din oraș a reușit să tragă mașina noastră dintre copaci, am descoperit că nu avea nici măcar o zgârietură.

Fiecare dintre noi, inclusiv eu, avem nevoie să ne rugăm și să cultivăm o disponibilitate în creștere, o mai mare conștiință a prezenței lui Dumnezeu cu noi. Atunci vom fi mult mai disponibili să răspundem ofertelor și îndrumărilor Sale. Cooperarea noastră va deveni mult mai bună prin credință, dragoste și practică. Oricum, va cere mult curaj pentru a ne smulge de sub controlul vremurilor în care trăim.

Unul din cele mai plăcute nume ale lui Isus din toată Scriptura este Emanuel, care înseamnă “Dumnezeu cu noi”. Trebuie să învățăm că Dumnezeu nu este într-un loc din cer, departe, uitându-se numai uneori la noi. Nu, când Isus a părăsit pământul, El a promis să trimită Mângâietorul, Duhul lui Dumnezeu, ca El să fie mereu cu noi. Asta este o mângâiere pentru mine. Astăzi nu mă mai rog unui Dumnezeu care este undeva într-un loc departe de mine, ci Îl recunosc ca pe un însoțitor permanent. Și așa este!

CAPITOLUL 6

Văzându-L pe Cel invizibil

*“... pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut
pe Cel care este nevăzut.” (Evrei 11:27 u.p.)*

După lupta de la Gettysburg, generalul Robert E. Lee s-a nimerit să fie lângă un ofițer care analiza unele din greșelile care s-au făcut în luptă.

“Tinere”, i-a răspuns Lee, “de ce nu mi-ai spus acestea înainte de luptă? Chiar și un prost ca mine le poate vedea acum.”

Cei mai mulți dintre noi acceptăm premisa că lipsa de previziune este o parte inevitabilă a vieții, dar există încă amintirile. Amintirile neplăcute a ceea ce ar fi fost... dacă. Dacă am fi știut atunci ce știm acum. Care dintre noi poate să privească în urmă la istoria vieții lui fără a simți durere față de greșelile făcute sau sentimentele de regret față de greșelile prostesti în apreciere, binecuvântările ratate, ocaziile pierdute? Chiar când citiți aceste rânduri, clipele trec una câte una în veșnicie, întipăririndu-se în trecerea lor ca o înregistrare la care ne vom uita în viitor. Va fi istoria ta viitoare la fel de plină de regrete ca și trecutul?

Prieteni, mi-ar plăcea să am posibilitatea să vă arăt un film cu viața mea de creștin. Nimeni nu m-a învățat aceste lucruri pe care le împărtășesc cu voi. Mi-au trebuit ani – literal – de experiențe, încercări și am făcut multe greșeli încercând să-mi dau seama de fiecare din aceste principii.

Deja ai înțeles că nu eram satisfăcut de o simplă cunoștință intelectuală, ci îmi doream mai degrabă un adevăr practic care să aibă aplicație în viața mea. Sper să pot aprinde aceeași dorință și în sufletul tău. Acest lucru mă

stimulează, pentru că o religie care nu are aplicație practică, zilnică – de fapt în fiecare moment – pentru viața mea, este aproape fără folos.

În timpul bisericii primare, religia era puternică și plină de viață. Schimba viața atât de complet încât oamenii erau uimiți. Era o religie puternică.

Aici au eșuat bisericile din zilele noastre, ducându-și în eroare adepții și profanând scopul existenței lor. De ce bisericile, toate bisericile creștine, au atât de mulți noi convertiți care pleacă dezgustați din biserică? De ce atât de puțini tineri în biserici, par să mențină credința? De ce religia produce numai diferențe minime în rata divorțurilor între cuplurile creștine și cele necreștine? Ai stat vreodată să-ți spui aceste întrebări sincer?

Conducătorii bisericilor și le-au pus și răspunsurile lor au dat naștere la o serie de strategii concepute pentru aceste puncte slabe. Aproape toate acestea sunt o nereușită deprimantă! De ce? Pentru că toate au încercat să trateze simptomele mai degrabă decât problema. Cea mai mare problemă în creștinism este faptul că puțini – foarte, foarte puțini – dintre cei care pretind că sunt creștini (foarte, foarte puțini chiar printre pastori), au o evanghelie capabilă de a transforma întreaga lor viață.

Aceasta a fost o declarație îndrăznească. Să demonstrez:

Mai de mult am fost invitat să vorbesc unui grup de pastori. Sunt doar un predicator laic, nu un pastor. Ce aș fi putut spune, adresându-mă “experților”? Stând pe podium, am spus: “Aș vrea ca de fiecare dată când un pastor stă la amvon, un ecran uriaș să coboare din tavan, în spatele lui, pe care să fie proiectat modul în care și-a petrecut viața în ultima săptămână – cum s-a comportat acasă cu copiii și soția, cum a răspuns la tentații și ispite. Te-ai mai ridica și ai mai predica în aceste condiții?”

“NU!” au răspuns pastorii.

“Atunci, prietenii mei, nu ați găsit Evanghelia. Isus nu ar fi avut nici o problemă într-o astfel de situație. Știa că acțiunile Sale erau la fel de corecte ca și doctrinele Sale.”

Istoria bisericii primare este înregistrată biblic în cartea Faptelor Apostolilor. Faptele – nu doctrinele apostolilor, nu crezurile apostolilor, nu predicile apostolilor, ci faptele – acestea sunt martorii adevăratei Evanghelii. Pentru că “după roadele lor îi veți cunoaște”.

Dragă cititorule, ai fi dispus la o astfel de verificare meticuloasă? Dacă nu, atunci te provoc să nu tratezi această carte ca pe oricare alta.

Ceea ce ții în mâinile tale este manualul unui proiect pe care-l vei începe în propria ta viață. Depinde de tine, să iei experiențele ce au fost descrise și să le faci parte a experienței proprii. Ia gândurile prezentate și meditează asupra lor, asimilează-le în mod practic până vor deveni ale tale.

Este nevoie de foarte puțin pentru a trăi o astfel de viață. Trebuie numai să cultivi un simț mai ascuțit al prezenței lui Dumnezeu în viața ta în timpul zilei și atunci vei fi motivat să acționezi sub călăuzirea Sa. Prea simplu? Citește și vei vedea.

Într-o seară am primit un telefon de la un om pe care l-am întâlnit cu câțiva ani în urmă. El și familia sa ne-au vizitat pentru a vedea proprietatea noastră din sălbăticie și stilul nostru de viață. Am împărtășit cu ei Evanghelia practică pe care am aplicat-o în viețile noastre, dar ei pur și simplu nu erau chiar atât de interesați. Mi-a spus: “Jim, aș vrea ca familia ta să vină acasă la noi pentru un sfârșit de săptămână. Știu că tu ai înțeles Evanghelia în mod practic iar noi avem nevoie de puțin ajutor cu familia și căsnicia.” I-am spus că mă voi ruga pentru aceasta. Mai târziu, având certitudinea permisiunii lui Dumnezeu să fac asta, l-am sunat pe Rob și am stabilit o dată pentru a-i vizita.

Sosind într-o vineri seara, Rob a vrut să merg la o plimbare cu el. Știți, Rob nu mi-a spus totul. El nu a făcut ceea ce un avocat ar fi numit “declarație completă”. Am descoperit că înainte ca el să mă sune pe mine, soția sa i-a spus că relația cu el s-a încheiat. Nu era furioasă pe el. Totul era terminat. Nu mai existau sentimente. Ea plănuia să-l părăsească și să ia și copiii. Rob a întrebat-o dacă ar sta dacă el s-ar schimba cu adevărat. A fost de acord ca, în caz că el se va schimba, ea va rămâne. Așa că Rob avea un sfârșit de săptămână în care să se schimbe dacă voia să-și salveze căsnicia.

“Rob”, am spus acum când toată povestea ieșise la suprafață, “Domnul pe care L-am cunoscut în munți – Evanghelia Sa, sunt atât de puternici încât îți garantez că vei fi o nouă făptură în Hristos până duminică. “Dar,” am continuat, “nu-ți pot garanta că soția ta nu te va părăsi.”

“Păi, ce trebuie să fac?” întrebă el.

“Pur și simplu să iei acest text și să-l aplici în viața ta. Se găsește în Iacov 1:19: “Orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie”.

Rob s-a uitat la mine ca și cum ar fi vrut să spună “Și?”. Era ca și cum ar fi spus: “Am mai citit asta de multe ori. ASTA ar trebui să-mi salveze căsnicia?!”

Asta este problema celor mai mulți dintre noi, cu Scriptura. O citim și mergem mai departe, fără a ne opri să înțelegem ceea ce înseamnă în mod practic în viața noastră.

Am continuat: “Rob, ce înseamnă ‘orice om să fie grabnic la ascultare?’ Înseamnă că tu vei începe să cultivi o mai mare sensibilitate în a auzi glasul lui Dumnezeu, o conștiință a prezenței lui Dumnezeu cu tine de-a lungul zilei. Pentru prima dată în viața ta, vei lăsa pe altcineva să te conducă. Va trebui să înveți să iei fiecare situație și să filtrezi ceea ce știi și vezi prin intermediul Dumnezeului nevăzut care știe ceea ce tu nu știi.

“Totul în lumea aceasta este proiectat să descurajeze credința într-un Dumnezeu invizibil. Lumea vizibilă este inamicul Dumnezeului invizibil. Lumea vizibilă reclamă atenția ta, intră nepoftită peste simțurile tale și insistă să fie ascultată. Trebuie să distrugi acest obicei și în schimb, să ascuți vocea lui Dumnezeu “și urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: ‘Iată drumul, mergeți pe el!’” (Isaia 30:21 p.p.).

“Acum, Rob, dar cum rămâne cu încet la vorbire? Înseamnă că ne vom filtra fiecare cuvânt prin intermediul lui Dumnezeu care ne călăuzește.”

Rob nu avea obiceiul să-și măsoare cuvintele. De fapt, acesta era unul din principalele motive pentru care avea așa mari probleme cu soția sa. Pot să spun – am fost acolo – dar acum pot vorbi din perspectiva celui care a văzut diferența pe care procesul măsurării cuvintelor o face.

Îmi amintesc că într-o dimineață făceam curățenie în garaj și ascuteam lanțurile uneia dintre drujbe. După ce am umplut rezervorul drujbei cu benzină și ulei, am pus-o la locul ei gata pentru a fi folosită în viitor. Îmi place să lucrez, dar nu-mi place mirosul de benzină pe mâinile mele, așa că înainte de a trece la următoarea treabă, am intrat pe ușa din spate a casei, unde se afla o toaletă, pentru a mă spăla pe mâini.

Săpunindu-mă, eram fericit și aveam o zi bună cu Domnul. “Ce mai faci, dragă?” o voce dulce mă întrebă din ușă.

Am văzut-o pe Sally care se uita la mine. Imediat am simțit cum firea iese la suprafață vrând să spună: “Cum adică? Nu vezi că mă spăl pe mâini? Ce întrebare stupidă!” În trecut aș fi spus toate acestea și chiar mai

mult. Căsătoria mea ar fi avut de suferit. Dar în timp ce firea mea voia controlul, puteam auzi vocea liniștită a lui Dumnezeu spunând: *“Trateaz-o cu blândețe, Jim”*. De care dintre voci să ascult, de vocea firii care vrea să se plângă de întrebarea ei stupidă sau de vocea lui Dumnezeu? Sunt atât de recunoscător că am ales să spun: “Mă spăl pe mâini, draga mea.”

“Mă bucur, dragă. Mă întrebam cum te simți”, răspunse scumpa mea soție, armonia dintre noi nefiind distrusă.

Bărbaților, de ce oare după ce ne căsătorim cu soțiile noastre, vrem ca ele să facă totul și să spună totul exact la fel ca noi? Trebuie să înțelegem că prin soțiile noastre, Domnul a adus o diferență frumoasă și un echilibru în viețile noastre. Eu nu aș fi exprimat întrebarea în același fel ca ea, dar motivul adevărat pentru care am fost atras de soția mea a fost că ea gândea, făcea, arăta și chiar mirosea diferit decât Jim Hohnberger. Aceasta, domnilor, este vestea cea bună!

Așa că aș vrea ca voi toți, domnilor, să știți că mariajul meu – dar mai ales atitudinea mea față de minunata persoană cu care m-am căsătorit – s-a îmbunătățit extraordinar de mult odată ce am recunoscut și am învățat să prețuiesc aceste diferențe. Dacă vreți să vă îmbunătățiți căsnicia, învățați să cultivați un sentiment al prezenței lui Dumnezeu cu voi și să-I răspundeți. Funcționează de fiecare dată, dar Rob trebuia să descopere acum aceasta.

“Acum, Rob, să ne uităm la ultima parte a textului”, am continuat eu. “Încet la mânie” înseamnă că și atunci când soția sau copiii ne provoacă, trebuie să alegem să rămânem în Hristos și să lăsăm Duhul Sfânt să ne controleze și nu pasiunile momentului, așa cum am făcut-o în trecut. Trebuie să alegem să predăm aceste sentimente de mânie lui Dumnezeu și să-I permitem să le scoată din viețile noastre înainte ca ele să-i rănească pe cei pe care-i iubim.

Împreună am avut un drum lung în seara aceea – un drum presărat cu mai mult decât câteva lacrimi. El a mers la culcare în seara aceea cu multe lucruri la care să se gândească! Și așa a început unul din cele mai extraordinare sfârșituri de săptămână pe care l-am avut vreodată.

Când ne-am trezit în dimineața următoare, mă întrebam cum va fi. M-am rugat pentru cuplul acesta pe care nici un om nu-l putea ajuta, dar cu care Cel Atotputernic se lupta. Era un mic dejun minunat pregătit pentru noi în dimineața aceea și cum stăteam la masă am putut observa un castron mare plin cu fulgi de ovăz în fața lui Rob. Imediat după ce ne-am rugat

pentru binecuvântarea hranei, Rob s-a ridicat și a început să se servească cu fulgi de ovăz. Atitudinea “mie mi se cuvine”, “eu – primul” pur și simplu erupea din el.

Stăteam și mă gândeam dacă Rob a luat în considerare filtrarea faptelor sale din perspectiva lui Dumnezeu, când deodată, s-a oprit din ceea ce făcea, a stat câteva clipe și apoi a întins castronul fiului meu. Apoi l-a servit pe celălalt fiu al meu, pe soția mea, pe mine și apoi pe soția sa și pe copii. În timp ce făcea aceasta, m-am uitat la soția sa. Se uita cu gura deschisă la soțul ei. Știi, cred cu adevărat că în întreaga lor căsătorie, aceasta era prima dată când ea l-a văzut pe Rob servind pe altcineva primul în afară de el însuși. Rob a început să fie grabnic la ascultare. Duhul lui Dumnezeu se manifesta în conștiința sa și el începea să coopereze cu Cel care este invizibil.

Puțin mai târziu în timp ce stăteam la masă, fetița lui de cinci ani, care avea obiceiul să fugă prin toată casa, l-a întrerupt în mod grosolan pe tatăl său – și când spun grosolan, înseamnă chiar grosolan – în timp ce acesta vorbea. Vă mai amintiți ce vorbeam eu și Rob cu o seară înainte despre a fi încet la vorbire și zăbavnic la mânie? Categoriei acestea nu erau înclinațiile naturale ale lui Rob și a demonstrat-o prin răspunsul mânios și sever pe care l-a dat fiicei sale.

Apoi, a tăcut brusc. Nu am mai văzut niciodată pe cineva făcând ceea ce a făcut el atunci, dar el și-a plecat capul chiar în fața noastră și s-a rugat pentru un moment și apoi când s-a uitat la fiica sa, Duhul lui Dumnezeu era cu el și oricare dintre cei prezenți puteam vedea diferența. M-am uitat iarăși la soția sa și am observat uimirea ei cu privire la schimbările din soțul ei “fără speranță”. Stăteam și vedeam toate acestea și nici măcar eu nu puteam crede contrastul.

Vedeam viața acestui om transformându-se sub ochii mei! Dumnezeul invizibil conducea și dădea instrucțiuni acestor deficiențe ale unui soț și datorită faptului că permitea acest proces, Rob “... ducea până la capăt mântuirea sa, cu teamă și cutremur. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:12-13).

Mi-aș dori să vă pot povesti tot ce s-a întâmplat în acel sfârșit de săptămână, deoarece a continuat. A fost nemaipomenit! În final, în timpul unei discuții aproape de momentul plecării, Rob a avut ocazia să spună

una din acele vorbe tăioase soției sale. Știți, o aluzie ironică la care toată lumea râde, dar soția suferă și plânge în sine deoarece a fost rănită.

Când astfel de lucruri s-au petrecut ani la rând, în final ea s-a împietrit încât n-a mai rămas nici un sentiment și voia divorțul. În liniștea care a urmat ghiontului dat, Rob s-a uitat la soția sa și într-un moment de sinceritate, a exclamat: “De ce-ți fac una ca asta? M-am purtat așa cu tine toți acești ani de când suntem căsătoriți. Vrei să mă ierți? Puteai vedea remușcărilor și părerea de rău pe fața sa. Erau lacrimi în ochii ei, pentru că în final, era prizoniera speranței.

Duminică seara, ne-am întâlnit doar noi, adulții. Voiam să știu ce va face ea. Îl va părăsi? Nu, ea s-a decis să n-o facă.

“În sfârșit am văzut o mică sclipire de speranță că poate se va rezolva”, a răspuns ea. I-am lăsat cu speranța pentru viitor dar și cu cunoștința faptului că Satana poate foarte ușor să strice această nouă experiență.

Speranța este ceea ce mulți dintre noi avem nevoie, doar o licărire de speranță că lucrurile se vor rezolva, fie că problema este o căsnicie care nu funcționează, fie a fi părinte singur sau altceva.

Și Moise a avut probleme. El conducea un întreg popor format din oameni ca Jim Hohnberger, către țara promisă. Un popor întreg de indivizi încăpățânați și îndărătnici. N-aș fi dorit slujba aceasta nimănui! Dar Moise “a îndurat, văzându-L pe Cel care este invizibil”. El a învățat să vadă ceea ce era vizibil – lipsa hranei, lipsa apei, rebeliunea, șerpii, idolatria – prin ochii Dumnezeului invizibil. Când a făcut asta, toate problemele au pierit. Nimic nu era cu neputință la Dumnezeu! Dacă am putea cultiva această abilitate și încredere în Cel care cunoaște și vede totul, am vedea mâna lui Dumnezeu la lucru în viețile noastre.

După mai mult de doi ani în sălbăcie, știam că în cele din urmă va trebui să găsesc ceva de lucru, dar deocamdată, nu știam ce să fac. Credeam însă că Dumnezeul meu Atotcunoscător știa ce trebuie să fac. Oricum, aceasta se întâmpla la începutul experienței mele și încă aveam probleme în a-L lăsa pe El să conducă. Dumnezeu trebuia să insiste pentru a-mi captiva atenția.

În timp ce făceam unele comisioane în oraș, s-a întâmplat să intru la proprietarul biroului imobiliar local. Noi mai lucrasem cu Paul când ne-am mutat prima dată în Montana. Chiar dacă nu a putut să ne ajute, el era un tip prietenos și, ca de obicei, m-a salutat călduros. Apoi mi-a spus, “Știi,

m-am gândit la tine în ultimul timp. Intenționez să măresc oferta biroului și cu proprietăți rurale și sălbatice și mă gândeam că tu ai putea lucra pentru mine.”

I-am mulțumit, dar am îndepărtat ideea. Am petrecut toată viața vânzând și știam că vânzarea proprietăților imobiliare mi-ar fi cerut să petrec timp la birou și să merg la întâlniri. Îmi trebuia o licență și nu puteam vinde fără a avea un telefon. La momentul acela, singurul telefon care funcționa în valea noastră era radio-telefonul și acesta era atât de scump că nici nu-l luam în calcul.

Dar ideea nu voia să dispară și în curând părea că de fiecare dată când mergeam în oraș îl vedeam pe Paul, ba la magazin, ba pe stradă și întotdeauna el mă încuraja să lucrez pentru el. După un timp, am decis să ne întâlnim și să discutăm posibilitățile. Eram sigur că era o pierdere de timp dar, devenise clar că Paul nu va renunța până nu-i voi demonstra cât de ineficientă era ideea.

Curând stăteam cu Sally în fața biroului lui Paul. “Așadar, ce ar trebui să fac ca tu să lucrezi pentru mine, Jim?”

“Păi”, am început eu, “nu am licență. Și ar trebui să-mi plătești toate cheltuielile pentru a avea licență, inclusiv cărțile și taxele de examinare.” Paul nota, așa că am continuat, “când am venit în munți, m-am luptat mult să am control asupra timpului meu. Dacă voi intra în consiliul de conducere, trebuie să-mi promiți că nu voi fi obligat să particip la nici o întâlnire. Trebuie să-mi dai voie să lucrez atât de mult sau de puțin cât vreau eu. Ar trebui să-mi plătești orice taxă de asociere și să-mi acoperi cheltuielile de publicitate.”

“Asta-i tot ce vrei, Jim?”

“Nu. Trebuie să aranjezi și să plătești toate cheltuielile privitoare la instalarea unui radio-telefon acasă la mine.”

“Asta-i tot?” întrebă el.

“Da”, am răspuns eu.

“Minunat!” Cu greu ascunzându-și entuziasmul, el căută în sertarul biroului, scoase două cărți și mi le întinse. M-am pomenit ținând în mână ghidul de studiu pentru examenul de licență.

“Ești nebun”, am reușit să spun în final. I-am oferit cel mai rău târg din lume. Nici un om de afaceri nu ar fi dat acești bani fără garanția întoarcerii.

Paul doar a zâmbit la mine și a spus: “Anunță-mă când ești gata să dai examenul.” Abia mai târziu am aflat că Paul m-a verificat la unii asociați din Wisconsin.

Ei i-au spus: “Jim Hohnberger lucrează bine de unul singur. Lăsați-l singur și se va descurca.”

Realizând într-un târziu că Dumnezeu a schimbat evenimentele, încercând să-mi atragă atenția, am hotărât că singura cale deschisă pentru mine era să abordez vânzările imobiliare în aceeași manieră în care încercam să abordez întreaga mea viață, care era, “Doamne, ce vrei să fac?” Așa că atunci când mă întâlneam cu un client, ceream ajutorul Domnului ca să mă conducă în alegerea terenului pe care să-l arăt și Dumnezeu a binecuvântat dependența mea de El.

I-am spus lui Paul că era nebun, dar era? Curând, eram pe primul loc printre agenții firmei și agenția noastră a devenit prima din stat. Dacă stau și mă gândesc, aproape am ignorat ideea vânzărilor imobiliare. Independența față de Dumnezeu a fost întotdeauna blestemul vieții lui Jim Hohnberger. Am învățat în fiecare zi să devin din ce în ce mai puțin și mai puțin încrezător în mine însumi și m-am rugat ca Domnul să mă facă mai sensibil la conducerea Duhului Sfânt. Din nefericire, sunt un elev foarte slab, care uneori disperă că nu va învăța niciodată. Vedeți, Dumnezeu dorește să ne conducă pe fiecare dintre noi în drumul vieții, dar uneori nu putem înțelege sfaturile Sale, cu excepția previziunilor.

“Jim, te duci tu până la seră să o închizi înainte de a pleca la plimbarea ta?” m-a întrebat Sally într-o seară.

“Sigur”, am spus urcând dealul către seră. Sera trebuia ventilată în timpul zilelor călduroase pentru a nu se supraîncălzi. Noaptea în munți pot fi friguroase chiar și în timpul verii așa că orificiile pentru ventilație trebuie închise pentru a proteja plantele plâpânde. Era ora șase seara când am terminat de rezolvat lucrurile pentru noapte. De obicei merg la o plimbare scurtă de-a lungul râului, seara. Aceasta mă ajută să mă relaxez și să mă adun pentru timpul special al familiei de la ora 18:30. În seara aceea mi-am schimbat planurile și m-am hotărât să merg de-a lungul înălțimilor din spatele proprietății și nu de-a lungul râului.

Plecând, am simțit următorul îndemn în mintea mea, “*Jim, trebuie să spui soției tale unde mergi. Ai putea fi atacat de un urs grizzly.*” Asta mi s-a părut puțin cam ridicol. Și apoi, eram în zona de vizibilitate a casei.

Așa că am mers mai departe. Îndemnul a venit iarăși și tot nu am dat atenție, dar eram neliniștit și încă mă luptam în mintea mea.

După ce am mers vreo 180 de metri, am ajuns la o pantă mică abruptă, pe proprietatea mea, asemenea unei movile. Tocmai când am început să cobor, am simțit o răcoare ce nu avea nimic de a face cu vremea. Privind, am văzut o ursoaică cu puii ei. Stătea în picioare la vreo 12 metri în stânga mea și se uita direct la mine. Când un urs se uită lung la tine, nu stă pur și simplu să se uite. Pentru că nu văd foarte bine, se mișcă puțin înainte și înapoi încercând să focalizeze și ai impresia că privește spre tine. Este cea mai tulburătoare și înspăimântătoare experiență pe care ți-o poți imagina.

Privind la ursoaică, mi-a trecut prin minte povestirea biblică despre Elisei și băieții nepoliticoși pe care Dumnezeu i-a pedepsit cu ajutorul a două ursoaice. Acești doi urși au bătut, ca să spunem așa, 42 de copii. Nu puteam să-mi rețin îngrijorarea dacă și eu urma să fiu bătut pentru că nu am ascultat glasul Duhului Sfânt.

Am privit în jurul meu la copaci și m-am gândit: *“nu există nici o posibilitate să scap!”* De asemenea, intuitiv, știam că trebuie să abordez această problemă vizibilă prin puterea Celui invizibil.

Isus spunea: *“Oile mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine”* (Ioan 10:27). Am realizat că nu era suficient să știu că Dumnezeu îmi vorbea. Nu era suficient să recunosc dorința Lui de a-mi conduce viața. Trebuia să-L urmez și la capitolul acesta greșisem. M-am rugat: *“Doamne, iartă-mă! Ce vrei să fac acum?”*

“Apleacă-te, Jim, sub nivelul movilei ca să nu te mai vadă și apoi fugi repede la cabana oaspeților”. Aceasta era îndemnul pe care l-am primit, așa că m-am lăsat la baza movilei și am început să fug spre cabana oaspeților. Dar în punctul acesta nu m-am supus întru totul. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu ne abandonează pentru că noi nu-L ascultăm. Ce Dumnezeu îndelung răbdător slujim!

Mama întotdeauna îmi spunea: *“Jim, curiozitatea asta a ta te va băga într-o mare problemă într-o zi.”* În timp ce fugeam de-a lungul bazei aceluia mic deluleț, mă întrebam ce face ursoaica. Ascultând de gândul care-mi spunea să fug spre cabana oaspeților, am întors spatele ursului și detest să stau cu spatele la un grizzly.

Eram la jumătatea drumului către cabană, când am descoperit o buturugă pe vârful movilei și m-am hotărât să mă urc pe buturugă ca să

văd ce face ursoaica. Privind în urmă am descoperit că nu mai era unde mă așteptam să fie. Locul era gol cu excepția puilor pe care i-a trimis într-un pom. Ei se jucau într-un molid, să nu o încurce cât timp ea avea treabă cu mine.

Am văzut-o stând în picioare în locul de unde tocmai plecasem și se uita fix la mine. Știam destul de multe despre urși ca să îmi dau seama că acum urma să mă atace. Își auzea puii plângând în copac și sclipirea din ochii ei îmi spunea că nu era mulțumită cu Jim Hohnberger! M-am uitat la cabana de oașpeți și mi-am zis: “În nici un caz nu voi ajunge acolo!”

Știți cumva cât de repede poate să fugă un urs grizzly? Mult mai repede decât Jim Hohnberger, chiar cu o grămadă de adrenalină în sânge! Psalmul 34:6 spune: “Când strigă un nenorocit, Domnul aude și-l scapă din toate necazurile lui”. Acesta este Dumnezeuul căruia eu îi slujesc! Tu nu? Un Dumnezeu care salvează pe cei care strigă la El.

Fiind în pericol și dezgustat de mine, m-am rugat: “Doamne, voi învăța VREODATĂ?”

“Stai liniștit, Jim, va fi bine.”

În timp ce mă uitam, ursoaica s-a lăsat în patru labe și a mormăit după puii ei. Cel puțin ei știau cum să asculte și au venit fugind. Era doar iunie și erau foarte mici, puțin mai mari decât două gHEME, dar la sfârșitul verii vor fi gata pentru a deveni și ei vânători la fel de înfricoșători ca și mama lor. Cu puii alături de ea, ursoaica s-a mai întors odată spre mine și a pufnit, exprimând dezgustul ei, înainte de a intra în pădure.

Ca să înveți să nu mai ignori prezența invizibilă a lui Dumnezeu, o poți face numai prin intermediul credinței. Fiecare dintre noi trebuie să dezvoltăm o conștiință spirituală până când devine cel mai important lucru din viața noastră, lucrul de care ne agățăm pentru îndrumare.

Nu sunt singurul care intră în necazuri atunci când pierd perspectiva unui Dumnezeu omniprezent. Și familia mea suferă. Așa a fost de când a intrat păcatul în lume. Atunci când Eva a venit la Adam cu fructul oprit, el a știut că ea nu l-a ascultat pe Dumnezeu. Și totuși Adam s-a gândit că o iubea atât de mult pe Eva încât ideea separării era imposibil de luat în calcul. A ales să mănânce din fruct pentru a rămâne cu ea, chiar dacă singurul lor viitor împreună era moartea. Priviți cum se schimbă atitudinea sa atunci când voința și calea pe care mergea nu erau predate lui Dumnezeu.

Când a fost confruntat cu propriile fapte, Adam a dat vina pe Eva și apoi L-a acuzat pe Dumnezeu pentru că a creat-o! “Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat” (Genesa 3:12). Am descoperit că de obicei soția mea era cea care încasa rezultatele frustrărilor mele atunci când îl pierdeam din vedere pe Dumnezeu. Oricum, am descoperit de asemenea că nimic nu a îmbunătățit căsnicia mea mai bine decât faptul că am învățat să filtrez “cele văzute”, cuvintele și faptele mele prin influența Celui Nevăzut, Dumnezeu.

Multe s-au schimbat în anii care au urmat angajării ca agent imobiliar. Acum lucrez exclusiv pentru Dumnezeu, vorbind și scriind, împărtășind aceste lucruri pe care El m-a învățat. Familia mea a primit invitații de a vorbi despre Evanghelie în multe și diferite locuri de pe glob.

Tocmai venisem acasă după 60 de zile petrecute în Australia și Noua Zeelandă, unde întâlnisem mulți oameni minunați și slujisem nevoilor lor. De obicei stăteam cu familiile care ne invitau și nu mâncasem o masă împreună – doar noi patru – în aceste 60 de zile. Am aterizat la Kalispell, Montana, extenuați. Ne simțeam asemenea unor prosoape care au trecut printr-o mașină de spălat. Toată energia noastră era stoarsă și ne doream o masă liniștită și plăcută în intimitate.

Mergând spre North Fork, am descoperit că stratul de zăpadă era mai mare de 60 de centimetri. Cu mașina noastră cu tracțiune integrală, am mers spre casă și am intrat pe drumul nostru. Aici zăpada era atât de mare încât mașina o împingea cu partea din față. Ajungând acasă, am rugat-o pe Sally să meargă înăuntru ca să facă focul în sobă și să pregătească o masă simplă.

“Matthew”, am spus, “eu voi descărca mașina dacă tu vei duce lucrurile și le vei pune la locul lor.” A fost de acord și în final i-am spus lui Andrew să meargă în garaj și să scoată mașina pentru îndepărtat zăpada pentru a curăța zăpada de pe alei și din jurul garajului. Fiecare a mers la treaba lui și, în curând, un miros plăcut de mâncare m-a întâmpinat când intram în casă cu lucrurile din mașină.

Unde-s doi, puterea crește și încă odată lucrul acesta s-a dovedit a fi adevărat. Mașina era goală și am ieșit să verific pe sub scaune ca nu cumva să fi uitat ceva. Îl puteam vedea pe Andrew la garaj, terminând de dat zăpada și punând la loc mașina. I-am învățat pe băieții mei ca toate lucrurile să nu fie puse la locul lor murdare, ci să fie așezate în așa stare încât să fie gata pentru folosire. Aceasta înseamnă încărcarea rezervorului drujbelor

și ungerea cu ulei. Înseamnă că vom lua peria și vom da afară toată zăpada din mașină înainte de a o pune în garaj.

Așa cum fusese învățat, Andrew a luat o perie foarte scumpă pentru a curăța mașina. Aceasta încă funcționa și s-a gândit că poate băga și scoate repede peria pentru a desprinde zăpada. Aceasta îl scutea de efortul de a opri motorul și a-l reporni pentru a-l duce în garaj. Ca și noi ceilalți și el era extenuat în urma celor 60 de zile.

Eram ocupat căutând pe sub scaune când am auzit teribilul zgomot de fier pe fier. Nu trebuia nici măcar să-mi ridic capul pentru a ști ce s-a întâmplat. Dar când m-am uitat, am văzut că tamburii au prins peria și au răsucit-o până când mânerul de metal arăta ca un tirbușon. Andrew era în genunchi încercând să scoată peria. M-am repezit spre fiul meu având cuvinte de mustrare pe vârful limbii. Când am ajuns lângă el, nu s-a uitat la mine. Îi era poate teamă de reacția mea.

Gândiți-vă puțin. Tocmai ne întorsesem de la predicarea Evangheliei în cealaltă parte a lumii și el se temea, pe bună dreptate, de reacția tatălui său. Sunt atât de bucuros că nu s-a uitat la mine. Mi-a dăruit câteva clipe binecuvântate pentru a auzi glasul lui Dumnezeu care zicea: *“Jim m-ai întrebat și pe Mine ce vreau să faci?”*

“Păi, nu, Doamne. Știu ce a făcut greșit și m-am gândit să-i spun câte ceva ca el să învețe din această greșeală”, am spus, scuzându-mă.

“Zâmbește-i, Jim.”

“Să zâmbesc?! Sper că glumești, Doamne! Mi-a stricat peria cea mai scumpă!”

“Zâmbește, Jim. Consecințele naturale sunt suficiente.” Bineînțeles că toate acestea s-au întâmplat într-o fracțiune de secundă. Ia mai mult timp să citești decât s-a petrecut în realitate. Andrew s-a uitat la mine și eu i-am zâmbit spunând: “Hai să mergem să mâncăm.”

Mai târziu, în timp ce mâncam, Andrew a spus, “Tată?”

“Da, fiule.”

“Îmi pare rău. A fost greșit din partea mea să fac așa.”

Toți am făcut lucruri prostești în viața noastră. Domnul avea dreptate. Consecințele naturale ale faptei sale erau suficiente pentru a preveni orice repetare. Andrew nu va mai face niciodată așa ceva. Dacă i-aș fi făcut morală așa cum voia firea mea, lecția ar fi fost pierdută. Ar fi început să se apere împotriva mâniei mele mai degrabă decât să învețe să se

stăpânească. Ce ar fi crezut Andrew despre Evanghelia în care eu cred și pe care am predicat-o timp de 60 de zile, dacă nu ar fi fost în stare să mă rețină de la a folosi cuvinte grele pe care le-aș fi regretat? Știu care ar fi fost concluzia sa și ar fi avut dreptate! “Dacă crede cineva că este religios și nu-și înfrânează limba... religia unui astfel de om este zadarnică” (Iacov 1:26).

Aceasta este problema creștinismului de astăzi. Cei mai mulți tineri văd că religia părinților lor, în spatele ușilor închise, este zadarnică și când sunt suficient de maturi ei părăsesc o astfel de religie nefolositoare. Am aflat că unele biserici pierd aproape 75% din tineri. Nu mă surprinde, pentru că nu am învățat să recunoaștem prezența invizibilă a lui Dumnezeu și să ne supunem rugămintelor Sale fierbinți. Dumnezeu vrea ca noi să aplicăm aceste principii în toate relații noastre interpersonale, cu prieteni sau străinii cu care ne întâlnim pe stradă, dar aceasta se aplică și celor care nu ne tratează cu respect? Vă las pe voi să judecați.

Când cineva locuiește în munți, o mașină cu tracțiune integrală nu este un lux, ci o necesitate absolută dacă vrei să te poți deplasa în timpul iernii. Trebuie să întrețin mașina pentru ca familia mea să nu rămână blocată în sălbăticie, așa că sunt foarte sensibil la nevoile mașinii mele.

Când a sosit momentul să-mi schimb Toyota Land Cruiser, am mers în oraș și am cumpărat o nouă mașină de teren. La puțin timp după ce am cumpărat-o, am auzit un zgomot la o bucsă din față. Nu era un sunet plăcut de auzit la o mașină cu tracțiune integrală, așa că am mers la vânzător și ei mi-au înlocuit-o pentru că mașina era încă în garanție. Spre sfârșitul termenului de garanție, am auzit același tip de zgomot la cealaltă roată din față. Știind care era problema de data aceasta, am făcut o programare pentru a fi examinată la vânzătorul care mi-a vândut mașina.

Trebuie să înțelegeți că o slăbiciune a caracterului meu este să mă enervez atunci când lucrurile nu merg cum trebuie. Realizând aceasta, mă străduiesc să rezist cât mai mult ca lucrurile să meargă bine. În felul acesta, mă ajută să scad tentația de a-mi pierde controlul și să mă enervez. Având aceasta în minte, am făcut programarea la prima oră a zilei, respectiv ora 8:00. I-am explicat problema lui Brent, asistentul directorului service-ului și l-am întrebat cât timp crede el că va dura.

“Aproximativ o oră”, a răspuns el.

Am plecat la plimbare prin oraș și am făcut câteva comisioane. Mi-am planificat timpul în așa fel încât să nu mă întorc la mașină până la ora

9:15. În felul acesta eram sigur că mașina va fi reparată și nu aș fi avut astfel ocazia să devin nervos pentru că nu era gata.

Când m-am întors să iau mașina, am observat că încă era în același loc în care am lăsat-o eu. Era posibil ca să fi fost parcată în același loc după ce a fost reparată, dar lucrul acesta m-a făcut să mă simt neliniștit și parcă presimțind ceva, am intrat la service. “Este gata?” L-am întrebat pe Brent când am ajuns la tejea.

“N-am reușit să mă apuc de ea”, a răspuns el.

Simțeam cum frustrarea pune stăpânire pe mine. “Când crezi că te vei putea uita la ea?”

“Nu sunt sigur. Nu cred că are vreo problemă, Jim”.

Simțeam cum frustrarea crește. Voiam să pun lucrurile în ordine pentru a-mi apăra drepturile. Mulțumesc lui Dumnezeu că este un ajutor omniprezent în momente de primejdie și eu eram în pericol, nu datorită directorului service-ului, ci datorită firii mele, care voia să preia controlul.

“Lasă-mă pe Mine,” mi-a șoptit Dumnezeu în mintea mea.

“Bine, Doamne, îți predau aceste simțăminte.” “Brent”, l-am rugat cu voce rezonabilă, “cum poți ști că nu este nimic stricat dacă nici măcar nu te-ai uitat? N-ai vrea măcar să mergi cu ea puțin? Zgomotul este inconfundabil.” Mai mult în silă, a plecat cu mașina dar s-a întors foarte repede.

“Cred că nu are nimic” spuse el.

“N-ai auzit zgomotul?” l-am întrebat.

“Ba da, l-am auzit. Cred că așa se aude când mergi cu o mașină cu tracțiunea integrală pe șosea pavată dar pe zăpadă zgomotul va fi mai mic.

Aceasta era cea mai stranie explicație pe care am auzit-o vreodată. “Dar este același zgomot pe care l-a făcut și cealaltă parte când a fost stricată”, am insistat eu.

“Nu, este diferit.”

“Doamne, nu este corect! El se pripește să analizeze situația și nici măcar nu e rezonabil.”

“Stai lângă Mine, Jim. Nu trebuie să Mă părăsești pentru că alții te tratează în mod nedrept.”

“Brent, dacă schimbi bușca și zgomotul dispare, ai fi de acord că aceasta era problema?”

“Nu”, răspunse el.

“Nu vei schimba bucușă sau nu vei fi de acord că aceasta era problema?”

“Nici una, nici alta,” spuse Brent, devenind nervos.

“Deci nu te pot face să-mi schimbi bucușă.”

“Nu, nu poți”, confirmă el în silă.

“Brent, voi pleca în Europa săptămâna viitoare și soția mea va fi singură, cu această mașină. Sunt sigur că este aceeași problemă ca la cealaltă bucușă. Și apoi, când mă voi întoarce mașina nu va mai fi în garanție”.

“Asta-i problema ta!” răspunse el.

“Nu ajungem la nici o înțelegere?” l-am întrebat.

“Nu”.

“Înțeleg că tot ceea ce pot să fac este să iau mașina acasă și să mă întorc atunci când situația se înrăutățește.”

“Chiar așa”, spuse el. “Poți plăti chiar acolo”, continuă el, întinzându-mi o factură.

Am plecat spre casierie cu un sentiment pătrunzător în inimă. “Doamne,” m-am rugat în tăcere, “*nu am mai fost niciodată tratat atât de nedrept în întreaga mea viață și acum mai și trebuie să plătesc. Asta este prea mult!*”

“*Ai încredere în Mine, Jim, și lasă totul pe Mine.*”

Este atât de greu atunci când simțim că drepturile noastre au fost călcate în picioare și firea noastră vrea să preia controlul asupra lucrurilor nedrepte care ne-au fost făcute.

Nu știam, dar Sam, directorul service-ului, urmărise ce se întâmplase și în momentul acesta, s-a apropiat de mine. “Jim, nu ești mulțumit de decizia care a fost luată?”

“Sigur că nu!” i-am spus, explicând întreaga situație.

“Dacă o iau și schimb bucușă, iar zgometul nu dispăre, vei plăti pentru munca de a o pune pe mașină și apoi de a o da jos iar?”

“Sigur”, am replicat eu. “Dar dacă zgometul dispăre, ești de acord că bucușă era problema și o vei plăti din garanție?”

Sam a fost de acord și mașina a fost dusă înăuntru. Bucușă a fost înlocuită și zgometul a dispărut! Dumnezeu avea control asupra situației și avea și o soluție pentru mine tot timpul aceasta. Nu trebuie să mă apăr singur când Dumnezeu universului era de partea mea. Trebuia doar să mă predau Lui.

Simți, în acest moment, cum prezența invizibilă a lui Dumnezeu vorbește inimii tale? El vrea să fie ajutorul tău prezent. “Urechile tale vor auzi după tine glasul care va zice: iată drumul, mergeți pe el” (Isaia 30:21). El vrea să-ți dea puterea de a trăi deasupra forței de atracție a firii și a lumii. Atunci când viețile noastre vor dovedi că avem puterea lui Dumnezeu și nu doar o formă de evlavie, oamenii vor vedea că suntem salvați de prezentul și nu de trecutul nostru.

Majoritatea bisericilor din zilele de azi au pierdut această putere și de aceea mulți le părăsesc. Oamenii caută o putere care să-i scape de ei înșiși, și să-i facă fericiți pe acest pământ. Ei vor mai mult decât promisiuni deșarte despre fericire într-o viață viitoare.

Această experiență o poate avea oricine. Abia atunci când am decis în inima mea să cooperez cu Dumnezeul invizibil în fiecare zi, oră și clipă, a înmugurit această experiență. Astăzi, continuă să înflorească și să rodească în timp ce mă adresez vizibilului prin Dumnezeul invizibil. Nu scriu din perspectiva unuia care a ajuns sau experimentează toate oportunitățile care ne așteaptă, ci ca unul care insistă. “Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice” (2Corinteni 4:18).

Când am început să văd și să înțeleg aceste lucruri, am început să mă rog zilnic: “Doamne, ajută-mă să fiu conștient de prezența Ta, ca cea mai mică șoaptă a lui Isus, să-mi miște inima.” Acum pot să scriu ca unul care experimentează o viață mai profundă și se maturizează în ea. Și nu sunt singurul. Călătorind prin lume, am descoperit ici și colo oameni care sunt dotori ca această experiență să fie și a lor.

Mulți o doresc, dar pentru că implică o continuă lepădare de sine, puțini reușesc să o descopere. Mi se rupe inima pentru că vin atât de aproape, examinează experiența, simt atracția inimii pentru comuniune cu Dumnezeu; văd că El i-a urmărit întreaga lor viață și înțeleg schimbările în stilul de viață pe care trebuie să le facă pentru a se preda mai ușor lui Dumnezeu. Înțeleg că trebuie să predea lui Dumnezeu toate alegerile lor și recunosc că Dumnezeu este întotdeauna cu ei pentru a-i conduce și călăuzi, dacă sunt dispuși să-L urmeze. Dar nu se schimbă niciodată. Este mai degrabă un exercițiu intelectual decât o chestiune a inimii. Să nu ți se întâmple și ție asta! Rob a fost motivat să aibă această experiență pentru că era în pericolul de a-și pierde întreaga familie, dar mult mai mulți sunt

în același tip de pericol și nu-și dau seama. De ce ai nevoie pentru a fi motivat?

La două săptămâni după vizita noastră în familia lui Rob, am început să mă întreb cum mai merg lucrurile cu ei. A revenit Rob la vechile lui cărări sau a păstrat conștiința prezenței lui Dumnezeu și s-a supus călăuzirii Sale?

Atunci a sunat Rob. “Jim, soția mea a devenit cel mai bun prieten al meu! N-o să-ți vină să crezi, dar în ultimele două săptămâni soția mea și cu mine am stat de vorbă până noaptea târziu. Știi, are și ea un cuvânt de spus. N-am știut asta pentru că niciodată nu i-am oferit șansa să se exprime. Vreau să-ți mulțumesc”, spuse el. “De asemenea vreau să-ți spun că ești liber să spui și altora povestea noastră pentru a-i ajuta să vadă și să creadă. Habar n-aveam că ea voia să mă părăsească, și după cum eu nu știam, este posibil să mai fie și alți bărbați care nu știu că soțiile lor se gândesc să facă asta.”

Rob vorbea despre riscul pierderii temporare, dar mult mai rău va fi pierderea soției sau a copiilor pentru împărăția cerurilor. Crezi cu adevărat că ei se pot ridica la un nivel al experienței spirituale mai înalt decât al tău? Merită efortul? Hristos a considerat că meritam efortul când a spus: “Eu însumi Mă sfințesc pentru ei”. N-ar trebui să facem și noi la fel pentru cei pe care-i iubim?

Rob era un elev care învăța încet să-L vadă pe Cel care este invizibil în fiecare situație a vieții sale și să se lase condus de El. Și eu și tu putem avea această experiență, dar suntem atât de obișnuiți să urmăm înclinațiile, impulsurile și să reacționăm la lumea vizibilă, încât avem nevoie de o recalificare pentru a auzi vocea lui Dumnezeu și a fi conștienți de prezența Sa în fiecare situație. Deasupra haosului din lume, dincolo de chemările emoțiilor, mai mare decât cunoștința noastră intelectuală este prezența liniștită a lui Dumnezeu care așteaptă recunoștința și cooperarea noastră, în așa fel încât să ne călăuzească, să ne aline și să ne conducă. Aceasta este cheia unei vieți fără regrete.

CAPITOLUL 7

Ascultarea selectivă

*“Vorbește, Doamne, căci robul tău ascultă.”
(1 Samuel 3:9)*

“Mâinile îmi alunecau de-a lungul frânghiei în timp ce picioarele făceau pași înceți, de probă. Erau atât de înceți încât ghidul meu de cinci ani mă putea depăși cu ușurință. Cu fiecare pas făcut îmi dădeam seama că am intrat într-o lume în care domnea întunericul, iar auzul era cel mai prețios simț.” Părea că iau parte la experiența spusă de prietenul meu, despre poteca specială pe care el și soția sa merseseră legați la ochi.

“Mâinile-mi erau reci chiar dacă afară erau 40 de grade”, spuse el, “dar am rezistat tentației de a-mi pune mănușile de teama de a nu-mi pierde și mai mult simțul tactil. Mâinile mele, mai mult decât picioarele, îmi spuneau despre distanța parcursă, în timp ce frânghia ghid aluneca ușor printre ele. Un nod rătăcit anunța terminarea unei alte bucăți de frânghie. Întoarcerile puteau fi sesizate numai din schimbările de direcție ale frânghiei.”

“Mirosul pământului reavăn, pe care începuse să se topească zăpada, mă însoțea în timp ce mergeam și parfumul dulce al cedrului îmi anunța prezența lor de-a lungul drumului. Cea mai mare parte din mirosuri erau plăcute, până am simțit miros de hoit. M-am gândit că era probabil un cerb mort. Mirosul era puternic și am realizat că leșul era în apropiere. Îmi era teamă ca nu cumva să fiu surprins de vreun urs trezit de timpul cald și atras de mirosul mortăciunii.”

“În timp ce mergeam, am devenit din ce în mai dependent de urechile mele. Scârțâitul zăpezii sub picioare mă avertizade pericolul alunecării. Clipocitul unui pârau de munte ce creștea în timp ce mă apropiam, m-a

făcut să mă întreb dacă nu cumva voi călca accidental în apa rece ca gheața. Dar de departe, sunetul cel mai încurajator era vocea fiului meu, care, la cinci ani, era ghidul meu. “Este mai multă zăpadă aici, tată” sau “fii atent la acest ciot!” mă avertiza el. Zâmbeam în sinea mea, gândind că nu pot “fi atent” la nimic. Deodată am intrat în el. Intenționat, se așezase în fața ciotului ca să mă protejeze de pericol. Dependența mea totală de el era stângace și înspăimântătoare.

“Uneori mergeam în tăcere și după o vreme mă temeam ca nu cumva el să fi plecat înainte și să mă lase să mă lupt singur cu obstacolele nevăzute. Îl strigam numai pentru a descoperi că era chiar lângă mine. “Te rog, nu mă lăsa”, i-am spus rugător. Fără ochii lui, puteam doar să bâjbâi pe drumul de-a lungul frânghiei. Cu el puteam merge, încrezător că mă va avertiza și mă va proteja de pericole. “Oh, tată, nu te voi părăsi niciodată!” exclama el, neîncrezător că pot avea un astfel de gând.

“În cele din urmă am ajuns la capătul funiei, la capătul călătoriei mele. Mi-am luat legătura de la ochi doar pentru a fi orbit de lumina zilei. După ce mi-am revenit și am putut privi, am văzut chipul zâmbitor al ghidului meu care radia de bucurie, liniștit în încrederea că m-a putut vedea terminând traseul.”

Dumnezeu vrea să ne conducă pe mine și pe tine în același fel. Poate că avem puțină încredere în El. Probabil nu am avut niciodată încredere totală în El. Poate că niciodată nu am cunoscut pe cineva care să aibă încredere completă în El. Și cu toate acestea, EL nu este ofensat. Știe că prin natura noastră, suntem înclinați să refuzăm sfatul Său. Și totuși Dumnezeu este gata să ne ajute, încrezător ca și băiețelul că poate fi de ajutor.

Dumnezeu cunoaște toate problemele și frământările pe care le vom avea în viața noastră și are o soluție pentru fiecare dintre ele. Mai bine, mult mai bine decât orice soluție la problemele noastre este faptul că Dumnezeul universului este alături de noi în luptele noastre.

Biblia spune: “Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.” (Evrei 4:15).

Aceasta este vestea cea bună! Isus știe prin ceea ce trecem. Știe ce simțim, cât de epuizați devenim și EL înțelege frământările noastre mai bine decât cel mai apropiat prieten. Asemenea ghidului de cinci ani, El spune: “Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi” (Evrei 13:5).

Dependența este cheia care dă posibilitatea lui Dumnezeu să lucreze pentru noi. Pentru că nu putea vedea, prietenul meu era dependent de instrucțiunile altuia, care vedea! Această lecție am învățat-o aproape cu forța, la unul din multe zboruri pe care le-am făcut călătorind în toată lumea pentru a ține seminarii și a onora angajamente. Am ajuns să apreciez controlorii de trafic ca niciodată înainte. Sunt fericit că ei pot vedea imaginea de ansamblu, toate pericolele și obstacolele pe ecranul lor radar. Ei conduc și piloții nu fac altceva decât să execute instrucțiunile lor. Dar este mai mult decât tehnologie. Sunt recunoscător pentru preocuparea reală pe care acești controlori o au pentru siguranța celor pe care-i conduc.

De exemplu, zborul meu era aproape de aeroportul Salt Lake City International, controlorii își făcuseră treaba și avionul nostru, datorită instrucțiunilor lor și abilităților pilotului, era aliniat pentru aterizare. Pământul se apropia din ce în ce mai mult până am ajuns la mai puțin de 100 metri de sol. În loc să aterizăm, mâna invizibilă a forței gravitației m-a împins în scaun în timp ce avionul accelera și lua înălțime. Ce se întâmplase? Pilotul ne-a informat că cei din turnul de control observaseră ceea ce aparatele nu au depistat. Trenul de aterizare nu se deschisese corect. În ciuda întârzierii, timp în care echipajul a rezolvat problema, nici măcar un pasager nu a obiectat la avertizarea controlorului. Avertizarea sa ne-a salvat de la moarte.

Atunci când cineva spune că Dumnezeu ar trebui să conducă viețile noastre, că ar trebui să ne supunem avertizărilor Sale și să avem încredere în sfaturile Sale pentru a evita distrugerea, ne revoltăm, ne împotrivim și devenim nervoși. Motivul este limpede. Nu simțim că avem nevoie sau nu simțim pericolul sau nevoia de călăuzire. Nu ieșim în față să spunem că nu avem nevoie de sfatul lui Dumnezeu. De obicei mărturisim nevoia noastră de El, dar faptele demonstrează contrariul.

A devenit din ce în ce mai obișnuit în cercurile creștine de a avea “o formă de evlavie dar tăgăduindu-i puterea” (2 Timotei 3:5). De exemplu, propoziția “ce ar fi făcut Isus?” a devenit o iconă creștină populară, afișată pe orice, de la tricouri la jucării. Pixuri, tăblițe și postere, toate afișează mesajul. A fost subiectul predicilor și întâlnirilor de tineret. Sună atât de bine. Pare a fi corect și cu toate acestea este mai mult o mascaradă umană decât creștinism. Oamenii sunt rugați, ca în “marea” lor înțelepciune, să decidă ce ar fi făcut Isus în situația dată.

Isus Însuși ne-a spus cum decidea El dacă să facă sau nu ceva atunci când spunea, "... pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care m-a trimis" (Ioan 5:30). El depindea permanent de sfaturile Tatălui care-i dădea instrucțiuni.

Deseori am întrebat pe ascultători ce ar fi făcut dacă ar fi fost în locul lui Isus atunci când a primit vestea că cel mai bun prieten al Său, Lazăr, era pe moarte. Tu și eu am fi alergat și l-am fi vindecat, dar Isus nu a făcut-o. A stat acolo unde era și l-a lăsat pe prietenul Lui cel mai bun să moară. Dumnezeu avea plănuit pentru Lazăr ceva mai minunat decât a fi vindecat de boala sa. Dacă am fi fost noi, nu Isus, am fi încurcat rău planurile deoarece nu suntem obișnuiți ca Dumnezeu să aibă control asupra întregii noastre vieți. Nu am cultivat o sensibilitate spirituală așa cum a făcut Isus.

Dumnezeu spune: "Nu vă mai încredeți dar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare" (Isaia 2:22). Aceasta înseamnă să nu avem încredere în nici un om, inclusiv în mândrul nostru raționament și intelect. Înseamnă să nu avem încredere în noi înșine și să ne sincronizăm cu Dumnezeu, cultivând o sensibilitate spirituală zilnic până devine un mod de a fi.

De obicei, o idee care pare bună din perspectivă teoretică, pare a fi absurdă când este așezată în coordonate reale. De exemplu, ați zbura cu un pilot care își bazează acțiunile pe ce crede că va spune controlorul de zbor într-o anumită situație în loc să-l întrebe direct? Dacă această metodă de zbor nu pare foarte liniștitoare, de ce acceptăm astfel de practici în viața noastră religioasă? Poate pentru că întreaga noastră experiență religioasă este neechilibrată.

Noi, oamenii, credem că o viață echilibrată înseamnă că eu și Dumnezeu avem controlul asupra vieții mele; Dumnezeu trăgând în sus și firea în jos. Acesta poate fi echilibru, dar nu conduce nicăieri. Prin urmare, trebuie să analizăm dacă religia noastră are aplicații practice de viață. Ne conduce constant în sus? Dacă nu, ceea ce noi numim religie este o nefericită viață de sușuri și coborâșuri. Chiar mai rău, este o religie care permite asentimentul nostru mintal la adevăruri, ceea ce liniștește mintea și justifică faptele noastre, în timp ce în realitate suntem neutri. Este cea mai mare înșelăciune să crezi că mergi pe calea spre cer, în timp ce stai exact în același loc, în aceeași stare și tot așa de aproape de distrugere cum eram și înainte de a descoperi acest lucru numit "religie"!

Vă aduceți aminte de Rob, pe care l-am întâlnit în capitolul precedent? Experiența spirituală a lui Rob trebuia să devină practică. Simpla cunoștință intelectuală nu l-a făcut o făptură nouă în Hristos. Primul pas pe care trebuie să-l facă oricine dorește să aibă o viață transformată de creștin trebuie să devină “grabnic la ascultare” (Iacov 1:19). Disponibilitatea de a asculta cu adevărat este cheia care deschide ușa unei comunicări reale în toate relațiile noastre și absența sa este cea mai mare piedică.

Harold a fost crescut în ceea ce el numea religie “de tip cult”. Crescând, el a respins pozițiile doctrinare ale grupului în care crescuse, cu excepția unuia singur: stilul de viață simplu de țară. Încă îi era drag, era visul lui. La vârsta de 40 de ani, Harold este asemenea multor americani. Este căsătorit a doua oară și crește trei copii din cele două căsătorii. El și cea de-a doua soție, Jennifer – în vârstă de 30 de ani, locuiesc într-o zonă bogată a Connecticut-ului, chiar la ieșirea din New York. Amândoi sunt profesioniști și câștigă o grămadă de bani, dar stilul lor de viață este costisitor.

Fiind la mijlocul vieții, Harold este din ce în ce mai nesatisfăcut. Reușise în lumea aceasta dar nu era împlinit. Ca și creștini, el și Jennifer au sărit dintr-o biserică în alta în ultimii ani, încercând să găsească împlinirea. Jennifer, mai puțin preocupată decât soțul ei, căuta și ea, fiind nemulțumită de viața sa. Acest lucru nu este surprinzător, pentru că, pentru o mamă vitregă cu doi copii din prima căsnicie a lui Harold, viața este de obicei stresantă. Ea și Harold au trecut prin multe momente dificile în formarea unei familii unite. Sigur că viitorul putea fi mai bun. Având acum un copil al ei, simțul matern este dorința inimii sale. Ce bine ar fi fost să poată sta acasă, să aibă mai mulți copii și situația financiară să-i permită să nu mai muncească. Atunci poate ar fi fost mai fericită.

Terenul se învecina cu un teren al statului, care cuprindea mai mult de 40 de hectare de câmp, pădure și un lac. Casa era veche dar într-o stare bună, la fel și grajdul. Era proprietatea ideală de țară, având nevoie doar de viziunea cuiva pentru a deveni realitate. Nu era scumpă după standardele Connecticut-ului și când Harold a mers să o vadă, a făcut o ofertă pe loc.

La suprafață, acest cuplu avea visuri asemănătoare. Se părea că mariajul lor a fost aranjat în cer, dar nu a fost să fie. Foarte puține soții se bucură să aibă un soț care să decidă să cumpere o proprietate fără aprobarea lor, iar Jennifer nici măcar nu văzuse terenul. Apoi mai era și visul lui

Harold de a construi o casă nouă. Jennifer, fiind foarte practică, și-a dat seama că nu va putea niciodată să stea acasă cu toate aceste cheltuieli adiționale.

În timpul lunilor care au fost necesare pentru vinderea proprietății, Jennifer a încercat să-l facă pe Harold să înțeleagă preocupările ei, dar el nu le-a luat în seamă. Nu voia să asculte. Credea că înțelepciunea lui este mai mare, experiența sa mai vastă. Tensiunea dintre ei a crescut atât de mult, încât Jennifer a refuzat să semneze contractul de cumpărare. În toate acestea, oricare ar fi fost puterea de judecată, era un mesaj pentru Harold. Dar, chiar dacă vedea, el refuza să ia în seamă avertizările. El simțea că are dreptul la visurile sale și nimic nu-l va putea opri, așa că a cumpărat proprietatea fără ea. Multe soții au experimentat această ascultare selectivă. Poate că soții lor nu au cumpărat un teren fără ele, dar sunt multe căi prin care noi, bărbații, suntem insensibili la îngrijorările lor.

Schimbările au venit încet și gradat. Jennifer nu mai dormea bine. Era morocănoasă și nesatisfăcută de serviciul ei. Fericirea de acasă nu mai era decât o amintire amară. Pentru prima dată în viața lor de familie, ea a început să se plângă de soțul ei, chiar menționând separarea. Lucrurile mici care erau trecute cu vederea de obicei, din dragoste, au devenit munți de netrecut.

Harold a realizat în final că soția sa, rănită, a devenit într-adevăr insensibilă și că ceva nu era în regulă. El a crezut că munca era prea stresantă și a încurajat-o să-și caute altceva de lucru. Incapacitatea sa de a-și vedea egoismul și insensibilitatea, indisponibilitatea sa de a asculta, a asculta cu adevărat ceea ce soția îi spunea, i-a accentuat acesteia gândurile cele mai rele pe care le avea față de el și acum culegeau roadele insensibilității.

Și cu toate acestea Harold trebuia să-și îplinească visul. Acum plăteau două ipoteci, una pentru casa din Connecticut și una pentru visul lui, în timp ce visul lui Jennifer de a renunța la muncă și a sta acasă s-a transformat în scrum pe altarul mândriei încăpățânate și voinței insensibile. Cât timp vor rezista în felul acesta? Nimeni nu poate ști. Trist, nu-i așa? Cu siguranță că noi nu suntem atât de indiferenți, insensibili. Sau suntem?

Când am început să o curtez pe Sally, eram foarte sensibil la părerile, comentariile, gândurile și dorințele ei. Era în mod constant în mintea mea. Stăteam în clasă cu caietul în față, scriindu-i numele mereu și mereu și înfrumusețându-l cu inimioare. Cu toate acestea, la scurt timp după ce ne-am căsătorit nu-i mai dădeam atenție, o tratam ca pe un obiect. Ce s-a

întâmplat? Discutam numai când îmi convenea sau dacă apărea vreo criză și încetul cu încetul căsătoria și-a pierdut ardoarea și prospețimea. Acele calități care făceau căsnicia plină de vitalitate și bucurie, dispăruseră.

Luând numele lui Hristos, creștinii pretind că ar fi căsătoriți cu El. Mulți dintre noi, mult prea mulți, care purtăm numele Său, ne comportăm în același fel în care ne-am comportat Harold și cu mine în căsniciile noastre. Fie ignorăm sfatul lui Dumnezeu și ne vedem de interesele noastre, fie îl tratăm ca pe ceva obișnuit. Ne luăm timp pentru El când ne convine, când vrem și alergăm repede la El atunci când apare vreo criză.

Căsnicia mea s-a îmbunătățit abia atunci când calitatea comunicării între mine și Sally s-a îmbunătățit sau mai bine zis, când am învățat să o ascult. Acest principiu este valabil în fiecare relație. Comunicarea eficientă începe întotdeauna cu ascultarea celeilalte părți. Relația mea cu Dumnezeu a demonstrat acest principiu de fiecare dată. Ascultarea de glasul lui Dumnezeu este o artă pierdută în societatea de astăzi. Haideți să explorăm calea comunicării dintre Dumnezeu și om.

Cei mai mulți oameni se gândesc la Biblie atunci când vorbesc despre comunicarea lui Dumnezeu cu oamenii. Cu siguranță că Biblia transmite minții noastre o înțelegere despre Dumnezeu și indică drumul pe care trebuie să mergem pentru a avea o relație cu El. “Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Timotei 3:16).

Totuși aceeași carte a Bibliei ne avertizează că Scripturile pot fi greșit înțelese sau greșit aplicate. “Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n-are de ce să-i fie rușine și care împarte **drept** Cuvântul adevărului” (2Timotei 2:15, sublinierea este a autorului cărții – nota trad.).

S-au scris volume întregi de studii biblice, ceea ce uneori poate produce confuzie. Referitor la ceea ce ați încercat sau nu în studiul din trecut, eu vă încurajez să lăsați la o parte celelalte cărți și să luați numai Cuvântul lui Dumnezeu cu dorința sinceră a inimii ca Dumnezeu să vă dea sfaturi practice pentru ziua ce vine. Vino la Scriptură ca un păcătos care are nevoie de salvare și rămâi în prezența lui Dumnezeu. Oprește-te și să știi că El este Dumnezeu (Psalm 46:10). Dacă vei face așa, Biblia va deveni mult mai mult decât istorie sacră, mai mult decât sugestii despre cum să

trăiești o viață sfântă. Vom auzi glasul lui Dumnezeu care ne vorbește personal din paginile ei.

Religia adevărată este cea care transformă întreaga viață. Este o religie experimentală. Nu este doar teorie ci ceva ce experimentăm în mod practic. Aici Biblia strălucește în plinătatea frumuseții ei. Biblia ne oferă o ancoră, o sursă infailibilă cu care ne putem testa cunoștințele noastre.

Natura încă arată calea spre Creatorul ei. În mijlocul naturii am învățat să recunosc vocea lui Dumnezeu. Atunci când distracțiile lumii civilizate sunt eliminate, mintea umană este mult mai ageră în a auzi vocea lui Dumnezeu. Chiar dacă este deformată de păcat, care a lăsat urme adânci, natura încă descoperă înțelepciunea și ordinea Dumnezeului nostru. În mijlocul frumuseții și maiestății creației, Îl putem simți pe Dumnezeul nostru atotputernic și ne dăm seama de imperfecțiunea noastră.

Oricum, mintea umană poate să ia chiar și cea mai sublimă experiență și să o deformeze spre propria distrugere. Charles Darwin călătorea într-un loc frumos și acolo, înconjurat de unele din cele mai frumoase și mai neobișnuite creaturi ale lui Dumnezeu, a simțit cum natura îi vorbea. Dar mesajul pe care credea că l-a auzit, n-a fost testat cu Scriptura. Dacă ar fi testat teoria sa așa cum cerea Dumnezeu, "La lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi potrivit cu acest cuvânt, înseamnă că nu există lumină în ei" (Isaia 8:20 KJV), atunci nu ar fi mărșăluit în întuneric și eroare, gândind că a găsit o lumină nouă și extraordinară.

De asemenea, Dumnezeu ne vorbește și prin intervențiile Sale în viețile noastre. În purtarea sa de grijă minunată, Dumnezeu aranjează circumstanțele spre binele nostru. Aceasta nu este o faptă arbitrară din partea Sa pentru a ne controla ci, asemenea unui părinte, El le modifică pentru ca noi, copiii Lui, să putem lua deciziile corecte. Vă amintiți de momentul în care am plecat să cumpăr terenul ce a fost vândut altcuiva în ultimul moment? Dumnezeu mă conducea? Atunci n-am simțit, dar El o făcea și vă va vorbi și prin intervențiile din viețile voastre.

Mai există o latură a conducerii providențiale. Este ceea ce eu numesc semnul cu lână. În Judecători, capitolele 6 și 7, este relatată istoria lui Ghedeon, pe care Dumnezeu l-a chemat să-și izbăvească poporul. Ghedeon a auzit instrucțiunile lui Dumnezeu dar fiind neîncrezător în abilitățile și talentele sale, l-a rugat pe Dumnezeu să-i confirme instrucțiunile prin folosirea unui sul de lână.

“Ghedeon a zis lui Dumnezeu: “Dacă vrei să izbăvești pe Israel prin mâna mea, cum ai spus, iată, voi pune un val de lână în arie; dacă numai lâna va fi acoperită de rouă și tot pământul va rămâne uscat, voi cunoaște că vei izbăvi pe Israel prin mâna mea, cum ai spus. Și așa s-a întâmplat. În ziua următoare, el s-a sculat dis-de-dimineață, a stors lâna și a scos roua din ea, care a dat un pahar plin cu apă. Ghedeon a zis lui Dumnezeu: să nu te aprinzi de mânie împotriva mea și nu voi mai vorbi decât de data aceasta. Aș vrea numai să mai fac o încercare cu lâna: numai lâna să rămână uscată și tot pământul să se acopere cu rouă. Și Dumnezeu a făcut așa în noaptea aceea. Numai lâna a rămas uscată și tot pământul s-a acoperit cu rouă.” (Judecători 6:36-40).

Am folosit valul de lână în experiența mea. Nu, n-am întins niciodată lâna pe pământ. Poate că ar fi fost mai bine dacă o făceam în unele cazuri, dar aș vrea să vă dau un exemplu de “val de lână”.

Eram la vânțatoare de cerbi, cu arcul, curând după ce am devenit creștin sau mai bine zis, credeam că am devenit creștin. În orice caz, în timp ce vânam, am auzit glasul lui Dumnezeu în liniștea minții mele. Vocea aceea liniștită și caldă spunea: “*Lasă jos arcul, Jim!*”.

Știam că acesta este Dumnezeu și știam ce vrea să fac, dar opuneam rezistență. Aproape sfidător, am răspuns: “Doamne, dacă vrei ca eu să renunț la vânțatoarea cu arcul, adu la mine pe cineva cu un aparat de fotografiat cu film de 35mm și cu teleobiectiv, pentru că eu încă mai vreau să merg în pădure. Și Doamne, să fie la jumătate de preț.”

Mă simțeam destul de sigur după rugăciunea aceasta. I-am dat lui Dumnezeu un semn provocator, o slujbă imposibilă, o cerere necinstită a inimii mele nepredată. N-aș mai face o astfel de rugăciune astăzi! Dar asta a fost atunci.

Puțin timp mai târziu, am primit un telefon de la un tânăr care lucra în zonă, vânzând cărți creștine din ușă în ușă. L-am salutat cu căldură și el m-a întrebat dacă poate trece pe la mine. “Sigur, vino”, i-am spus.

A sosit repede, având în mână o cutie maro, obișnuită. Eram foarte curios. Părea că nu se grăbește să-mi spună nimic despre conținutul cutiei. După ce s-a așezat confortabil, a spus:

“Vreau să-ți povestesc o întâmplare. În timp ce vindeam cărți, am vizitat o familie. Erau foarte interesați de setul complet de *Povestiri biblice*

pe care-l vând, știi care, cele pentru copii. Dar nu și le puteau permite. Sunt cele mai scumpe cărți pe care le vând, aproape 300 de dolari setul. Nu-ți pot explica cât de mult și le doreau. Puteam vedea asta în ochii lor. Și nu erau numai copiii, Jim. Și părinților le plăceau. Aș fi vrut să fac ceva pentru ei ca să le poată cumpăra, dar nu știam cum s-o fac. În momentul acela, tatăl mi-a făcut o ofertă: “am aparatul acesta de fotografiat. L-am cumpărat cu puțin timp în urmă. Este cu film de 35mm și are teleobiectiv. Am dat pe el peste 600 de dolari, dar ți-l pot da în locul setului de cărți.”

Tânărul meu prieten s-a oprit. “Jim”, spuse el cu toată seriozitatea, “stăteam acolo neștiind ce să spun și atunci mi-a venit în minte numele tău. O voce limpede ca ziua mi-a spus: ‘Acceptă. Jim va cumpăra aparatul.’ Și așa am acceptat. Vrei să cumperi aparatul de fotografiat?”

Cuvintele nu pot descrie cât de josnic mă simțeam. Lacrimile curgeau pe piept în timp ce scriam cecul, pentru că știam că nu ar fi trebuit să fac acea rugăciune și cu toate acestea Dumnezeu a înțeles. Am aruncat arcul și de atunci nu am mai mers la vânătăoare.

Poate că cea mai greșit interpretată cale este cea prin care Dumnezeu vorbește minții noastre. Mulți îmi spun: “Eu nu l-am auzit pe Dumnezeu vorbindu-mi în felul în care îți vorbește ție!” Întotdeauna răspund: “Ba da, Îl auzi! Numai că nu recunoști vocea liniștită și plăcută a lui Dumnezeu sau poate că te-ai antrenat să nu auzi atenționările Sale, încât nu le mai auzi.”

Ați observat că oamenii care locuiesc în apropierea unei căi ferate nu par să observe când trece trenul, în timp ce vizitatorii sunt aproape asurziți de zgomot? Putem face același lucru cu Dumnezeu. Când ignorăm îndemnurile Sale în mod continuu, ele se amestecă cu zgomotul de fond până devin aproape de neidentificat.

Am un prieten pe care îl voi numi Arnold, pentru a-i proteja intimitatea. A venit la mine după o predică și mi-a spus: “Jim, tu spui că Dumnezeu îți vorbește, dar eu nu l-am auzit niciodată vorbindu-mi așa cum îți vorbește ție.”

“El îți vorbește iar tu L-ai auzit”, i-am spus.

“Da?” replică el sceptic.

“Sigur că da”, l-am încurajat eu. “Ultima dată când ai fost la un magazin și ochii tăi s-au oprit la revistele de bârfă fără valoare sau la cele cu femei îmbrăcate sumar pe copertă, ce ți-a spus Domnul în mintea ta în acel moment?”

Eram aproape sigur că știu răspunsul. Arnold nu a dezvoltat o relație cu Dumnezeu care să implice o comunicare “reală”, dar știam că pretindea că este creștin. Nici un creștin serios nu poate privi imaginile de gunoi, banalitățile și problemele afișate de cei bogați și celebri sau să se uite la imaginile senzuale ale ultimei mode, fără ca Domnul să nu-l avertizeze, încercând să-i protejeze mintea față de asemenea gunoaie.

“Domnul a spus: ‘Nu te uita!’” răspunse Arnold.

“Și ce ai făcut?”

Tăcere.

“Ce ai făcut?” l-am întrebat iarăși, dar el nu mi-a răspuns.

Prietenii mei, problema nu este că nu auzim vocea lui Dumnezeu, ci faptul că ne-am antrenat să nu-i răspundem. Eu o numesc ascultare selectivă. Aceasta este ceea ce ne face să credem că viețile noastre pot fi conduse fără îndrumarea lui Dumnezeu.

Totuși, nu tot ceea ce apare în mintea noastră este de la Domnul. Sunt trei părți din care vin aceste gânduri. În primul rând, Duhul Sfânt al lui Dumnezeu poate inspira gândurile noastre. În al doilea rând, firea noastră, este sursa pasiunilor, poftelor și dorințelor noastre. Și în final, trăim într-o lume care a fost atrasă de diavol în rebeliune împotriva lui Dumnezeu și el este la fel de activ în a ne ispiți cum a fost în fiecare generație. Așadar, cum putem filtra și deosebi gândurile care vin?

Sugestiile pot și trebuie testate prin Cuvântul lui Dumnezeu. Oricum, sunt momente când un gând nu este nici rău și nici bun. Un astfel de exemplu a fost atunci când Domnul mi-a spus să mă mut de cealaltă parte a bușteanului în timp ce tăiam, ca să-mi salveze viața. Din punct de vedere moral nu era rău să tai pe oricare parte a bușteanului și nu era implicat nici un principiu biblic cu care puteam testa îndemnul. Ceea ce am făcut avea de a face cu începutul familiarizării mele cu glasul lui Dumnezeu.

Asemenea vocii unui prieten, cu cât ascultăm mai mult vocea Sa, cu atât o vom recunoaște mai ușor. Una din regulile după care testez îndemnurile este aceasta: dacă ele mă îndeamnă la renunțare de sine – dacă pune nevoile și sentimentele celorlalți înaintea nevoilor mele – pot urma cu încredere aceste îndemnuri. Acestea sunt opusul naturii mele păcătoase, a firii cu care m-am născut și nu sunt trăsăturile de caracter ale Satanei.

Trebuie să înțelegem că mintea umană, așa slabă și decăzută cum este, este singura cale prin care Dumnezeu poate comunica cu oricare

dintre noi. Cei care caută să comunice cu Stăpânul universului ar trebui să se ferească de orice slăbește funcționarea minții. Cu siguranță că folosirea chimicalelor care alterează mintea pentru a obține așa numita stare existențială mai înaltă, ar trebui să ne facă foarte neîncrezători cu privire la presupusele mesaje primite de indivizi într-o astfel de stare. Dumnezeu este un Dumnezeu al rațiunii și El ne invită să ne folosim puterea rațiunii ca să ne înzestreze cu următoarele cuvinte: “vino să discutăm împreună, zice Domnul” (Isaia 1:18).

Unii creștini cu care am discutat nu se simt bine cu ideea acestor îndemnuri pentru că sunt atât de asemănătoare cu mesajele primite de cei implicați în mișcarea New Age.

Cântărețul, compozitorul și textierul John Denver a explicat odată aceasta: “Ascult vocile dinlăuntrul meu, pentru că știu că sunt acolo ca să mă conducă.”

Am prieteni care sunt în mișcarea New Age și stilul lor de viață se aseamănă foarte mult cu al meu. Nu au datorii. Trăiesc într-o casă frumoasă în mijlocul naturii. Mănâncă mâncare sănătoasă. Și da, ca și mine, aud îndemnuri în mintea lor pe care aleg să le asculte. Oricum, refuză să-și conducă viața după Cuvântul lui Dumnezeu, nu fac diferențe între voci și nu admit că aceste îndemnuri pot fi de la diavol. Spiritele care le dau aceste îndemnuri cer și chiar insistă și ce fel de tricou ar trebui să poarte. I-am provocat de multe ori să nu asculte, să treacă peste ceea ce li se spune. Nici unul nu o face. Le este frică de reacțiile spiritelor. Dumnezeu nu folosește intimidarea, dar ne leagă de El cu frângerii de dragoste. Cei care servesc spiritelor mișcării New Age nu sunt liberi, ci servesc dumnezeului minții lor. Mă întristează pentru că stau atât de aproape de adevăr și totuși atât de departe.

Oricât de mult dorim călăuzirea lui Dumnezeu în viețile noastre, există pericolul de a ne apropia de El fără a avea un spirit stăpânit de dorința de a ne supune în tot ceea ce ne arată să facem. Dacă propria noastră voință nu este neutralizată, atunci există o tendință de a folosi ideile și scopurile noastre păstrate în suflet ca pe un standard după care să cercetăm impresiile și gândurile. Dacă avem un gând care este în armonie cu ideile noastre preconcepute, nu este greu să presupunem că este un mesaj de la Dumnezeu.

Probabil că cel mai mare obstacol în calea comunicării libere și deschise cu Dumnezeu este lipsa de exclusivitate. Dumnezeu vrea să

meargă cu noi de-a lungul fiecărei zile ca un tovarăș permanent. El vrea ca noi să vorbim cu El în timpul zilei, să depindem de înțelepciunea Sa pentru sfat, fie că suntem singuri, fie muncind, fie vizitând prietenii. Poate că și voi aveți aceeași înclinație ca și mine de a-L așeza pe Dumnezeu în planul secund, atunci când am avut ceva de făcut. Este aproape ca și cum am spune: “Bine, Doamne, Tu stai aici că eu mă duc să rezolv ceva.”

Și este exact ceea ce s-a întâmplat în ziua în care am auzit vocea fiului meu: “Tată, mama vrea să spele, dar generatorul nu pornește!”

Nouă cuvinte mici erau de ajuns pentru a produce o criză în viața mea. Eram la birou, studiind Cuvântul Domnului când am fost strigat. Sigur nu există un timp mai potrivit pentru o ispită decât atunci când studiezi Biblia. Sau poate există! Poate firea să preia controlul chiar și atunci când cineva citește Biblia? Sigur că poate! Imediat, sentimente de iritare au apărut în firea mea pentru că nu voiam să fiu întrerupt. Și apoi, afară erau minus 40 de grade și nu voiam să mă duc în garaj ca să mă lupt cu bucata aceea rece de metal care nu funcționa.

Gândindu-mă ce ar putea avea, am mers la generator. M-am uitat să văd ce are și simțeam bătaia care se dădea în inima mea: “*Nu ești încă gata să rezolvi asta*”, Îl auzeam pe Domnul vorbindu-mi. Ce voia puternicul meu temperament german să facă? Ați lovit vreodată o bucată rece de fier? Firea nu ține seama cine este rănit, cât timp se poate descărca de sentimentele sale și de frustrare.

Am mers în spatele casei și am luat un pix și o foaie pentru a scrie următoarele: independența față de Dumnezeu – blestemul vieții lui Jim Hohnberger!

Apoi am căzut în genunchi și m-am rugat Domnului până m-am simțit liniștit în sufletul meu. “Doamne, aceasta este problema noastră”, am spus. Mă simțeam minunat pentru că acum El purta această povară! “Nu știu ce are generatorul, dar Tu știi și depind de îndrumarea Ta”. Acum era mai bine! Nu eram singur în problema aceasta. Dumnezeuul universului urma să fie de partea mea.

Întorcându-mă la generatorul problemă, am simțit îndemnul să verific comutatorul, dar eu am verificat carburatorul. După cinci minute reci de fâțâit în jurul carburatorului, nu am găsit nimic. Îndemnul era tot spre comutator, dar am verificat starterul. Nu am descoperit nimic stricat acolo, așa că mi-am îndreptat atenția spre racordarea la rețea. Gândul nu voia

să dispară, așa că în sfârșit am renunțat și am verificat comutatorul, numai pentru a descoperi un șurub căzut care făcea scurt circuit.

Am fost la Dumnezeu pentru ajutor. Chiar am afirmat și verbal dependența mea de El. Apoi am ignorat sfaturile sale. Că tot vorbeam de ascultarea selectivă! Nu am învățat exclusivitatea pe care o cerea vocea Sa de a fi supremă, iar celelalte voci – chiar și inteligența mea “sclipitoare” – să fie subordonate Lui.

Acum câțiva ani, Andrew a făcut un leagăn din lemn, de modă veche, pentru Sally și pentru mine. A fost un dar minunat pe care l-am folosit în fiecare zi în ceea ce noi numeam “timpul de legănat”. Seara, eu și soția mea lăsam deoparte treaba și ne așezam unul lângă celălalt. Acesta era timpul soției mele de vizită și părtășie. Uneori discuțiile noastre erau despre îngrijorări profunde și sincere. Alteori era doar o împărtășire a evenimentelor din ziua respectivă, un timp pus deoparte pentru a o asculta cu adevărat pe regina mea. Este un moment al zilei pe care am ajuns să-l prețuiesc foarte mult.

Un prieten a venit în vizită tocmai când trebuia să am “timpul de legănat” cu Sally. L-am salutat și ne-a explicat ce treabă avea. “Te grăbești?” l-am întrebat.

“Păi, trebuie să mă întorc în oraș, dar nu sunt în așa mare grabă”, răspunse el.

“Perfect”, i-am spus. “De ce nu mergi în casă să-ți iei un pahar cu apă dacă vrei unul și o carte pentru câteva minute. Am o întâlnire cu soția mea.”

S-a uitat lung la mine un timp după care a intrat în casă.

Soția mea trebuia să știe că este mai importantă decât orice vizitator neașteptat. Prioritățile sunt una din cheile pentru a deschide o comunicare vie atât cu Dumnezeu cât și cu soțiile noastre. Satana luptă din greu pentru a distruge această comunicare în căsniciile noastre, pentru că fără ea, căsniciile încep să moară. Imaginați-vă cu cât mai mult vrea Satana să distrugă comunicarea dintre suflet și Dumnezeu! Și va folosi orice metodă pentru aceasta. El va distruge mintea noastră cu orice, de la muzică la ecranul televizorului, bruind simțurile noastre, în același fel în care țările comuniste obișnuiau să bruieze postul de radio Vocea Americii. Este necesar un efort stăruitor din partea noastră pentru a păstra o legătură cu Dumnezeu sub atacurile zgomotelor și informațiilor inutile din societatea noastră modernă.

După ce am ținut o serie de prelegeri undeva în Tennessee, am mers împreună cu familia mea la aeroportul Nashville pentru a zbura către noua destinație. Pentru că sosisem cu câteva minute mai devreme, am hotărât ca mai întâi să las familia și bagajele la terminalul pentru plecări și apoi să înapoiez mașina închiriată, decât să mă încurc de bagaje la compania de închiriere. Ajuns la aeroport, am găsit un loc chiar în fața intrării. De obicei este foarte greu să parchezi în locurile acestea cu trafic mare, dar în ziua aceea am găsit cel mai bun loc imaginabil.

Când am parcat, am simțit îndemnul să iau cheile cu mine dar nu aveam nici un motiv să fac asta. Puteam să deschid mașina cu un mic buton din interior, dar Dumnezeu nu a renunțat. Când am ieșit din mașină, am simțit îndemnul să las geamul în jos, dar era o dimineață răcoroasă și știam că după ce descarc bagajul, va fi cald și bine înăuntru așa că am ignorat îndemnul. După ce am dus bagajul înăuntru, m-am întors la mașina ce mergea la ralanti, pentru a o duce la compania de închirieri am găsit toate ușile închise, iar singura cheie pe care o aveam era în contact. Imediat, am realizat de ce Domnul mă îndemna să iau cheile și am spus, “O, Doamne, îmi pare rău! Independența mea față de tine întotdeauna înseamnă problemă cu “P” mare.

De asemenea, în toate călătoriile mele am mai învățat câte ceva despre companiile aeriene – nu stau după Jim Hohnberger, dacă întârzie. Aveam mari probleme pentru că zborul meu era programat să plece în mai puțin de o oră. O altă problemă era că nu puteai lăsa mașina în zona aceea mai mult de câteva minute pentru că poliția te amenda apoi o ridica de acolo. Am alergat înăuntru să-l iau pe Andrew ca să stea lângă mașină în cazul în care vor vrea să o ridice și apoi am fugit la compania de închirieri.

Coadă de la biroul de închirieri era uriașă. Știam că avionul meu va pleca înainte de a ajunge la ghișeu. Acum, că eram în criză, eram motivat să ascult, să ascult cu adevărat de instrucțiunile lui Dumnezeu. Așa că m-am rugat, “Doamne, ce să fac?”

“Mergi la ghișeu și întreabă de director. Sigur, celorlalți nu le va plăcea și sigur, te vei simți stânjenit, dar totul va fi bine.”

Am mers la ghișeu și am întrebat de director. El mi-a spus că nu are nici o cheie de rezervă, dar că pot face rost de una dacă aduc numărul seriei mașinii. M-am întors la mașină tocmai când un polițist scria amenda. Fiul meu stătea deoparte. El explicase situația ofițerului, ceea ce fără să

știu am repetat și eu. Din fericire, polițistul a fost înțelegător și mi-a acordat câteva minute în plus pentru a muta mașina.

Am scris repede numărul și am fugit înapoi la agenția de închirieri în timp ce minutele treceau apropiindu-se timpul de plecare al avionului. Dar directorul a fost extraordinar și întreg procesul a durat 15 minute de la început până la sfârșit. În curând am plecat spre mașină cu o altă cheie.

În timp ce eu și Andrew am intrat în mașină am vrut să-l întreb: “De ce ai închis mașina?” Aș fi vrut să-i spun mai multe, dar Domnul mi-a vorbit destul de puternic în mintea mea, spunându-mi să tac. “Dar, Doamne”, am argumentat eu, “este limpede că el a făcut-o. Eu nu am făcut-o și el a fost ultimul care a plecat din mașină. Probabil că a închis ușile din obicei.”

“Taci, Jim. Vei înțelege puțin mai departe ce s-a întâmplat. Nu spune nici un cuvânt pe care să-l regreți”, replică Domnul. Așadar, am mers numai puțin când toate ușile s-au închis automat. Am realizat în final că acest Chevrolet 1998 avea un mecanism cu ceas care închidea ușile. Returnând mașina, am prins și zborul nostru, nu numai pentru că am ajuns în timp, dar și pentru că Domnul m-a prevenit să nu-l acuz pe nedrept pe fiul meu. Și cu toate acestea, exista o remușcare tristă, pentru că am petrecut un sfârșit de săptămână predicând altora despre sensibilitatea față de Duhul Sfânt care ne vorbește, iar eu am ignorat sfatul Său și aceasta a provocat întreaga problemă, datorită ascultării mele selective.

De obicei lucrurile pe care ni le cere Dumnezeu să le facem ni se par a fi fără sens. Dumnezeu nu mi-a spus să-mi iau cheile cu mine pentru că mașina se va închide și cheile vor rămâne înăuntru dacă nu o fac. În schimb, el depinde de încrederea noastră de a-L crede că știe ce face și prin credința în dragostea și înțelepciunea Sa, vom asculta instrucțiunile Sale. Eu numesc aceasta religie experimentală, pentru simplul motiv că în fiecare din aceste experiențe am învățat lecții și am crescut în înțelegere, chiar dacă nu am ascultat în mod desăvârșit. Când văd necazurile produse de neatenția mea față de sfaturile Sale, îmi întărește în minte o anume familiarizare cu vocea Lui liniștită și caldă și o hotărâre ca pe viitor să ascult mai repede de sfaturile Sale. Acest proces al învățării de a asculta este esența religiei experimentale. Face diferența între ceea ce merge și ceea ce nu merge.

Dădeam zăpada de pe drum, într-o zi, în timp ce ceilalți lucrau la diferite slujbe pe lângă casă. După o vreme, Matthew și-a dat seama că

dura prea mult ceea ce făceam eu. “Poate că ar trebui să iau snowmobilul și să verific” își spuse el. Lui Matthew îi place la nebunie să conducă snowmobilul și deoarece îi plăcea atât de mult, îi era teamă ca nu cumva acest “îndemn” de a vedea ce face tatăl său să nu fie doar o simplă scuză de a nu mai lucra și a face ceva ce-i place. Îndemnul aceasta a venit de câteva ori și de fiecare dată l-a respins. Apoi am venit înghețat și plin de zăpadă. Mașina se stricase la capătul drumului și a trebuit să vin acasă prin nămeți uriași de zăpadă.

Matthew și-a dat seama atunci că îndemnul venise de la Dumnezeu. Dar experiența nu a fost o pierdere, pentru că el a învățat din ea. Cum știu asta? Păi, eram într-o altă călătorie, împreună cu Sally și Andrew. Matthew era singur acasă. L-am sunat pentru a verifica.

“Ce mai faci?”, l-am întrebat.

“Învăț să ascult, tată.” Apoi mi-a spus această întâmplare. El trebuia să ia un client pentru a vedea un teren într-o trecătoare din munte. Când a vrut să plece de acasă, mi-a spus el, a avut îndemnul să ia cu el o lanternă. “*Nu are sens*”, și-a spus el. “*Oricum voi fi acasă înaintea de a se însera*”. Dar gândul a venit iarăși și recunoscând vocea lui Dumnezeu, s-a întors în casă și a luat cu el o lanternă.

“Când ai ajuns acasă?” l-am întrebat?

“La miezul nopții”.

Un cui mare – din cele folosite să construiești cabane din bârne – a intrat într-unul din cauciucurile mașinii. Întâmplarea sa m-a încântat pentru că la vârsta lui de adolescent a învățat lecția dependenței și sensibilității spirituale față de Dumnezeu de care eu n-aveam habar când aveam 30 de ani.

Ar fi mai ușor pentru noi să ascultăm și să ne supunem Domnului dacă El ne-ar spune și “de ce”-ul din spatele instrucțiunilor Sale? Experiența mea va demonstra că nu.

Când vine toamna și se apropie înghețul, una din treburile pe care trebuie întotdeauna să o fac, este să drenez canalizarea cabanei de oaspeți și mărturisesc, nu o fac cu plăcere. Nu este o treabă prea grea, dar în spațiul în care trebuie să mă târăsc sub cabană este întuneric, plin de umezeală și de pânze de păianjen. Este locul în care te aștepti ca un păianjen sau un șoarece să sară pe tine și îți dorești să ai niște prieteni care să se ofere voluntari să facă lucrul acesta în locul tău.

În această zi rece de toamnă, am ridicat capacul pentru a intra în locul acela groaznic și am coborât sub cabană pentru a drena țevile. Având nevoie de mai multă dexteritate în mâini decât aveam purtând mănușile, le-am pus jos, lângă mine. Imediat, am simțit îndemnul să le pun în buzunar pentru că era posibil să le uit acolo. Puteți întreba pe oricine mă cunoaște, am o memorie formidabilă. Nu uit lucrurile. Așa că am îndepărtat gândul și mi-am terminat treaba.

Când mergeam spre casă, fiindu-mi rece, am căutat mănușile și știți unde erau, nu-i așa? “O, nu! Mi-am uitat mănușile sub cabană”, m-am văicărit eu. N-am avut de ales și a trebuit să intru iarăși să le iau. În cazul acesta, Domnul m-a atenționat și chiar m-a avertizat cu privire la ceea ce se poate întâmpla, dar această informație nu a afectat răspunsul meu față de instrucțiunile Sale. Credeam că știu eu mai bine ce fac.

În final, vom avea de a face cu decizia de a asculta de îndemnurile lui Dumnezeu. Trebuie să luăm această decizie bazată atât pe credință vie cât și pe cunoștință. În timp ce experimentăm religia practică, permițându-I lui Dumnezeu să-și mărească controlul asupra vieții noastre, vom învăța mai bine să recunoaștem și să avem încredere în vocea Sa. Ca și mine, vei avea ocazii când vei ignora sfatul Lui și vor fi o grămadă de probleme. Dar Dumnezeu nu ne abandonează când facem așa și dacă vrem, El este gata să ne învețe lecții valoroase din aceste greșeli. Așa că experimentează cu Dumnezeu, învață din ce în ce mai mult să pui poverile asupra Lui, să mergi prin credință și să ai încredere în sfatul Său.

Dacă vei face așa, vei descoperi că El nu este numai un ghid plin de încredere, dar și cel mai bun prieten cu care să mergi pe calea vieții, atât în lumea asta, cât și în cea care vine.

Cel mai mare dușman

*“Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.”
(Ioan 3:30)*

William Murphy era un bărbat atrăgător și puternic. La numai 40 de ani, era deja director într-o companie internațională uriașă. În ultima săptămână însă, el a plănuit altceva decât fuzionări și contracte. A fost forțat să reflecteze asupra propriei morți. Totul a început cu durere nedeșlășită și persistentă în maxilar în timpul unei cine. A urmat repede și greața, luându-l în valuri. I-a spus soției că nu se simțea bine și că voia să plece de la restaurant și să meargă acasă. Apoi s-a prăbușit pe podea.

Medicii de la urgență l-au găsit într-o stare gravă, dar au reușit să-l stabilizeze. Și-a revenit în camera de gardă și și-a petrecut ultima săptămână într-o serie de teste și analize. Diagnosticul? Infarct. Dar chiar mai rău, o analiză mai amănunțită a dezvăluit un blocaj sever în altă arteră. Acum era programat pentru o operație prin care să se deblocheze artera. Aceasta nu numai că ar fi prevenit un alt atac de cord dar de asemenea, spera el, îl va salva de la operația de bypass coronarian.

Din fericire, operația a decurs bine și a fost transferat într-un salon post-operator unde îl aștepta soția sa. Cardiologul a venit curând având în mână câteva radiografii de dinainte și de după operație. Folosindu-se de radiografia pentru a demonstra, medicul a explicat că 95% din blocarea

vaselor de sânge au fost reduse la 5%. Dar medicul mai avea și vești triste.

El spuse: “Nivelul lipidelor – adică colesterolul, grăsimile din sânge – este în continuare mare, având de două ori peste nivelul maxim normal. Cel mai grav pentru dumneavoastră este faptul că raportul dintre colesterolul bun și cel rău este mic. Trebuie să luați medicamente de reducere a colesterolului. Am cerut de asemenea ca dieteticianul să vină să vă arate că aveți nevoie de un regim strict până scade nivelul colesterolului. În aproximativ șase luni, vom reevalua dieta în funcție de starea dumneavoastră. După ce vă reveniți, vreau să mergeți la un program de reabilitare cardiacă. Și în final, ați fumat deja ultima țigară. Cu ceva noroc, vom putea preveni apariția unui nou blocaj.”

Doctorul a răspuns la câteva întrebări ale soției și a părăsit camera spunând, “Ne vedem mâine.”

William a așteptat până cardiologul a plecat, s-a întors către soția sa și a zis hotărât: “Nu voi trăi în felul acesta!”

Timp de o săptămână, el a contemplat posibilitatea morții cuprins de gânduri sumbre. Acum, când spectrul morții s-a retras sub atacul medicinei moderne, bărbatul acesta, care în mod normal era inteligent și rațional, nu putea face pașii necesari pentru a supraviețui pe termen lung.

Toată lumea se gândea că fumatul, dieta, slujba stresantă, stilul de viață de director și trecutul familiei sale erau cauzele condiției în care se afla. Nu acești factori de risc erau dușmanii de care trebuia să se apere. Inamicul cel mai mare se luptase deja și câștigase. Voința lui nu dorea nici să se sacrifice dar nici să moară. Dorința era mai puternică decât rațiunea și apetitul mai mare decât intelectul. Când William a murit în floarea vieții, pe certificatul de deces se putea citi “moarte din cauze naturale”. De fapt, a fost omorât, ucis de propria încălțănire.

Când m-am mutat în sălbăticie, semănam mult cu William. Viața mea spirituală era în terapie intensivă, având nevoie de resuscitare. Am crezut că în munți voi scăpa de unii dușmani – factori de risc, dacă vreți. Am crezut că influența lumii prin televiziune era dușmanul. Am crezut că pastorii care predică neadevărul de la amvoane – pastorii falși, așa cum îi numește Biblia – erau dușmanii. Am crezut că grijile și ocupațiile unei lumi bune, lumea muncii zi-lumină erau dușmanii. Am crezut că toți aceștia erau dușmanii care mă rețineau de la o viață de creștin.

Aveam dreptate! Aceste lucruri sunt vrăjmași și împiedică dezvoltarea creștinismului adevărat. Ar trebui eliminați cât mai repede posibil din viețile noastre, în așa fel încât influența lor să fie minimalizată.

Din păcate, credeam că lupta cu influența acestor dușmani era ceea ce constituia lupta spirituală în viața mea. Când m-am mutat în sălbăticie, am descoperit că și în mediul cel mai favorabil pe care mi-l puteam imagina, eram aceeași persoană care părăsise Wisconsin. Am început să lupt cu păcatele mele numai pentru a descoperi că aceste păcate nu erau altceva decât simptomele adevăratei mele probleme. Trebuie să vă spun că am înghițit o pastilă amară când am ajuns la concluzia că adevărata problemă, adevăratul dușman, adevăratul factor de risc cu care mă confruntam eram EU!

Eu eram problema! Păcatele mele erau doar roadele inevitabile ale "FIRII" care îmi controla întreaga viață. Aceasta este piatra de poticnire pentru cei mai mulți dintre cei care doresc să fie creștini. Dumnezeu trebuie să aibă toată inima noastră, ceea ce înseamnă că toate alegerile mele trebuie predate Lui. El nu este interesat în a avea unele sau majoritatea alegerilor mele, ci le vrea pe toate. Cheia pentru a trăi o viață plină de Duh Sfânt este să ne prindem cu totul de Domnul Isus Hristos. "Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni", spunea Isus. De ce? "Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt" (Matei 6:24).

Când m-am căsătorit cu Sally, am fost de acord să renunț la toate fostele mele prietene. Toată afecțiunea mea era pentru ea. Toate fostele mele interese au fost abandonate. Am murit față de vechea mea viață de om singur. Dacă aș fi încercat să am o căsnicie cu Sally, în același timp continuând o aventură cu o fostă prietenă, ce s-ar fi întâmplat cu relația mea cu Sally? Știți, nu-i așa? Nu am fi rămas căsătoriți prea mult timp, nu-i așa? Să presupunem că eu îmi scuzam comportamentul și spuneam: "Dar încă sunt căsătorit cu ea. Ea este soția mea. Am făcut un angajament față de ea." Este o idee ridicolă numai când te gândești.

Și totuși aceasta este ceea ce se întâmplă cu cei mai mulți creștini. Încearcă să păstreze fostele lor iubiri în timp ce-L îmbrățișează pe Hristos. În același timp, ei denunță cu indignare pe oricine îndrăznește să pună sub semnul întrebării devotamentul lor față de Hristos ca fiind neiuibitori și plini de critică. Și apoi, ei sunt oameni buni. Sunt născuți din nou sau cel puțin așa pretind.

Exemplul tânărului bogat a fost inclus în Biblie pentru un motiv anume. El era un om bun și un conducător. Astăzi, mulți l-ar privi și ar spune că el este născut din nou. În orice caz, el voia să fie căsătorit cu Hristos și în același timp să aibă o relație cu sine. El nu a vrut să-și părăsească fosta prietenă pentru Hristos. Atât de mulți pierd lecția cea mai importantă din istoria aceasta. Nu faptul că avea mari bogății și acestea îl țineau departe de Hristos era problema lui, ci mai degrabă el voia să-și conducă viața sa, bogățiile sale, pe el însuși.

De câteva ori în Scriptură, Hristos s-a referit la crucea Sa ca fiind a noastră. Termenii pe care Hristos îi propune pentru ucenicie sunt foarte clari. “Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să mă urmeze” (Matei 9:23). Lepădarea de sine este puțin înțeleasă, atât de biserică dar și de creștini.

Nu este o moarte pentru totdeauna, ci o moarte zilnică a voinței și dorințelor mele. Această moarte apare atunci când eu permit voluntar substituirea voinței altuia (a lui Dumnezeu) și accept această substituire, fără a ține seama cât de crucificator este pentru dorințele și poftele mele. Suntem ai lui Dumnezeu cu totul atunci când alegem voit să renunțăm la dreptul sinelui de a conduce.

Aceasta a fost experiența lui Isus atunci când s-a rugat: “Facă-se nu voia Mea, ci a Ta” (Luca 22:42). Ținta lui Dumnezeu din prima zi în care a început să-mi poarte de grijă într-un mod atât de minunat era ca și Jim să aibă această experiență. În cadrul curteniei tradițional occidentale, o femeie nu este cu totul a bărbatului, până nu-i poartă numele. Prin luarea numelui, ea promite solemn să supună voit nu numai partea financiară, ci și țintele vieții și chiar intimitatea ei. Ea se dăruiește celui pe care-l iubește.

Puțini din cei care pretind că sunt creștini doresc o asemenea intimitate și supunere față de Dumnezeu. Și mai puțini sunt cei care o ating. De ce? Pentru că este un proces, iar biserica modernă a pierdut complet din vedere acest lucru.

Când începi să te întâlnești cu cineva, nu începi la altar. În schimb, cauți să câștigi afecțiunea sa. Dumnezeu face la fel cu noi. Treptat, se dezvoltă sentimente pentru cealaltă persoană. La început, au puțin loc în inima ta și dăruiești puțin din tine. Apoi această persoană devine din ce în ce mai importantă și dorința de a te dărui este mai mare și continuă să crească, până te unești cu ea într-un singur trup după căsătorie.

Relația noastră cu Dumnezeu este în același fel. Este un proces treptat care ne conduce la o căsătorie care este o unire a celor doi într-unul singur.

Viziunea lumii asupra creștinismului popular de astăzi este atât de confuză în privința acestui proces încât în momentul în care cineva își exprimă un oarecare interes pentru Hristos, se consideră creștin. Biblia vorbește de multe ori despre “biserica” ca fiind căsătorită cu Hristos. În lumina aceasta, să folosim analogia curteniei pentru a obține o mai bună înțelegere a procesului de transformare a creștinului adevărat.

În viață, înainte de căsătorie ești singur. Aceasta este prima etapă. Interesul pentru o anumită etapă poate fi mai mic sau mai mare în funcție de fiecare persoană. În creștinism, această etapă de singurătate este viața fără Dumnezeu. Te conduci singur și nu-l consulți pe Dumnezeu deloc. Disponibilitatea de a lua în considerare rolul lui Hristos în viața cuiva variază de la individ la individ.

Apoi în etapa a doua, cineva apare în viața noastră și-și exprimă un interes față de noi. Ceea ce spune sau face, trezește o reacție în noi și dorim să-l lăsăm să intre în viața noastră, poate numai puțin. Așa este și cu Dumnezeu. El ne arată dragostea și purtarea Sa de grijă și interesul Său creează în noi dorința de a-L lăsa să aibă numai o părțică din viața noastră. Mulți gândesc că au devenit creștini în etapa aceasta, dar acesta nu este decât începutul.

Interesul exprimat în etapa a doua creează afecțiune, care crește până la curtenie – etapa a treia. În această etapă, se naște dorința de a uni viețile. De obicei, se anunță logodna. Dar, cu toate acestea, persoanele sunt tot singure. Încă dețin controlul și se pot răzgândi. Nu este nimic bătut în cuie, ca să spunem așa.

Pentru cel interesat de Hristos, experiența este foarte asemănătoare. Dumnezeu continuă să ne cheme la Sine. Indivizii învață lecțiile dependenței și încrederii în Dumnezeu. El începe să învețe să-și predea voința lui Dumnezeu. Există o dorință de a face din Dumnezeu un partener pe viață. Totuși firea, eul, ne controlează și încă nu a avut loc o “căsătorie” în supunere totală.

Cea de-a patra etapă și ultima este căsătoria. Când amândoi sunt doritori să renunțe la toți ceilalți și să pună nevoile celuilalt mai presus de cele proprii, are loc căsătoria. Ei unesc voințele lor pentru a deveni una. Este un angajament zilnic față de cealaltă persoană.

Când omul, urmărit și câștigat de dragostea lui Dumnezeu, alege voit să se predea complet Lui, este momentul în care el sau ea devin creștini și sunt în esență “căsătorii”. În această căsătorie, sinele trebuie să moară și nu va exista nimeni și nimic care să ocupe un loc mai înalt în inimă ca Dumnezeu. Numai după supunerea totală, luarea numelui lui Hristos are o semnificație.

Mentținerea și aprofundarea acestui angajament este noua provocare a creștinului; pentru că totuși libertatea de alegere rămâne. O persoană căsătorită are posibilitatea să aleagă să fie necredincioasă. Diferența dintre gândirea celui care este în etapa a treia și cel din etapa a patra este că în etapa a treia, angajamentul nu a fost făcut. Dumnezeu nu îndepărtează dreptul creștinului de a-și schimba alegerea. El nu ne forțează niciodată să avem o relație cu El. În schimb, ne atrage prin dragoste.

“Jim, vrei să spui că nimeni nu este creștin până nu atinge etapa a patra?” puteți întreba.

Răspunsul meu este, “Da”, nimeni nu este creștin pe baza mărturisirii sau cunoștinței. Suntem creștini numai când devenim dependenți total de Dumnezeu.

“Dar, Jim”, ați putea spune, “întreaga lume creștină susține altceva. Adică, noi toți înțelegem ce spui la nivel teoretic, dar trebuie să-i întâlnești pe oameni acolo unde sunt. Poate că toate acestea sunt foarte bune la nivel teoretic, dar este practic?”

Este foarte practic. Vino cu mine într-o zi obișnuită și vezi dacă această experiență nu este ceea ce ți-ai dorit întotdeauna.

Ziua mea începe la ora 9:00 seara de dinainte. Asta pentru că dacă nu sunt în pat la ora 9:00, nu mă voi putea trezi suficient de devreme pentru timpul de care am nevoie cu Dumnezeu. Acest timp este important pentru mine. Sunt pasionat de acest timp pentru că am descoperit că și Dumnezeu este pasionat de mine! Este un timp minunat în care pot veni la El ca la cel mai bun prieten și sunt împuternicit și umplut cu harul Său pentru ziua ce vine. Petrec în fiecare dimineață două ore și jumătate în rugăciune și meditație tăcută cu Cuvântul Său, rugându-L pe Tatăl ceresc să mă pregătească pentru luptele care stau înaintea mea și de care eu nu știu nimic. El nu numai că știe ce va veni, dar a și plănuit scăparea mea. Credințioșia lui Dumnezeu de a mă salva este o descoperire constantă pentru simțurile mele tocite.

Nu studiez de dragul informației sau al doctrinei. Mă apropii de Cuvântul lui Dumnezeu ca un păcătos care are nevoie disperată de mântuire. Am descoperit o frântură din Cineva care este mult mai sfânt și mai puternic decât mine. Când privești la măreția munților sau la grandoarea Marelui Canion, reacția normală este de venerație și uimire. În astfel de momente îți dai seama de nimicnicia ta, asta doar în cazul în care alcoolul sau drogurile nu ți-au tocit simțurile. Aceasta este imaginea pe care vreau s-o am despre Dumnezeu în fiecare dimineață, o imagine care mă face să văd cât de slab și de neputincios sunt. Doar prin comuniunea cu Dumnezeu îmi pot da seama de nevoile mele. Astfel sunt dispus să-L las să meargă alături de mine în timpul zilei, pentru că știu că fără El nu pot face nimic.

Prietenii mei, aceste ore de dimineață înseamnă mai mult decât a spune rugăciuni sau a citi Biblia. Este momentul când dezvoltăm o relație vie cu Dumnezeu. Ai încercat vreodată să folosești un prăjitor de pâine fără să-l bagi în priză? Fiecare dintre noi am făcut asta uneori. Când nu a mers, l-ai aruncat? Bineînțeles că nu! L-ai băgat în priză. L-ai conectat la sursa de putere. Asta este ceea ce trebuie să facem cu momentele noastre devoționale. Conectați-le!

Prea mulți au încercat să aibă momente devoționale descoperind că sunt asemenea prăjitorului de pâine neconectat. Își fac rugăciunea și poate că citesc Biblia sau vreo carte de devoțional, dar nu descoperă niciodată o legătură vie și puternică cu Sursa de putere. Trebuie să rămâi în prezența lui Dumnezeu și să-L cauți, așa cum cauți ajutorul un om pe cale să se înece. Nu căuta să acumulezi cunoștință despre Biblie sau religie ci mai degrabă caută să-L cunoști pe Însuși Dumnezeu, pentru că El a spus: “Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă căutați cu toată inima.”

După ce termin acest timp liniștit cu Dumnezeu, există întotdeauna posibilitatea ca firea să iasă la iveală. După micul dejun, în această dimineață în mod special, mă grăbeam să-mi termin lucrul în casă pentru că un prieten venea să mă ia. Noi am împărțit treburile casei în așa fel încât soția mea să nu fie nevoită să poarte toate poverile casei. Băieții făceau paturile și ajutau atât la gătit cât și la curățenie.

În timp ce treceam pe lângă camera fiului meu, am observat că patul nu era încă făcut și am simțit îndemnul să-l fac eu. Mă grăbeam, așa că am încercat să îndepărtez ideea. Era treaba lui și voiam să-l învăț să fie

responsabil. Oricum, îndemnul a revenit și odată cu el mi-am amintit că am promis lui Dumnezeu că voi face tot ce-mi va spune în ziua aceea. Așa că am intrat și am făcut patul fiului meu, plecând apoi să-mi termin propriile mele sarcini.

Printre treburile mele din dimineața aceea era și să fac focul în sobă. Pentru că trăim în sălbăticie, gătim și ne încălzim cu lemne. Îmi place să sparg lemne. Făcând lucrul acesta, este foarte ușor să-ți lași mintea să zboare și astfel m-am pomenit gândindu-mă la un prieten cu care aveam o neînțelegere. Tendința din mintea mea era să văd toate greșelile sale și să-mi îndreptățesc poziția. Aceeași voce cu care am vorbit în aceea dimineață mi-a spus.

“Jim, trebuie să te rogi pentru fratele tău, nu să te îndreptățești.”

“Păi, Doamne, pentru ce să mă rog?” Vedeți, firea a ieșit aproape imperceptibil și acum ezitam, nefiind sigur dacă vreau.

“Jim, vreau să te rogi ca să poți face ceva pentru prietenul care este în divergență cu tine. Vreau să te rogi ca tu să faci ceva care să te coste timpul, talentele sau banii tăi.”

După un moment de luptă, chiar acolo, la locul unde spărgeam lemne, am ales să mă predau. Eul a fost lepădat și m-am rugat în felul acela. Și știți ceva, în numai câteva săptămâni, Dumnezeu a răspuns la acea rugăciune și mi-a dat posibilitatea să fac ceva pentru omul acela, care m-a costat atât timp, cât și talent.

Gândurile sunt locul unde bătăliile sunt câștigate sau pierdute, prietenii mei, și mai aveam câteva lupte de înfruntat în acea zi.

După ce mi-am terminat treaba, am observat că prietenul meu tocmai parcase în fața casei, iar eu am ieșit să-l întâmpin la ușă. Am intrat în spălătorie unde era agățată geaca mea și ghiciți ce am văzut acolo? O grămadă de rufe spălate de soția mea, așteptau să fie întinse pe sârmă.

“Jim, vreau să întinzi tu rufe pentru soția ta.”

“Dar nu este pe lista mea de treburi, Doamne, și prietenul meu mă așteaptă. Și apoi acestea sunt rufe pentru soția mea.”

“Jim, vreau ca tu să întinzi aceste rufe pe sârmă pentru soția ta. Și, Jim, acestea sunt și rufe tale.”

Chiar atunci și acolo se dădea o luptă în mintea mea. Să mă supun? Dacă o făceam, ce ar fi gândit prietenul meu despre mine, mai ales că-l

faceam să aștepte ca să întind rufele? Conflictul se desfășura atât de repede. Ia mai mult timp să-l scrii decât s-a petrecut în realitate. Sunt fericit să spun că am ales să supun gândurile și înțelepciunea mea unui Dumnezeu Atotcunoscător. L-am invitat pe prietenul meu înăuntru și i-am oferit un pahar cu apă. “Va dura numai un minut”, i-am spus în timp ce ieșeam pe ușa spălătoriei cu coșul de rufe.

La culmea de rufe mă aștepta o nouă luptă. Voiam să termin iute, dar puteam face o treabă bună întinzând toate rufele, așa cum ar fi făcut soția mea? Principiul biblic este ca tot ceea ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta. Firea voia să preia controlul. Ar fi fost atât de ușor să mă îndreptățesc și să spun: “Să fie mulțumită că le întind pe toate”. Domnul era cu mine în acele momente, încurajându-mă să ascult și să mă supun. Știam din experiențele personale amare că aceasta era singura cale spre fericirea adevărată.

În timp ce le întindeam cu atenție, am devenit conștient că cineva, în spatele meu, se uita la mine. O privire scurtă în spate mi-a confirmat ceea ce presupuneam. Prietenul meu stătea la fereastră, având paharul cu apă în mână, nevenindu-i să creadă. După câteva minute am urcat în mașina lui și am plecat la treburile noastre.

“Jim, de ce întindeai TU rufele soției tale?” m-a întrebat el.

“În primul rând”, i-am răspuns, “nu erau rufele soției mele. Erau rufele noastre.”

În al doilea rând, Dumnezeu mi-a spus ce să fac. “Amuzant, dar am avut aceeași conversație și cu Dumnezeu.”

“Cum adică Dumnezeu ți-a spus să o faci?” m-a întrebat el.

“Adică, Dumnezeu mi-a vorbit în gândurile mele și mi-a spus să întind rufele”, i-am spus. Luptele mele au deschis o discuție, care a continuat întreaga dimineață. Habar n-aveam că ascultând de îndemnul lui Dumnezeu, voi avea posibilitatea să explic lucruri spirituale prietenului meu, dar așa a fost. Puțin mai târziu, când ne-am întors acasă, prietenul meu a decis că vrea să umble și el în acest fel cu Dumnezeu. Vedeți, Dumnezeu știe de ce este nevoie ca să atingă fiecare persoană. Problema este să-l faci pe Jim să coopereze cu El.

Spunând prietenului meu la revedere, am intrat în casă gândindu-mă că voi mai avea ceva timp de studiu și rugăciune. Dar cum am intrat, am observat că soția mea avea probleme. Era la ora de învățat cu băieții. Era

rândul ei să pregătească masa de prânz și întregul teanc de rufe pe care îl întinsesem era uscat și aștepta să fie călcat.

“Ajută-ți soția,” mi-a șoptit vocea familiară.

“Dar, Doamne, mi-am făcut planul să studiez”. Se poate implica firea chiar și în studiul Bibliei? Sigur că da, mai ales atunci când altceva vine să se intersecteze cu planurile tale. Eul moare cel mai greu acasă. Pentru mine, călcatul rufelor este o pedeapsă mai rea decât moartea. Calc rufe, dar o fac de nevoie.

Am călcat câteva cămăși. Apoi am ajuns la bluzele soției mele, una plină de mici cute în față. Nu era deloc ușor de călcat, dar ca să o calc perfect, știți, cum ar fi călcat-o Sally, necesita susținere și putere din partea lui Dumnezeu. Când am terminat de călcat bluza, Sally a venit de la bucătărie să arunce o privire. Am trecut cu bine inspecția! Nu puteam să cred! Slavă Domnului! Mă simțeam minunat și era pentru prima dată când am găsit ceva plăcere în călcatul rufelor.

Eram aproape gata cu călcatul, când Sally ne-a chemat la masă. A fost o mâncare delicioasă; mâncarea mea preferată: mazăre, cereale, orez sălbatic și biscuiți făcuți în casă. Habar n-aveam că următoarea bătălie cu firea era foarte aproape. În timp ce ne așezam la masă, am observat că era pe masă o sticlă cu suc de roșii făcut în casă. Poate că lucrul acesta nu este important pentru voi, dar eu ADOR sucul de roșii făcut în casă. Îmi place să-l pun peste orez sau cereale, dar exista o problemă și am observat-o de la prima privire. Era suficient numai pentru o persoană și lângă mine stătea fiul meu mai mare, căruia îi plăcea la fel de mult ca și mie, dacă nu chiar mai mult.

Mi-am plecat capul să spun rugăciunea, dar chiar înainte de rugăciune, firea striga în mine: *“Ia sticla repede! Ia-o înainte ca Matthew să o facă. O meriți. Mai ales că tu ai plătit pentru ea. Ați auzit vreodată firea vorbindu-vă în felul acesta?”*

Cred că nici nu trebuie să vă spun ceea ce mi-a spus Domnul, nu-i așa? Și iarăși am fost pus să aleg. Așa că am stat și m-am uitat cum Matthew a turnat-o pe toată și știți ceva? Am supraviețuit. Nu este uimitor? Dacă ascultam de ceea ce spuneau firea și pofta, aș fi crezut că viața mea depindea de acea sticlă.

Masa s-a terminat și băieții au început să spele vasele. Sally a continuat să calce, iar eu am găsit ceva timp pentru a sta jos în fotoliu cu Biblia

mea. Un zgomot slab a anunțat căderea unui lucru din plastic și cu siguranță că era un capac ce căzuse la picioarele soției mele. “*Ridică-l de jos, Jim,*” mi-a șoptit vocea familiară a Tovarășului meu permanent. Inițial, am vrut să argumentez și să spun: “Este chiar la picioarele ei. Tot ce trebuie să facă este să-l ia de jos. Eu stau întins și confortabil. De ce trebuie să-l iau eu?” Din fericire, Dumnezeu nu intră în astfel de controverse cu noi. El pur și simplu ne arată drumul pe care trebuie să mergem și ne lasă pe noi să-l urmăm fără scuze sau plângeri.

Am lăsat Biblia deoparte și am ridicat fotoliul în poziția normală. Am mers și am ridicat capacul de jos punându-l pe masa de călcat și apoi m-am întors la fotoliul meu. În timp ce mă așezam, am întâlnit privirea plină de iubire a soției mele. Acea privire mi-a spus totul. Am știut că ea a înțeles lepădarea mea de sine necesară pentru a mă ridica din fotoliu. Cunoașterea faptului că ea a înțeles și simpla amabilitate care a adâncit dragostea ei pentru mine, mi-a plătit mai mult decât făcea efortul meu.

Către sfârșitul zilei, fiul meu a venit la mine. Puteam vedea că ceva îl mișcase profund, dar nu aveam nici o idee despre ce era vorba. La început a ezitat, dar apoi mi-a spus. “Am văzut că mi-ai făcut patul astăzi dimineată”, a început el. “Toată ziua am așteptat să-mi ceri ceva în schimb pentru lucrul acesta, dar nu ai făcut-o. Putem vorbi despre umblarea creștină, cea pe care o ai tu?”

Și așa ați făcut cunoștință cu cel mai mare dușman al meu – EU! Fiecare dintre noi avem un dușman cu care ne luptăm. Ce aveți de gând să faceți cu dușmanul vostru – eul? Este ușor să râdem de lucrurile pe care ni le facem singuri, dar analiza finală nu este deloc amuzantă. Permițând ca eul, firea, să rămână la conducerea vieților noastre, ne sinucidem la fel de sigur ca și un sinucigaș.

În viață, am petrecut mult timp căutând drumul MEU și să MĂ fac fericit. Trebuie să spun, a fost o viață deplorabilă! Când alegem să nu ne predăm firea, ca natura pământească să nu moară, nu distrugem numai bucuria noastră dar și pe a celor din jur.

Noi avem posibilitatea să alegem standardul de viațuire dorit. Libertatea de alegere, posibilitatea de a exercita voința este darul cel mai mare cu care a înzestrat Dumnezeu rasa umană. Folosită în mod corect, puterea de alegere a omului ne unește cu Dumnezeul universului și prin puterea și călăuzirea Sa vom deveni o binecuvântare pentru lume. Folosită

greșit, aceeași putere de alegere va conduce omul în lucruri care vor face lumea întreagă să tremure. Uitați-vă în istorie, studiați dictatorii, ale căror nume au devenit sinonime cu răul și observați că în fiecare caz, totul a început cu ceea ce părea a fi o alegere nesemnificativă de a avea propriul lor drum.

James Russell Lowell spunea:

*Odată și-odată fiecare om sau națiune
Ajunge clipa când trebuie să aleagă
În conflictul adevărului cu neadevărul,
Să fie de partea binelui sau a răului ...
Și alegerea rămâne pe vecie
Fie că întunecă sau luminează.*

CAPITOLUL 9

Chiar crezi?

*“Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!”
(Marcu 9:24)*

Una din binecuvântările vieții în sălbăticie este apa de o calitate extraordinară. Mă gândeam să fac viața mai ușoară instalând un sistem de captare a apei prin cădere. Acest sistem nu funcționează pe orice teren, dar dacă unghiul de înclinație este corect, este cel mai bun lucru pentru o casă în sălbăticie. Nu este nevoie de curent și nu există pericolul defecțiunilor.

Proprietatea noastră este una din cele norocoase, care are un izvor pe dealul din spatele casei înalt de șase metri la o distanță de 600 metri. Pentru a avea cădere de apă, tot ceea ce trebuia să facem era să vină un excavator și să săpăm un șanț sub cota de îngheț și să întindem 600 metri de țeavă. Din păcate, după ce am întins numai 60 de centimetri de țeavă, am descoperit că am nevoie să merg în oraș pentru a cumpăra niște fittinguri, ca să le instalez înainte ca excavatorul să vină la ora 9:00 să umple șanțul.

Trezindu-mă ca de obicei la 4:30, mă apăsă gândul călătoriei de trei ore până în oraș și în mintea mea se năștea gândul să mă grăbesc cu timpul petrecut cu Dumnezeu, ca să pot ajunge la timp în oraș. “Sper că mă înțelegi, Doamne, de obicei petrec timp cu Tine, dar în dimineața asta am treabă de făcut”.

Din fericire, Domnul m-a inspirat cu gândul acesta: “*Jim, ai nevoie să petreci timp cu Mine și să te asiguri că ai o legătură vie, nu una obișnuită. Stai cu Mine până firea este stăpânită.*”

Predându-mi planurile mele Domnului, am stat și am avut timpul meu personal cu El. Am plecat de acasă, meditănd la subiectul închinării din

acea dimineată, care era Ioan 15:5: “Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele.” Mă gândeam la legătura strânsă dintre mlădiță și viță în timp ce conduceam de-a lungul șoselei pustii.

Deodată, un cerb mare a sărit din șanțul de la marginea drumului drept în fața mea. N-am avut timp nici măcar să ating frâna și l-am lovit în lateral cu o viteză de 80 de kilometri la oră. S-a auzit un zgomot dureros acompaniat de sunetul spargerii de geam și plastic. Capota s-a strâmbat și grila din fața mașinii s-a spart. Șuvoaie de apă au sărit din radiator în timp ce fragmente din grilă l-au spart. Scârțâitul ventilatorului acompania sâsâitul radiatorului, creând un sunet jalnic. Radiatorul a fost împins până în motor. Lăsând în urmă o dâră de bucăți rupte, am oprit pe marginea drumului.

Ultimul lucru pe care mi-l doream atunci era să rămân legat de Viță. Și totuși, în timp ce stăteam acolo, ținând încă volanul, puteam auzi acea voce liniștită și caldă, care niciodată nu încetează să ne atenționeze. *“Jim, ai nevoie de Mine. Crezi că sunt încă cu tine și că pot rezolva această problemă?”*

“Doamne, nu prea știu ce să cred. Adică, planurile mele de a face rost de acele piese sunt ca și pierdute. Cel cu excavatorul va veni și eu nu voi putea fi acolo. Mașina este stricată. Radiatorul s-a stricat. Șuvoaiele de apă încă sar. Nu numai că nu voi fi acasă până la ora 9:00, dar voi fi norocos dacă ajung până deseară. Nu, Doamne, nu cred că ești cu mine acum.” Voiam să ies din mașină și să văd care sunt pagubele, dar ca de obicei, Dumnezeu avea alte planuri pentru mine.

“Jim, îți amintești micul dejun pe care soția ta ți l-a pus la pachet?”

“Cred că glumești! Mașina mea este făcută bucăți și Tu vrei ca eu să stau și să mănânc!”

“Jim, dacă nu mănânci acum, nu vei mai avea timp mai târziu. Glicemia va scădea. Vei fi slăbit și iritat. Trebuie să scoți granola (cereale amestecate cu fructe uscate – nota trad.) și să mănânci încet și în liniște.”

“Să mănânc încet?! De ce, Doamne, când nici acasă nu o fac, darămite aici, singur, în mașina lovită!”

“Ai încredere în Mine, Jim”

“Dar, Doamne”.

“Mestecă încet, Jim.”

Așa că am stat acolo și am mâncat încet sau cel puțin am încercat. După douăzeci de minute, terminasem cu granola. Mă întrebam dacă va

apărea vreun înger, dar nu se vedea nimeni. *“Jim, îți aduci aminte de mărul pe care soția ta ți l-a pus în pachet?”*

“Doamne”, am strigat, “și mărul?”

Așa că am stat acolo, mâncând încet mărul meu. După ce am terminat de mâncat mărul, am văzut un camion al serviciului forestier al SUA venind din cealaltă direcție. Când s-a oprit camionul în dreptul meu, am constatat cu bucurie că îl cunoșteam pe șofer.

“Din câte văd”, spuse el în timp ce cobora fereastra, “ești în încurcătură”.

“Sigur că da”, am aprobat eu.

“Fii atent”, mi-a răspuns el. “Am un telefon radio în camion. Vrei să sun după o platformă?” (mașină cu care poți transporta o altă mașină avariata – nota trad.).

“Da, te rog”.

După ce a dat telefon, a plecat în drumul lui, iar eu am rămas să meditez la ideea că cineva a venit pe drumul acesta pustiu și avea un telefon radio în mașină. Aceasta se întâmpla cu mult înainte ca telefoanele celulare să apară și radio telefoanele erau rare.

Am simțit îndemnul să cobor din mașină și să adun toate bucățile de geam și plastic împrăștiate pe drum. În felul acesta, nimeni nu ar fi fost deranjat de ceea ce făcusem. Tocmai când luam ultima bucată spartă, a venit platforma din oraș și a făcut pregătirile pentru a mă lua.

“Unde vrei să te duc?” a întrebat șoferul.

Mi-am adus aminte că am vândut un teren unui om foarte de treabă ce deținea un magazin, așa că i-am dat adresa șoferului. În timp ce mergeam alături de șofer în cabina platformei, mi-am adus aminte că ar trebui să găsesc o mașină de închiriat și iarăși, tentația de a mă îngrijora de detalii. Deși poate suna ciudat pentru un fost agent de asigurări, nu aveam o asigurare pentru închirieri și deja simțeam cum iritația creștea în inima mea. Asta urma să mă coste bani și încă o grămadă!

“Ce s-a întâmplat, Jim?” mă întreabă patronul magazinului care m-a recunoscut intrând pe ușă.

“Am lovit un cerb”, i-am răspuns.

“Păi, ai aranjat-o, nu te-ai jucat!”, spuse el în timp ce observa pagubele cu un ochi experimentat. Privindu-mă, întreabă: “Cu ce te mai deplasezi acum?”

Chiar crezi ?

“Nu știu”, i-am spus.

“Știu eu”, răspunse el. “O agenție de închiriat a fost pe aici acum câteva zile și mi-a dat câteva cupoane pentru închirieri gratuite. Sunt ale tale!”

“Mulțumesc, Doamne”, a fost tot ce-am mai putut spune în gând. Chiar atunci șoferul platformei a intrat în birou și s-a oferit să mă ducă până la agenția de închiriat mașini și am acceptat cu bucurie. Am primit o mașină, am luat piesele de care aveam nevoie și chiar am reușit să ajung acasă la timp pentru a termina treaba.

La un moment dat, oricine pretinde că crede în Domnul se poate confrunta cu întrebarea: “Chiar cred?” În dimineața aceea credeam cu adevărat că sunt mlădița care rămâne în Viță? Mlădița nu se îngrijorează dacă vița va avea grijă de nevoile ei, ci pur și simplu se concentrează asupra creșterii. Nici una din îngrijorările mele din acea dimineață nu a dus la nimic. Domnul a rezolvat toate detaliile și a făcut-o fără nici un ajutor din partea mea.

Hristos a vorbit oamenilor din vremea Sa despre grijile fără rost astfel: “Nu vă îngrijorați dar zicând: Ce vom mânca? Sau: Ce vom bea? Sau: Cu ce ne vom îmbrăca? ... Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:31-33).

Credem cu adevărat acest lucru? Mă îndoiesc.

Așa cum vă spuneam mai devreme, sunt mulți urși în zona noastră. Am respins ideea cumpărării unei arme pentru a mă proteja. În schimb, am decis să depind de Domnul pentru apărare și avertizare când este vreun pericol. Mulți oameni au văzut în această atitudine de dependență de Dumnezeu o încumetare și știam că odată, într-un loc, acest plan urma să fie testat. Atunci și numai atunci voi avea posibilitatea să confirm dacă eu cred cu adevărat în Dumnezeul meu.

Ocazia a venit, dar nu în felul și în momentul în care mă așteptam. Aș fi vrut să-i pot spune Domnului: “Măine dimineață la ora 11:00, voi fi gata să fiu testat”. Dar nu merge în felul acesta. Trebuie să fim mereu gata să dăm dovadă de credința care este în noi.

Într-o zi, corbii erau în pădure. Aceasta însemna în general că un animal murise. Băieții mei se întrebau dacă nu cumva este unul din cerbii pe care-i hrănisem și-i răsfățasem, așa că m-au întrebat dacă pot merge să

vadă. Nu numai că le-am dat voie dar am fost de acord să merg cu ei. Băieții tineri nu vor întotdeauna să se deplaseze în același ritm cu tatăl lor, iar eu i-am lăsat să meargă mai înainte să vadă locul unde erau corbii. Poteca se despărțea în două cărări paralele. Băieții mergeau pe una iar eu, fără să știu, am mers pe cealaltă.

Nu m-am gândit că ar putea fi un urs grizzly la leșul animalului dar el era acolo. Din fericire, băieții mei erau destul de tineri și entuziaști. Făceau suficient zgomot ca ursul să îi audă și să se decidă să plece în mare grabă, chiar pe cărarea pe care veneam eu. Ursul și eu ne-am întâlnit față în față destul de aproape. Ursul s-a așezat pe vine, mormăind și arătându-și colții. Urșii grizzly merg pe principiul: dacă nu cauți necazuri, ar trebui să păstrezi distanța și dacă vrei necazuri, te servesc.

Știam că se va întâmpla într-o zi. În secret, mă întrebam cum voi reacționa în acel moment. Mă voi întoarce și voi fugi sau mă voi așeza în poziția mortului, acoperindu-mi capul, așa cum învață experții cu privire la atacul urșilor? Poate că aș fi încercat să urc într-un copac sau să cad în genunchi în disperare. Nici unul din aceste gânduri nu mi-a venit în minte.

Stând față în față cu cel mai fioros animal al sălbătăciei, nu am simțit nici o frică ci doar că Cineva mult mai puternic stătea lângă mine. Cu un gest aproape normal, mi-am întins mâna și am rupt o crenguță de pe o ramură din fața mea și am spus: “Doamne scapă-mă!”

Este greu de crezut că pulsul meu nu a luat-o la fugă, dar acesta este adevărul. Nu exista nici un pic de adrenalină sau sudoare pe frunte, ci doar o asigurare liniștită că eram în mâna Prietenului și Tovarășului meu permanent. Știam că Stăpânul universului era protectorul și scutul meu.

Una din făgăduințele mele preferate din întreaga Scriptură este, “Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi. Așa că putem zice **plini de încredere**: ‘Domnul este **ajutorul** meu, **nu mă voi teme...**’” (Evrei 13:5-6, sublinierea autorului).

Încă privind țintă la urs – care apăruse parcă din senin – mă întrebam dacă băieții mei vor veni să mă caute. Voiam să-i strig și să-i avertizez să stea unde sunt. Aceasta ar fi fost dezastruos pentru mine. Strigă la un urs brun și de obicei va fugi, strigă la un urs grizzly și te va ataca. Alegerea mea era simplă – ca părinte trebuia să-mi protejez băieții.

“Băieți! Stați unde sunteți!” am strigat. Ursul s-a lăsat în patru labe și a început să mă atace când, deodată, s-a întors să privească în spatele lui. Încă de când erau mici, băieții mei au fost educați să vină imediat ce se aud strigați. Așa că atunci când am strigat, “băieți”, nu au mai așteptat să audă și restul și au venit fugind.

Vocile lor și zgomotul ruperii crengilor în timp ce veneau a fost ceea ce a convins ursul să nu mă atace. În curând băieții au apărut în partea cealaltă a ursului furios și disperat să scape de aceste creaturi ciudate care nu jucau după regulile obișnuite. Făcând un ocol de aproximativ șase metri în jurul meu, ursul s-a întors pe cărarea din spatele meu, tot timpul mormăind și bombănind, și ne-a părăsit, fără a lăsa vreo îndoială despre sentimentele lui față de noi. Apoi s-a întors și a fugit în josul potecii, departe de noi.

Vorbiți cu oricine locuiește într-o zonă cu urși. Am făcut tot ceea ce puteam face greșit într-o întâlnire cu un urs, dar am fost protejați la momentul potrivit de un Dumnezeu viu, care nu numai că stăpânește toate creaturile acestei lumi dar și merge alături de noi.

Nu cu mult timp în urmă a trebuit să zbor la Akron, Ohio. Din aeroportul local din Kalispell, Montana, nu există zbor direct. Toate trec prin aeroportul din Salt Lake City. Zborul spre Salt Lake City a fost monoton și când am urcat în avionul spre Cincinnati, Ohio, și am găsit locul, habar n-aveam că lucrurile vor merge atât de prost.

Căpitanul ne-a anunțat că era o problemă mecanică și că zborul va fi întârziat. Imediat m-am rugat: “Doamne, știi că am o legătură cu Akron pe care trebuie s-o prind. Te rog ajută-i pe oamenii aceștia să repare repede defecțiunea.”

Mi-am dat seama imediat că aceasta urma să fie o experiență. Aveam numai 45 de minute între sosirea mea în Cincinnati și plecarea spre Akron. Eram programat să vorbesc în seara aceea și dacă pierdeam legătura, toți acei oameni ar fi trebuit să aștepte. Așa că m-am rugat: “Doamne, Tu cunoști nevoile acestor oameni. Nu-l lăsa pe cel rău să triumfe. Știu că Tu poți să faci ca avionul acesta să plece la timp. Te rog, Doamne, ajută-i pe oamenii aceștia să facă avionul să plece la timp!”

Au trecut 20 de minute, apoi 30, apoi 40 și căpitanul a anunțat că vom decola în cinci minute. “Doamne, 45 de minute. Voi pierde legătura. El va pleca în momentul în care eu sosesc. Nu am la dispoziție nici măcar un

minut”. În timp ce-mi vărsam inima înaintea lui Dumnezeu, El mi-a pus în minte următoarele gânduri:

“Jim, tu crezi că Eu sunt cu tine?”

“Păi – da – eu predic asta.”

“Dar tu crezi, Jim? Crezi tu cu adevărat că pot ține avionul acela pentru tine?”

“Daaa”, am spus cu un mic tremurat. “Cred că Tu poți.”

“Crezi că o voi face?”

Asta este o întrebare mult mai profundă, nu-i așa? “Da, cred.”

“Vei face tot ce vei putea ca să prinzi acel avion?”

“Da, Doamne”.

“Atunci voi reține acel avion pentru tine.”

Astfel, am întrebat o însoțitoare de zbor: “Puteți spune pilotului să sune și să spună să rețină acel avion pentru mine?”

“Domnule”, spuse ea cu blândețe, “avem mai mult de 400 de persoane în acest avion. Nu putem face acesta pentru 400 de pasageri.”

“Dar”, am încercat eu să explic, “pe mine nu mă așteaptă bunica sau bunicul la aeroport. Este o sală plină cu oameni și eu sunt vorbitorul și dacă nu sunt acolo...”

“Îmi pare rău, domnule...”

Am crezut că poate era o persoană mai dificilă sau poate am abordat greșit subiectul. Am încercat cu o altă însoțitoare de zbor și am primit exact același răspuns, așa că am schimbat tactica. Am întrebat ceva ce părea a fi foarte egoist, dar nu întrebam pentru mine, ci pentru acei oameni care mă așteptau în sala aceea.

“Doamnă, aș putea fi prima persoană care iese din avion când ajungem la terminal?”

Ea s-a uitat la mine ca și cum ar fi vrut să spună: “Măi, dar tu ești foarte egoist, nu-i așa?” După ce i-am explicat problema, a fost foarte amabilă. “Da, imediat ce avionul se oprește, vino la ușa aceasta și eu voi fi aici. Când se deschide ușa, FUGI!”

“Minunat”, mi-am spus, “Dumnezeu este cu mine și personalul este cooperant. Dumnezeu va reține acel avion.” Cincinnati este un aeroport uriaș cu multe clădiri terminale și un labirint nesfârșit de porți. Am întrebat însoțitoarea de zbor cine m-ar fi putut ajuta să-mi spună exact unde trebuie să merg în acel aeroport uriaș pentru a lua avionul. Era la trei terminale

depărtare, așa că mi-am dat jos puloverul. Știam că urma să fie o experiență destul de fierbinte. Cu puloverul și servieta în mâini, eram la ușă când aceasta s-a deschis.

Acum câțiva ani exista o reclamă în care un jucător de fotbal american alerga printr-un aeroport, sărind peste bagaje și evitând pe ceilalți pasageri. Vă amintiți? Acum și eu făceam la fel! Săream și evitam și fugeam. Eram transpirat când am ajuns la poartă și am zis, “Unde este avionul?”

Nu era nimeni acolo cu excepția unei însoțitoare care spuse: “Domnule, a plecat acum cinci minute.”

“Dar Dumnezeu mi-a spus că-l va reține!” am lăsat să-mi scape.

S-a uitat la mine. De fapt se holba! Să-i fi văzut expresia feței! “Domnule...?” spuse ea, întrebător.

“Doamnă, trebuie să sunați pilotul și să-i spuneți să vină înapoi pentru că trebuie să fiu în acel avion. Dumnezeu m-a asigurat că acest avion va fi reținut.” Puteam vedea că avionul a început să ruleze pe pistă. “Puteți să chemați o mașină și să mă urcați pe o scară? Adică, uite-o! Trebuie să mă urc în avionul acela!” Dar ea nu voia s-o facă.

Se uita la mine zicându-și probabil: “Ce-are ăsta?” Știam că Dumnezeu este Dumnezeul tuturor și că la El totul este cu putință. Crezusem asta! Chiar l-am auzit pe Dumnezeu vorbindu-mi? Era El cu adevărat Dumnezeul tuturor ființelor așa cum spunea Biblia? Chiar Îi păsa să mă ajute să ajung la întâlnire? Am plecat de lângă locul unde stătea însoțitoarea și m-am așezat într-unul din scaunele din zonă, mi-am plecat capul și m-am rugat, “dar, Doamne, ai spus ...”

“Jim, tu crezi cu adevărat că Eu sunt Dumnezeul tuturor ființelor? Crezi cu adevărat că pot aduce avionul acela chiar și acum dacă vreau?”

Am spus, “Doamne, eu ... nu știu. Nu sunt sigur. Nu știu, am crezut că da. Am făcut tot ce am putut, așa cum m-ai rugat. Am crezut, Doamne. Am crezut cu adevărat, dar dovada este în fața ochilor mei... da, cred Doamne, dar ajută necredinței mele.”

Cum stăteam în scaunul acela luptându-mă și frământându-mă cu ceea ce tocmai se întâmplase, însoțitoarea m-a bătut pe umăr și-mi spuse: “Domnule.” M-am uitat la ea și ea a continuat, “Nu înțeleg de ce, dar avionul vine înapoi la poartă.”

“Slavă Domnului!” am spus ridicându-mă de pe scaun. “Ce s-a întâmplat?”

“Nu știu”, spuse ea. “Nu știu.”

“Trebuie să afli!” am implorat-o eu.

“O voi face, o voi face. Și eu vreau să știu!”

S-a dus la telefonul ei și a sunat acolo și apoi m-a chemat să-mi explice. Se pare că cel care dirija avionul, știți care, cel care stă întotdeauna cu lanternele conice, a observat că roata din față era uzată și el a decis ca avionul să se întoarcă pentru a fi schimbată. Asta se întâmpla în timp ce eu stăteam pe scaun cu capul plecat și Dumnezeu mă întreba: “*Crezi cu adevărat, Jim?*”

Sper să mai întâlnesc acea însoțitoare într-o zi pentru că vreau să-i pun câteva întrebări. Eram atât de emoționat că pot urca în acel avion încât nu am putut să spun nimic atunci, dar vreau s-o întreb: “Crezi în Dumnezeul meu?” Vreau s-o întreb pentru că mă privirea ca pe un ciudat. Vreau s-o întreb, dar poate că nu voi avea această posibilitate niciodată. Așa că vreau să vă întreb pe voi. Credeți cu adevărat în Dumnezeul meu?

Prieteni, Dumnezeu m-a scăpat de urși grizzly. El a pregătit tot ce aveam nevoie atunci când mașina a fost stricată. A adus avionul înapoi pentru mine. Credeți că El este Dumnezeul vostru personal? Credeți că vă poate scăpa din toate problemele voastre? Credeți cu adevărat că Dumnezeu are soluții pentru fiecare dificultate sau nedumerire pe care o puteți întâlni?

Nu, nu credem! Și de aceea avem probleme în casele noastre cu copiii noștri, cu soțiile noastre și în bisericile noastre. De ce nu vedem mâna lui Dumnezeu în viețile noastre în toate acestea? Unde este problema? Credeți că problema este la Dumnezeu? Problema suntem noi! Suntem prea ocupați în găsirea soluțiilor prin propria înțelepciune încât nu mergem niciodată la Dumnezeul întregului univers care are rezolvarea. Să mergem la Dumnezeu și să spunem: “Doamne, am nevoie de Tine. Te rog, scoate-mă pas cu pas din necazurile mele.”

“De ce nu ai ținut avionul la poartă”, l-am întrebat pe Dumnezeu? Aș fi crezut...”

“Deoarece în momentele cele mai grele, Eu strălucesc cel mai mult, Jim. Ai avut și tu ceva de făcut? Da, dar adu-ți aminte că Zaharia 4:6 spune: ‘Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu – zice Domnul oștirilor!’ În felul acesta trebuie să înțelegi că nici una din discuțiile tale cu însoțitoarele de bord, nici măcar fuga ta fantastică prin aeroport, nici

Chiar crezi ?

încercările tale de a convinge însoțitoarea să te pună pe o scară nu au fost de nici un folos. Te-am pus să le faci ca să văd dacă te vei supune și vei coopera cu Mine, dar nu există nici o putere în ceea ce faci tu. Toată puterea este la Mine.”

Dumnezeu permite de multe ori să ajungem în momente de descurajare ca să ne poată elibera, pentru a ne reaminti că El este marele Dumnezeu al universului. Când îl căutăm pe Dumnezeu permanent în toate lucrurile, atunci putem experimenta supraviețuirea Sa. Viața creștinului nu este făcută numai din supunere față de conducerea Sa, dar și din primirea puterii Sale. “... tuturor celor care L-au primit le-a dat puterea să devină copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12).

Dumnezeu vrea să dăruiască copiilor Săi puterea de a-i scăpa din toate dificultățile, încercările și nedumeririle lor. Isaia 58:11 spune, “Domnul te va călăuzi neîncetat”. Nu vreți asta? Dumnezeu vrea să conducă viața voastră, afacerile voastre. Sunteți de acord ca El să vă conducă? Atunci veți avea o experiență personală cu Dumnezeu. Veți avea o experiență de povestit. Poate că nu va fi despre un avion, dar vă garantez că veți avea de spus o întâmplare despre cum v-a salvat Dumnezeu din problemele voastre. Atunci veți avea de spus și altora cum v-a salvat Dumnezeu pe voi și că pot fi salvați și ei. De aceea permite Dumnezeu să am astfel de experiențe ca și alții să creadă, nu numai eu.

Așa că, lăsați-mă să vă mai întreb o dată: “Credeți cu adevărat în Dumnezeul meu?”

CAPITOLUL 10

Dumnezeu, în tot și în toate

*“Nu că noi prin noi înșine suntem în stare
să gândim ceva ca venind de la noi.
Destoinicia noastră, dimpotrivă,
vine de la Dumnezeu”
(2 Corinteni 3:5)*

“Jim, vrei să vii la întâlnirea agenților imobiliari de luna viitoare și să împărtășești secretele succesului tău cu ceilalți agenți?” m-a întrebat proprietarul agenției imobiliare.

“Cu multă plăcere” am răspuns și am plecat fericit în drumul meu. Eram flatat. În fond, când am început practica imobiliară în sălbăticie, câțiva dintre acești agenți profesioniști au fost de părere că voi muri de foame în munți. Acum eram agentul numărul unu în rândurile lor, parțial mulțumită faptului că nimeni altcineva nu mai lucra în acea vale. Asta însemna că eu primeam toate listele și făceam toate vânzările. Am lucrat în domeniul vânzărilor întreaga mea viață și simțeam că am înțeles câte ceva despre relația vânzător – cumpărător. Cu siguranță că puteam împărtăși metodele și tehnicile care mi-au adus succesul.

Totul a fost bine până în dimineața următoare, când am avut timpul de părtășie cu Dumnezeu și mi-a pus o întrebare la care nu aveam nici un răspuns pregătit.

“Jim, le vei spune acelor agenți ADEVĂRATUL motiv al succesului tău, sau vrei să le spui numai partea pe care omenescul a jucat-o în succesul tău?”

“Dar, Doamne”, am protestat, dorind să evit direcția în care decurgea discuția noastră, “ei nu vor să te cunoască pe Tine – Cel din spatele metodelor mele. Ei sunt interesați de tehnicile mele.”

Știam că oamenii de afaceri nu se așteptau la un mesaj spiritual și în mintea mea a început să se dea o luptă. Ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi ridicat și le-aș fispus adevărul secret al succesului meu? Îmi imaginam deja cum mă rugau să plec chiar în mijlocul cuvântării mele. Chiar dacă nu era așa, chiar dacă nu mă dădeau afară, știam că ei nu vor înțelege ce vreau să spun și se părea că toți prietenii mei agenți mă vor respinge și se vor depărta de mine.

“Nu, Doamne. Pur și simplu nu pot s-o fac!” Dar gândul nu voia să dispară. A trebuit să rezolv cumva și în final i-am spus lui Dumnezeu că le voi spune adevărul secret al succesului meu.

A sosit ziua și tremuram în timp ce stăteam pe podium și mă uitam la aceste persoane adunate să audă secretul meu. Mă întrebam cum va fi primit mesajul meu. Am simțit că trebuia să depind de Dumnezeu.

Nu era prima dată când mă luptam cu un amestec de frică și dependență de Dumnezeu, în inima mea. Înainte de a merge mai departe, lăsați-mă să vă povestesc o altă întâmplare.

Alimentarea constantă cu aer se auzea înfundat sub apă. Sally, partenera mea de scufundări, părea în formă și expertă, în ciuda lipsei compensatorului de flotabilitate. Era o imagine care lăsa o impresie greșită despre experiența noastră limitată. Compensatoarele noastre, deși au fost comandate, nu sosiseră. Proaspeți absolvenți, ne-am întors la bazin pentru a mai exersa ceea ce am învățat. În acea zi de scufundări, purtam veste de salvare de tip vechi cu un muștiuc prin care puteam respira aerul necesar. Fiecare dintre noi purtam centură de greutate, labă înotătoare, măști și rezervoare care erau echipate, bineînțeles, cu regulator ce conținea aparate de măsură și muștiuc.

Sally și cu mine am primit certificatele de scafandri la același bazin. Am petrecut o grămadă de timp în clasă învățând cum să reglăm flotabilitatea. Atunci când plămânii sunt plini cu aer, corpul uman are flotabilitate naturală. Aceasta înseamnă că atunci când te scufunzi, tinde

să te ridice la suprafață. Pentru ca un scafandru să rămână sub apă trebuie să folosească una din cele două metode. Prima este propulsia. Scafandru folosește propriul efort pentru a exercita forța necesară ca să-și mențină corpul sub apă exact cum face un copil când se scufundă ca să recupereze un obiect de pe fundul piscinei.

Scafandrii al căror obiectiv principal este să stea sub apă, nu vor să petreacă tot timpul și efortul lor pentru a menține o anumită adâncime. Din cauza aceasta, ei preferă cealaltă opțiune – poartă greutate pentru a depăși flotabilitatea naturală, permițându-le să se deplaseze sub apă cu ușurință. Scafandrii lucrează din greu să mențină un echilibru între tendința greutății care trage în jos și flotabilitatea naturală care trage în sus. Compensatorii de flotabilitate îi permit scafandrului să crească sau să descrească flotabilitatea, prin adăugarea de aer necesar la mecanismul asemănător cu o vestă. Vestele pline cu aer, de tip mai vechi, pe care eu și Sally le purtam funcționau, teoretic, în felul acesta.

Am studiat regulile scufundării și cunoșteam principiile fizicii implicate. Atingând fundul bazinului la 15 metri, am descoperit că aveam prea puțină flotabilitate și mă mișcam pe fundul apei, ridicând nori de mâl care întunecau vizibilitatea și făceau scufundarea mai puțin plăcută.

Aduceți-vă aminte că știam principiile care guvernau scufundatul. Aceste principii îmi spuneau că dacă voi mai adăuga ceva aer vestei mele, mă voi opri pe fundul apei. Așa că am lăsat să cadă regulatorul, am pus muștiucul la vestă și am suflat și am suflat. Din anumite motive, nu puteam băga prea mult aer în vestă.

Așa cum am aflat mai târziu, motivul era adâncimea. Cu cât te scufunzi mai mult sub apă, cu atât mai mare este presiunea exercitată pe fiecare centimetru pătrat al corpului. Prin urmare, nu puteam împinge cu destulă forță din plămânii mei pentru a acoperi presiunea din jurul vestei, așa că nu intra nici un pic de aer în vestă. O altă complicație este că atunci când expiri la adâncimea și la presiunea aceea, pierzi aerul! Când am renunțat la vestă și mi-am căutat regulatorul, având mare nevoie de o gură de aer, nu-l puteam găsi. Fiind amator, nu mi-am dat seama că acesta plutea în spatele meu. O altă greșală de amator a fost aceea de a așeza rezervorul prea sus, nepermițându-mi să mă uit în spate și să-l găsesc. Eram gata să intru în panică.

Aveam numai câteva variante. Puteam să-mi dau jos echipamentul și să găsesc regulatorul, dar nu eram adeptul unor asemenea manevre. Puteam să plec și să o caut pe Sally sau alt scafandru, deși nu era nici unul în zona mea de vizibilitate. Știam că orice scafandru – chiar și unul pe care nu-l mai văzusem niciodată înainte – îmi va da din aerul său. În sfârșit, puteam face o ascensiune liberă până sus, unde știam că este aer. Am ales ascensiunea.

Aceasta însă presupunea o altă problemă. Un scafandru nu se poate ridica mai repede decât bulele de aer, dacă vrea să prevină aeroembolismul, foarte dureros ce pune viața în pericol atunci când crește nivelul azotului din sânge. Nu mai aveam aer în plămâni pentru a mai elimina bule de aer, așa că am fixat un ritm care mi se părea bun și am început să fac planuri pentru: “dacă...”.

Dacă nu ajung la suprafață, înainte de a rămâne fără aer deloc? Era foarte posibil! Corpul meu urla după oxigen în momentul acela. Mi-am dus o mână la dopul vestei, iar cealaltă la cartușul de dioxid de carbon pentru a-l controla. Vesta mea era echipată cu cartuș pentru a fi umflată când era folosită ca vestă de salvare normală. Știam că dacă o voi umfla complet mă va trage la suprafață și chiar și inconștient mă va scoate din apă. Dacă aruncam centura de greutate, acest lucru urma să permită vestei să mă scoată repede la suprafață, dar nu voiam să risc aeroembolismul.

La jumătatea drumului spre suprafață, s-a întâmplat! Involuntar, am încercat să inspir dar nu era decât apă. Știam ce simțea o persoană pe cale să se înece. Am tras cu ambele mâini și vesta s-a umflat, iar centura a căzut și eu am ajuns la suprafață tușind și scuipând. Plutind la suprafață, eram recunoscător pentru marea de aer care mă înconjura. Fusesem într-un mediu ostil, unul în care omul nu a fost făcut să trăiască. În timp ce stăteam în acel loc ostil, eram dependent total de aparatul de respirat. Când mi-am pierdut aparatul, mediul în care mă aflam a început o tentativă nemiloasă de a mă distruge.

Așa este și cu noi, prietenii mei. Toți trăim într-o lume plină de păcat, un mediu în care Dumnezeu nu a vrut niciodată să trăim. Așa că trebuie să fim dependenți total de Dumnezeu – aparatul nostru de respirat. Când pierdem din vedere dependența aceasta, ne descoperim în derivă în marea păcatului, un ocean tot atât de plin de primejdii ca și când ai fi prins în capcană, în cea mai adâncă apă.

Există o problemă. O cunoști și tu și o cunosc și eu din experiență. Întreaga noastră viață pare a fi proiectată să împiedice clipă de clipă acest tip de dependență de Dumnezeu. Viața este foarte impertinentă! Tot felul de gânduri și sentimente apar și cer atenția noastră. Seducția frumuseții modelelor din reclame ne captivează interesul. Decibelii și bătaile hipnotice ale muzicii moderne insistă să ascultăm. Atracțiile propriiei firi, cererile și dorințele ei vin asupra noastră cu o intensitate aproape copleșitoare. Dacă nu rămânem într-o stare de dependență, nu este de mirare că ne îndepărtăm de Dumnezeu.

Cei mai mulți dintre noi avem o dorință înăscută pentru relații prietenești cu Dumnezeu. Dar, în realitate, indiferent de ceea ce ne dorim noi, de obicei sfârșim în prietenie cu noi înșine. Ne frământăm cu privire la gânduri și îngrijorări despre ceea ce s-ar putea întâmpla în viitor. Această înclinație de a analiza situația noastră, de obicei, se termină în neputința noastră de a ne angaja în orice fel de dependență semnificativă de Dumnezeu. Pentru că ne gândim și tragem propriile concluzii, ajungem de cele mai multe ori să ignorăm glasul liniștit al lui Dumnezeu care vorbește conștiinței noastre. O mare parte din noi suntem asemenea lui Joyce din întâmplarea următoare.

“Ce mai faci, Joyce?” se auzi vocea Sarei din oficiul poștal.

“Oh”, spuse Joyce privind la ea. “Bună, Sarah. Să fiu sinceră, nu prea bine.”

Cele două femei sunt prietene, membre ale aceleași biserici dar foarte diferite. Joyce avea o carieră și-și creștea copilul singură după câteva căsătorii ratate. Sarah era casnică și avea o familie fericită. În timp ce Joyce își povestea viața ei agitată, Sarah se uita cu compătimire la prietena sa. Era limpede că mai degrabă viața o conducea pe Joyce decât Joyce conducea viața sa. Sarah trecuse pe acolo și știa că, doar atunci când și-a făcut un program, a avut posibilitatea să controleze cererile vieții. I-a sugerat cu blândețe că, poate dacă își va face un program, va descoperi că viața este puțin mai liniștită.

Joyce știa că Sarah avea un program foarte strict și în timp ce lucrul acesta putea fi bun pentru familia Sarei, ea respingea ideea că viața ei era fără control. Adoptând poziția unei femei înțelepte în sensul lumii, îi vorbea Sarei ca și cum ar fi vorbit unui copil cu care răbdarea sa ajunsese la capăt.

“Tu nu înțelegi ce înseamnă să crești un copil de una singură”, spuse Joyce pe un ton iritat, cu o replică pe care s-a obișnuit să o folosească. “Și apoi, eu am un program. Este pur și simplu mai spontan decât al tău.”

Spunând aceasta, plecă și Sarah s-a uitat cu tristețe la ea. Deși era puțin amuzată de contradicția aparentă a “programului spontan”, era rănită de atitudinea prietenei ei.

“De ar fi ascultat”, spuse ea mai târziu, “aș fi putut s-o ajut, dar nu voia să asculte.” Joyce a plecat de la mâinile care s-ar fi ridicat pentru a îndepărta povara sa.

De ce v-am spus această întâmplare? Pentru că noi semănăm foarte mult cu Joyce. Ne-am analizat situațiile, le-am găsit soluții și suntem convinși că nu mai avem alte opțiuni, iar când Isus ne sugerează alte variante de a acționa, de obicei suntem ca și Joyce. Îl părăsim, lăsându-L trist, rănit și dorind să ia poverile noastre, dar nu poate să ne ajute datorită încăpățânării noastre.

Istoria biblică a poporului lui Dumnezeu este, mai mult sau mai puțin, aceeași cu istoria vieții fiecăruia dintre noi. Poporul evreu a refuzat ca Dumnezeu să-i conducă și i-a ucis pe mesagerii trimiși de El. Noi refuzăm conducerea Lui și apoi îi condamnăm pe cei care ne aduc un mesaj de mustrare. De câte ori cuvintele spuse de Isus se aplică și la noi! “Tu care omori pe profeți și uciți cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum îmi strânge găina puii sub aripi și n-ai vrut! Iată că vi se lasă casa pustie” (Matei 23:37-38).

Călătorind prin lume, am stat în multe case pustii – casele unor oameni care sincer credeau că sunt creștini. Am întâlnit mulți oameni care erau prizonierii gândurilor lor. De obicei, trăiesc în trecut, epuizați de greșelile de ieri. Petrec timpul îndreptându-se.

Acești oameni sunt de obicei primii care recunosc că au făcut greșeli, dar par a fi orbi față de faptul că nu au învățat nimic din ele. Greșelile trecutului lor sunt rezultatul dependenței de ei înșiși și tiparul continuă și astăzi, în timp ce gândurile lor continuă să le conducă viețile.

O femeie care a venit la mine, a demonstrat-o cu putere. Am ținut o serie de întâlniri și am văzut-o mergând pe culoar având o față tristă. Cu ochii plecați, părea că purta în spate povara întregii lumi. “Frate Hohnberger” începu ea, “aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră despre soțul meu.” Părea că este singură. N-am observat nici un bărbat în apropiere

care să pară a fi împreună cu ea. Imediat am simțit că oricare ar fi fost problemele femeii acesteia, nu soțul ei era sursa lor.

“Pot să vă întreb ceva?” m-am interesat eu. Ea a aprobat din cap, deși părea tulburată de această întrebare neașteptată. “Doamnă, de cât timp gândiți lucruri rele despre soțul dumneavoastră?” M-a privit mirată, așa că am continuat. “Se poate observa pe fața dumneavoastră. Pun pariu că n-ați gândit niciodată pozitiv față de soțul dumneavoastră. Nu-i așa?”

“Așa e”, admise ea.

“Acum vreți ca să vorbim despre soțul dumneavoastră. El nici măcar nu este aici. Dacă vreți să vorbim despre el, aduceți-l aici, dar fără el nu stăm de vorbă. Pot, totuși, să vă spun cum să vă eliberați de gândurile dumneavoastră, cum să adoptați o atitudine corectă față de el, pentru prima dată în viața dumneavoastră de căsnicie. Dacă vreți să vorbim despre acest subiect, voi fi fericit să o fac.”

Această femeie a insistat atât de mult asupra gândurilor negative, încât acest lucru i-a afectat întreaga expresie a feței. Arăta ursuză și nefericită pentru că era ursuză și nefericită. Dorea să vorbească despre greșelile soțului ei și cum să-l facă să se schimbe. Cea mai bună cale de a produce o dorință de schimbare în partenerul tău, este ca tu să te schimbi. De ce să fi vrut acest bărbat să aibă de a face cu religia acestei femei, dacă ea era în mod limpede într-o stare deplorabilă?

Dacă gândurile noastre nu sunt controlate de Hristos, ne înșelăm singuri că suntem creștini. Gândurile și sentimentele noastre sunt cele care formează caracterul și de aceea este esențial ca Hristos să le controleze. Dacă vrem să supunem gândurile noastre Lui, atunci nu vom mai fi controlați de ele. Dar este mai mult decât doar supunerea gândurilor noastre. Mai precis, este o dorință conștientă de a accepta judecata Domnului nostru atunci când El ne cere să-I predăm ORICE gând.

Gândeam că o astfel de situație mă va face să mă simt josnic, mă va reduce la nivelul unui robot. Cu toate acestea, când am experimentat, am descoperit că există o libertate deosebită, care vine odată cu dependența totală. Lucrurile încep să se lege într-un fel în care nici n-ați visat și veți găsi bucurie în viață pentru că Altcineva conduce. Lăsați-mă să ilustrez.

După ce am vorbit la sfârșit de săptămână, am descoperit că suntem la o distanță de numai o zi de călătorit cu mașina, de mama soției mele. Dându-ne seama că vom avea acest timp, am planificat itinerariul,

închirierea unei mașini și vizita. De cele mai multe ori, agențiile de închirieri de la aeroporturi au un anumit tarif și kilometri nelimitați. Aceasta nu oferea kilometri nelimitați și am negociat un tarif pentru kilometri de care aveam nevoie folosind numărul de rezervare internațional 800 -

Ajungând la ghișeu de închirieri, am găsit încă trei clienți înaintea mea. Femeia de la ghișeu părea să fie nouă în slujba aceasta și se chinuia cu computerul în timp ce clienții se plâneau de întârziere. În final, a sosit și rândul meu. Eram ultimul client, nu mai era nimeni în spatele meu și puteam vedea că femeia era obosită. Ceilalți clienți au fost nepoliticoși și când ea mi-a luat rezervarea, totul părea că este greșit!

“Jim, cereți scuze femeii acesteia că ești un ghimpe în calea ei,” m-a îndemnat Domnul.

“Să-mi cer scuze? Pentru ce, Doamne? Nu i-am făcut nimic nepotrivit.” Aceasta este tendința de îndreptățire de sine cu care de atâtea ori Îl îndepărtăm pe Dumnezeu, încercând să ne conducem singuri viața. Puteam raționaliza gândurile mele. Eram și eu obosit. Aveam mult de condus și ceea ce dorea firea mea era ca femeia aceasta să se concentreze și să mă trateze corect.

“Jim, vreau să-ți ceri scuze, nu pentru că i-ai fi făcut ceva, ci din considerație pentru ea.”

Încă nu eram convins, dar m-am întors la aceasta și i-am spus, “Îmi cer scuze că sunt un ghimpe în calea dumneavoastră.”

Ea s-a uitat la mine, șocată pentru câteva clipe și apoi a răspuns, “Domnule, eu... sunt... adică, nu sunteți un ghimpe în calea mea. A fost doar una din acele zile.”

“Credeți că putem rezolva problema aceasta?” am întrebat-o cu blândețe.

“Sigur că da, domnule!”

Și a făcut-o, deși a fost necesar un telefon la numărul internațional de rezervări și două telefoane la patronul ei acasă, în zi de duminică. O oră mai târziu am plecat cu mașina cea bună și tariful cel bun. “Știi că a fost o zi dificilă, dar ține-te strâns de Isus”, i-am spus când am părăsit ghișeu. “El are puterea de care ai nevoie să treci mai departe.”

N-am să uit niciodată răspunsul ei. Mi-a zâmbit cu un zâmbet afectuos și mi-a spus: “Mulțumesc mult pentru că ați fost atât de înțelegător!”

Mi-a luat o oră din timpul pe care ar fi trebuit să-l petrec conducând spre destinație, dar alegând lepădarea de sine, am părăsit aeroportul

simțindu-mă foarte bine! Știam că Dumnezeu m-a folosit ca să atingă inima altei persoane și să o încurajeze!

În mod normal, nu am înțelepciunea de a ști ce să spun pentru a limpezi o situație dificilă ca aceasta. Dar am învățat că dacă rămân dependent de Dumnezeu, pot fi atinse multe vieți. Și în acest proces, sunt transformat și inspirat de înțelepciunea și mila Tatălui meu, căruia îi pasă atât de mult de această femeie și de faptul că a avut o zi grea încât vrea să se folosească de mine pentru a-i transmite cuvinte de simpatie.

Întoarceți-vă cu mine în timp numai pentru o clipă, la o anumită seară de iarnă cu mai mult de zece ani în urmă, când am învățat prima lecție a dependenței de înțelepciunea lui Dumnezeu. Era trecut de ora cinci după-amiază și soarele slab de iarnă apusese. Întunericul se așezase peste pustietate cu excepția luminii slabe a lunii. “Tată, hai să mergem să schiem!”, strigă Matthew în timp ce stătea în fotoliu.

Vă aduceți aminte de ceea ce spuneam mai devreme despre problemele imediate ale vieții, care tind să rupă dependența de Dumnezeu? Firea mea voia să spună ceva de genul acesta: “Ce vrei să spui? Mi-am făcut deja duș și ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să merg afară și să transpir iarăși schiind. Mă simt confortabil și nu vreau să merg!”

“Matthew, mi-am făcut deja duș...” am început eu.

“Jim, pe Mine m-ai întrebat ce ar trebui să faci?”

“Păi, nu, Doamne, dar...”

“Jim, trebuie să mergi să schiezi cu fiul tău.”

Am învățat că viața creștină are de a face cu deciziile și eu m-am decis. “Hai să mergem!” i-am spus lui Matthew. Dacă i-ați fi văzut fața! Comentariul despre duș îi spusese deja care era decizia mea și începuse să se resemneze: “Știam eu că nu vei veni.” Fața i s-a luminat acum și a alergat să se pregătească.

Viața creștină este una trăită mai degrabă după principii decât după sentimente, ceea ce este un lucru bun, pentru că sentimentele mele erau agitate în timp ce urcam dealul în urma lui Matthew. În timp ce depuneam efort și transpiram, confortul camerei uscate și calde cu picioarele ridicate în fotoliu era numai o amintire. “Doamne, aceasta este numai pentru a mă smeri pe mine?” m-am rugat eu. N-am primit nici un răspuns.

În final, am început să coborâm și eu am luat-o înaintea. Când am intrat într-o zonă plină cu brazi, lumina lunii era estompată și ne cuprindea

un întuneric copleșitor. Am simțit îndemnul să mă opresc în acest loc straniu și să-l aștept pe Matthew. Când a ajuns lângă mine, am dorit să-i pun următoarea întrebare. “Fiule, dacă ai fi fost aici și eu nu eram cu tine, cum te-ai fi simțit?”

Lumina era extrem de slabă și chiar și așa am putut vedea răspunsul pe fața lui chiar înainte de a răspunde. “Mulțumesc Doamne!” am șoptit. Nu știam și nici măcar nu suspectam, dar cuvintele lui mi-au confirmat impresia mea.

“Tată, mi-ar fi fost frică, de moarte!”

Fiului meu mai mare îi era frică de întuneric!

Dumnezeu o știa, dar eu nu. Numai ascultându-L pe Dumnezeu și mergând să schiez cu fiul meu, am aflat de problema lui și am putut să-l ajut ca prin harul lui Dumnezeu să biruiască această teamă. Nu-mi era străină această problemă. Puteam înțelege. Mi-a fost frică de întuneric toată viața, până când am devenit creștin.

Nenumărați oameni merg asemenea lui Matthew, temători ca nu cumva vreun monstru necunoscut să-i atace. Creștinii nu trebuie să aibă astfel de temeri. Frica este un element al răului și când suntem tentați să ne fie teamă, trebuie să-l rugăm pe Dumnezeu să ne elibereze de asemenea sentimente de frică în același fel în care creștinii trebuie să predea celelalte sentimente ca mânie, durere sau asprime, lui Dumnezeu.

Am vorbit cu Matthew despre aceasta și i-am povestit cum am biruit eu aceste temeri. După ce le-am predat lui Isus, am căutat o ocazie să înfrunt aceste minciuni ale Satanei și să demonstrez că sunt false. Matthew s-a agățat strâns de aceste principii și dorea cu seriozitate eliberarea de aceste sentimente greșite. În curând l-am văzut exersând aceste principii.

De exemplu, mama lui l-a rugat să aducă ceva din garaj într-o seară și deși a ezitat, a fost de acord să meargă cu o lanternă. În drumul de întoarcere, a auzit glasul lui Dumnezeu care i-a spus în liniște: “*de ce nu încerci fără lanternă?*” Așa a făcut, și bucuria lui nu cunoștea margini când a văzut că poate merge în întuneric fără să-i fie frică.

A fost nevoie de câteva luni de tot felul de mici incidente și de momente de practică asemănătoare. Pas cu pas, frica lui de întuneric a dispărut. Vă rog să nu mă înțelegeți greșit. Nu Matthew a biruit această frică prin propria lui putere și nici cu ajutorul nostru. Mai degrabă, Matthew a câștigat biruința, prin harul lui Dumnezeu, asupra lui Satana care-l hărțuia cu aceste

sentimente de frică. El a învățat să pună aceste sentimente asupra lui Isus și să le lase acolo.

În aceeași perioadă, a trebuit să zbor din Montana în Midwest, schimbând avionul în Salt Lake City și apoi în Midwest. Avionul meu a ajuns în Salt Lake City și legătura mea a plecat în momentul în care am sosit eu. Trebuia să mai stau un timp până să iau alt avion, așa că mi-am găsit un loc. M-am rugat ca Dumnezeu, prin providența Sa, să aranjeze lucrurile în așa fel încât să pot prinde legătura la timp și să nu produc nici o problemă celor care urmau să mă ia de la aeroport pentru a mă duce unde trebuia să vorbesc, dar se părea că nu va fi așa. Aruncându-mi privirea către zona de așteptare, am observat un ghișeu al unei companii aeriene particulare care oferea un program de fidelitate și Dumnezeu m-a îndemnat cu acest gând.

“Du-te și înscrie-te la acest program de fidelitate.”

Nu prea mă trăgea inima. Am pierdut avionul, dar n-am zburat cu această companie suficient de mult ca să merite. Dumnezeu face de multe ori astfel de lucruri. Ne cere să facem lucruri care nouă ni se par fără sens. Adevăratul Său motiv este ascuns. În orice caz, m-am ridicat de pe scaun și m-am îndreptat către ghișeu, pentru că învățasem că Dumnezeu este totul în toate pentru mine.

După ce am spus însoțitoarei că vreau să mă înscriu la acest program de fidelitate, ea mi-a cerut biletul. Era puțin cam neobișnuit, dar i l-am întins. “Când aveți următorul avion?” întrebă ea. I-am spus ce știam despre următorul zbor și ea mi-a răspuns: “Domnule, noi avem un avion care pleacă chiar acum și pot să vă urc în el.” Nu numai că ajungeam la timp pentru a prinde legătura, dar ajungeam chiar mai devreme!

De ce Dumnezeu a folosit pretextul înscrierii la programul de fidelitate pentru a mă ajuta să fac rost de un avion? Gândiți-vă care ar fi fost reacția mea dacă El mi-ar fi spus: “*Jim, du-te la ghișeul programului de fidelitate și te voi sui în avion mai curând.*” Știți, nu-i așa? Aveți dreptate. M-aș fi certat cu Dumnezeu. Și apoi, este ridicol să crezi că doamna de la acest ghișeu avea informații mai bune despre zboruri decât cea de la casa de bilete.

Dumnezeu este atât de bun, încât ne salvează de noi înșine ținând departe de cunoștința noastră ceea ce ne-ar putea împiedica. De aceea, uneori Dumnezeu ne cere să facem ceva sub pretextul că înțelegem și

vom face așa, când în realitate, El, care poate să vadă sfârșitul de la început, așează în înțelepciunea Sa evenimentele în favoarea noastră.

Ce Dumnezeu minunat slujim! Este o rușine că atât de puțini dintre cei care pretind că sunt creștini, Îl cunosc cu adevărat. Surprinzător, dar cele mai multe biserici din zilele noastre se promovează pe ele, nu pe Hristos. Bisericile, școlile religioase și colegiile s-au transformat în instituții birocratice puternice, care au uitat adevăratul scop al misiunii lor.

Astăzi, în mare măsură, bisericile, îndreaptă converții mai degrabă către ele însele, decât către Dumnezeu. Bani devin viața tuturor acestor imperii și tot ceea ce împiedică fluxul liber al banilor este evitat. De aceea, stăm, mulțumiți să convingem membri că s-au născut din nou și că sunt salvați mai degrabă decât să-i învățăm să-L facă pe Dumnezeu totul în toate, în viețile lor. Este un raport înfricoșător al neglijenței, pe care bisericile creștine vor trebui să-l recunoască într-o zi. Această construcție a instituției, această apartenență a oamenilor la o biserică mai degrabă decât față de Dumnezeu, a fost respinsă în mod categoric de viața și slujirea lui Hristos. El nu a înfruntat biserica evreilor din zilele Sale, dar a fost mai mult interesat ca oamenii să capete o legătură vie și puternică cu El, decât calitatea de membru a vreunei biserici.

În multe feluri, pastorii de astăzi au aceeași problemă pe care am avut-o eu, în timp ce stăteam înaintea agenților. Predicăm mesajul așteptat și popular sau împărtășim ascultătorilor noștri ceea ce ar putea schimba viața lor, chiar cu riscul de a fi nepopulari și criticați?

Am început prezentarea despre tehnicile de succes pentru vânzări și relația dintre cumpărători și vânzători. Apoi am zis: "Dacă veți urma acești pași pe care vi i-am prezentat în seara aceasta, veți găsi succesul în lucrul dumneavoastră, dar nu tipul de succes pe care l-am avut eu. Este ca și rețeta de prăjituri a fiului meu. Tuturor le plac prăjiturile sale și el le dă tuturor celor care cer rețeta, dar când se duc acasă și fac prăjitura, se plâng că nu iese la fel de bună ca a lui. Aceasta este pentru că fiul meu folosește un ingredient secret la prăjitura sa, pe care nimeni altcineva nu-l pune. Prieteni, există de asemenea și un ingredient secret pentru succesul meu ca agent."

"Secretul este o legătură vie cu Domnul Isus Hristos, în fiecare clipă a fiecărei zile. Aceasta îmi permite să mă informez la Domnul meu care

este cea mai bună proprietate pentru client. Aceasta îmi permite să-mi pun deoparte ambițiile și îngrijorările cu privire la profit și să le spun clienților că acesta nu este tipul de zonă în care ar vrea să locuiască. “Vă pot spune că soției dumneavoastră nu-i place să fie așa departe de oraș. Este mult prea retras.” Uneori le spun altor clienți că vor prea mult. “Cu siguranță banca vă dă împrumutul, dar lor nu le pasă de fericirea dumneavoastră de mai târziu. Mie, da. Vindeți-vă cealaltă proprietate înainte de a cumpăra.”

“Prieteni, secretul succesului meu este că nu eu sunt agentul lor, Dumnezeu este! El îmi permite să acționez ca reprezentant al Său. Acesta este secretul succesului valabil pentru oricare dintre voi care dorește.”

Vă aduceți aminte de faptul că eram îngrijorat și frământat atât de mult de reacția lor? Ei bine, cel puțin 90% dintre cei prezenți au venit și mi-au mulțumit pentru prezentare. Mi-au spus că le-a adus aminte de educația din copilărie și mai mulți mi-au spus: “De ce vinzi proprietăți imobiliare, când ar trebui să fii predicator!” Nici nu-mi dădeam seama cât de profetice erau cuvintele lor.

Dar voi? Știu că nu vă puteți bucura trăind viața în felul în care ați făcut-o până acum. Este foarte greu să respiri fără aparatul de respirat. N-ați vrea să încercați să fiți dependenți de Dumnezeu? Nu vreți să-I permiteți să fie “totul” și să-L faceți “totul” în orice faceți sau gândiți? El ne invită: “Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați.”

Veniți să luați aer. Veniți să-l facem pe El totul. Pavel spunea; “Agățați-vă de Domnul Isus Hristos.” El este regulatorul de respirație. Este singurul lucru care ne permite să supraviețuim în această lume de păcat. Și după ce v-ați agățat de El, nu-i mai dați drumul niciodată!

Moment de răscruce

*“Până când vreți să șchiopătați de ambele picioare?
Dacă Domnul Dumnezeu este Dumnezeu, mergeți după El;
iar dacă este Baal, mergeți după Baal!
Poporul nu i-a răspuns nimic.
(1 Împărați 18:21)*

Lacrimile îmi curgeau fără să le pot controla. Formau mici râulețe în drumul lor peste obraz căzând în pat, în timp ce altele urmau linia nasului, până se împrăstiau pe Biblie. Nu știu cât timp am stat așa. Dar după mult timp, Sally s-a trezit și s-a uitat la mine. “Dragă, de ce plângi?”

“De unde să încep”, m-am întrebat. “Să încep cu acel angajament de a vorbi la sfârșitul săptămânii? Să mă întorc la momentul în care am primit invitația? Cum pot să-i explic, când ea a fost implicată în mod involuntar încă de la început?” În final m-am decis să încep cu cel mai bun loc... începutul! Așa că am respirat adânc și am început să-i spun povestea celui de-al patrulea punct pivot.

Dicționarele definesc cuvântul “pivot” în cuvinte ca acestea: lucrul în jurul căruia se învâрте ceva, punctul central, crucial sau critic (voi prefera terminologia de “moment de răscruce” – nota trad.). În acea dimineață, împreună cu Sally, am ajuns în fața unei decizii care împlinește această descriere. A fost de fapt unul din cele câteva momente de răscruce din viața mea și cel de-al patrulea de care am devenit conștient în relația mea cu Dumnezeu.

Când am descoperit prima dată Cuvântul lui Dumnezeu și am văzut că era mai mult decât legende și rugăciuni, am ajuns repede la primul moment de răscruce în relația mea cu Dumnezeu. Dacă acceptam Cuvântul Său ca fiind singurul ghid al vieții mele și eram hotărât să aplic adevărurile pe care le conținea în viața mea, atunci trebuia să fac schimbări semnificative în felul în care-mi trăiesc viața. Doream eu să-L las pe Dumnezeu să aibă atât de mult control asupra vieții mele?

Am decis că trebuie să fac aceste schimbări și să accept voia Sa pentru viața mea. Am descoperit că acest lucru a schimbat modul în care mă vedeam pe mine însumi și familia mea. Am renunțat la fumat și la băutură, pentru că am descoperit că trupul meu este templului lui Dumnezeu. Hristos a murit pentru mine și a plătit cu prețul propriei vieți, așa că nu-mi mai aparțineam, nu mai puteam face ce voiam. Când am descoperit mai multe despre Biblie, am încercat să împărtășesc și zelul meu. Deși era plin de intenții bune, a declanșat începutul unor prejudecăți între mine și familia mea. Decizia de a urma Cuvântul lui Dumnezeu mi-a schimbat în mod dramatic cursul vieții mele. Prin urmare, primul moment de răscruce a fost acceptarea Cuvântului lui Dumnezeu ca autoritate absolută în viața mea.

Cel de-al doilea moment de răscruce a venit când înțelegerea mea față de Cuvântul lui Dumnezeu m-a condus la o altă biserică decât cea în care am fost crescut. Unii oameni par să schimbe bisericile așa cum schimbă cămășile, dar pentru mine acesta a fost un pas major. Știam că religia adevărată nu trebuie tratată cu ușurătate. Am fost crescut într-o biserică cu anumite doctrine și am fost educat de părinți sinceri. Cu toate acestea a fost greu să-mi dau seama că doar acești factori nu făceau din religie o forță practică, care să schimbe viața.

Cel de-al treilea moment de răscruce a fost atunci când Dumnezeu m-a convins că trebuie să mă mut în sălbăcie și să devin cu adevărat convertit. Aceasta a fost o luptă pentru că atât de mulți din cei despre care noi credeam că sunt creștini autentici, s-au opus planurilor noastre și s-au străduit din greu să ne convingă de faptul că greșim. Acum înțelegem, fără nici un fel de îndoială, că am făcut alegerea potrivită.

Ar putea fi demonstrat că de fiecare dată când tu și eu avem de luat o decizie, suntem într-un moment de răscruce și dintr-un punct de vedere, este adevărat. Dar momentele de răscruce despre care vorbesc eu sunt alegeri de perspectivă, care schimbă cursul vieții personale.

Când Moise a trimis 12 iscoade în țara Canaanului, zece dintre ele au ales să prezinte un raport descurajator înaintea poporului. Numai doi aveau speranță. Poporul era într-un moment de răscruce! Alegerea lor de a se întoarce, de a fi descurajați, a însemnat ca întreaga generație să nu aibă posibilitatea de a se bucura de țara promisă.

După câțiva ani de stat în sălbăcie, am fost pus în fața altei decizii importante. Am descoperit tot ceea ce ne-am propus să găsim când am plecat acolo. Îl cunoșteam cu adevărat pe Dumnezeu și ne dezvoltam aproape de El. Învățând cum să supunem firea și rămânând predați lui Dumnezeu, s-au produs rezultate spectaculoase. Din a fi doar căsătoriți am ajuns să avem o CĂSĂTORIE adevărată! Familia s-a transformat într-o FAMILIE adevărată. Munca mea ca agent imobiliar aducea un venit mare pentru familia mea. Nu aveam datorii și eu lucram numai trei zile pe săptămână. Influența lumii era păstrată la minim și chiar și datorită legăturilor mele cu munca mea, nu mergeam în oraș mai mult de două ori pe lună.

Reușisem! Trăiam visul nostru!

În momentul acesta de succes, Domnul mi-a spus: *“Jim, vreau să renunți la munca de agent imobiliar. Vreau să lucrezi pentru Mine într-o slujire totală. Ținta acestei slujiri va fi restaurarea vieților, căsniciilor și familiilor.”*

Îmi aduc aminte că am spus lui Dumnezeu: “Doamne, nu pot!”. Și aveam dreptate. În propria mea putere nu puteam fi un slujitor al lui Dumnezeu, dar aceasta nu reprezenta tot ceea ce voiam să spun. Comentariul meu a dezvăluit adevăratele sentimente. “M-am realizat în viață, Doamne,” m-am gândit eu. “Îmi ceri prea mult!”

Înainte de acest moment, am predicat ici și acolo când persoanele pe care le cunoșteam mă invitau. Aveam succes în vânzările imobiliare. Aveam un venit și timpul petrecut în predicare era secundar. Acum se părea că Dumnezeu voia prea mult de la mine.

În timp ce mă gândeam, mă luptam să iau o decizie. M-am uitat la viața lui Moise, care urma să fie rege, să fie faraon, atunci când Dumnezeu l-a chemat să lase totul în urmă. Apoi erau Petru și ceilalți pescari, pe care Isus i-a chemat să-L urmeze. Lor li s-a cerut să urmeze acest predicator necunoscut și sărac. Aceste alegeri au fost momente de răscruce în viețile lor. Nimic nu urma să mai fie la fel, indiferent ce ar fi ales ei. Și așa am

realizat eu că această chemare la slujire era un moment de răscruce și pentru mine.

Dragi cititori, și voi aveți momente de răscruce în viața voastră. Nu știu ce vă cere Dumnezeu, doar voi și Duhul Sfânt o știți.

Problema este atunci când Dumnezeu ne cere ceva pe care noi nu prea vrem să-l facem. Atunci stăm departe de Dumnezeu. Pentru unii, acest lucru strică și chiar distruge dragostea lor pentru Dumnezeu. Fiecare are cel puțin un astfel de moment de răscruce în viață. Pot spune cu toată certitudinea că și tu ai. Dumnezeu îți cere să rezolvi ceva. El vrea ca tu să alegi să mergi într-o relație mai profundă cu El. Mă rog ca Duhul Sfânt să așeze această decizie înaintea ta, în timp ce citești. Mă rog ca Dumnezeu să nu-ți dea pace și odihnă până nu te predai cu totul Lui. Nici eu nu am avut pace, când m-am străduit să ajung la o decizie cu privire la această chemare neașteptată pentru slujire.

Eram în sălbăticie, bucurându-mă de avantajele unui stil de viață la care Dumnezeu mă chemase și trebuia să decid ce urma să se întâmple cu această distanță între sufletul meu și Dumnezeu. Tânărul bogat din Biblie a stat departe de Dumnezeu și asta l-a costat totul. Acum trebuia să aleg dacă voi urma să lucrez pentru Dumnezeu sau, pur și simplu, să mă bucur de viața bună pe care am găsit-o.

Cum îmi voi mai susține familia dacă voi lucra numai pentru Domnul? De unde vor mai veni bani? Știam că Dumnezeu ne va purta de grijă, dar o va face? Aceasta era cu adevărat ceea ce voia El de la mine? Doream cu adevărat să mă predau în mâinile Sale, fără să știu de unde vor veni banii necesari pentru mine și familia mea? Simțeam că am nevoie de o confirmare. Mi-am adus aminte de Ghedeon din Biblie și cum a folosit el un val de lână pentru a primi confirmarea chemării lui Dumnezeu. Așa că am continuat să mă rog: “Doamne, am nevoie de un semn pentru această chemare la slujire, dar nu știu ce să-ți cer.”

În perioada aceea, o femeie pe care o cunoșteam m-a invitat să vorbesc în biserica ei. “Jim”, spuse ea, scuzându-se, “noi vrem ca tu să vii, dar timpul pe care-l avem liber este sfârșitul de săptămână de 4 iulie. Pentru că este sărbătoare, vor fi probabil mai puțin de 20 de persoane în biserică. Înțelegem dacă nu vrei să vii pentru doar câteva persoane.”

În timp ce vorbea, am avut un gând din partea Domnului: “*Acesta este semnul de care ai nevoie, Jim.*”

Așa că am spus: “Sigur că voi veni”.

Apoi m-am rugat lui Dumnezeu, spunând: “Doamne, dacă Tu vrei ca eu să mă dedic total predicării, vreau ca acolo să fie oameni cărora să le vorbesc. Nu cred că 30 sau 40 de persoane sunt o minune, așa că te rog să aduci 50 de persoane – de două ori și jumătate numărul pe care ea l-a spus că va fi.”

Am fost prima persoană care a venit la biserică în ziua aceea. Eram motivat. Voiam să văd cum va răspunde Dumnezeu la rugăciunea mea. M-a chemat El cu adevărat la slujire? Eu și Sally stăteam în față în timp ce oamenii veneau și în momentul în care m-am ridicat să vorbesc erau opt persoane în biserică. “Doamne”, mi-am spus, “cred că am primit răspunsul”.

Chiar atunci s-a deschis ușa și a intrat o familie compusă din patru persoane. “Sunt numai 12, Doamne”. Apoi au mai venit trei persoane. “Sunt 15”. Apoi au mai venit două și apoi o familie de patru, ajungând la 21. Curând erau 28, 34, 40 și apoi 43.

Încercam să predic, dar în mine sentimentele erau în zarvă mare. Am încercat să-mi urmăresc schițele de predică, dar nu era ușor să numeri și să predici în același timp. Sunt sigur că se întrebau și ei ce se întâmplă cu mine pentru că era evident că eram tulburat. Mă tot gândeam, *nu poate fi adevărat* și totuși era.

Numărul continua să crească – 48, 51 apoi 60. Încă mai predicam și număram, dar nu m-am oprit. Următorul lucru pe care-l știu este că erau 73 și curând au ajuns la 78. Am renunțat. Am strigat în inima mea, “Doamne, renunț să mai număr! Am primit răspunsul!” Și oamenii continuau să vină până când micuța biserică s-a umplut.

Am predicat acestor oameni cu toată puterea. Ardeam pentru că știam că Dumnezeu m-a chemat să fac aceasta. După predică, am întrebat pe câți am putut de mult, “De ce ați venit astăzi?”

“N-am avut nici o intenție să venim”, mi-a spus cineva. “N-am mai vrut să mergem cu cortul așa cum plănuisem.”

“Nu știu”, spuse altul. “Am simțit că trebuie să fim aici astăzi.”

“Noi aveam alte planuri”, mi-a spus un cuplu, “dar cineva ne-a sunat și ne-a spus că vine tipul acela la biserică, săptămâna aceasta. Am ascultat o casetă cu el și e bun! Vine de la 2.500 km și va fi la noi numai o zi. Schimbați-vă planurile; trebuie să mergem! Așa că ne-am schimbat

planurile și am venit.” Și așa am auzit întâmplări despre telefoane neașteptate sau renunțări în ultimul moment la planurile făcute. Numai eu știam adevăratul motiv pentru care ei au venit. Dumnezeu îmi vorbea mie prin ceea ce făceau ei. *“Jim, ai cerut 50, dar Eu ți-am dat mai mult de 50. Vreau să lucrezi pentru Mine!”*

În timp ce mergeam împreună cu acești oameni dragi în drum spre ieșirea din biserică, mă gândeam mereu: *“Ce Dumnezeu slujesc!”*

“Doamne, Tu mă rogi să merg și să fiu pescar de oameni, așa că iată-mă. Nu am educație făcută la nici una din instituțiile acestei lumi, dar sunt educat în sălbăticie de Duhul Tău. Dar, Doamne, ce vrei să-i învăț?”

“Jim, vreau să-i înveți Evanghelia practică de a umbla prin credință. Învăță-i cum să rămână în Mine, cum să trăiască prin har și cum să aplice acest lucru vieții lor zilnice – căsniciilor, familiilor, bisericilor și legăturilor lor cu lumea. Fă-i să înțeleagă bazele Evangheliei, care este o experiență vie cu Mine. Fă-i să înțeleagă că aceasta trebuie să fie experiența lor clipă de clipă, în fiecare oră și în fiecare zi.

Și Jim, așa cum este scris în Apocalipsa 12:11, “Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.” Predicile tale nu vor fi ca predicile obișnuite care sunt atât de populare în bisericile de astăzi. Vei predica din propria ta mărturie – de a încorpora puterea lui Hristos în tine, speranța gloriei în fiecare ocazie. Astfel, sângele Mielului va fi întotdeauna înălțat înaintea oamenilor, în fiecare predică pe care o vei ține.

Jim, nu trebuie să iubești această viață minunată pe care ai descoperit-o cu Mine în munți. Ci, pentru binele altora, vreau să renunți la viața pe care ai găsit-o. Te chem să petreci timp departe de munții tăi, pentru a împărtăși mărturia ta cu alții, ca și ei să poată descoperi Evanghelia practică și viețile lor să fie transformate, ca și a ta.”

Am mers la culcare în noaptea aceea, știind că Domnul mă ruga să renunț la vânzările imobiliare, prin care Dumnezeu m-a binecuvântat atât de mult. Când m-am trezit dimineata următoare la 4:30, stăteam în pat cu Biblia în brațe, tremurând. Emoționanta experiență a răspunsului minunat la rugăciune trecuse și acum mă trezisem la realitate. Cum să fac lucrul acesta practic?

În final, am zis: *“Doamne, Ghedeon a avut un al doilea semn. Doamne, dacă trebuie să nu mai privesc niciodată înapoi, dacă nu vreau să regret*

această decizie, am nevoie de un al doilea semn. Trebuie să-mi confirmi slujirea în Cuvântul Tău. Doamne, știu că am spus că voi lucra pentru tine dacă trimiți oameni, dar Ghedeon a spus că merge prima dată și totuși a mai cerut un al doilea semn pentru confirmare.

Doamne, această decizie este grea, adică este o decizie fără întoarcere. Este pentru restul vieții mele. Nu voi mai face nimic altceva decât ceea ce m-ai rugat. Nu am mai făcut niciodată așa ceva.” Am mai spus. “Vreau să-mi confirmi în Cuvântul Tău chemarea de slujitor al Evangheliei”

Acesta este un lucru greu de cerut, pentru că nu există nici un loc în Biblie unde să scrie, “Jim Hohnberger, vei fi un slujitor al Evangheliei.”

Stăteam cu Biblia în față. M-am rugat și mi-am cercetat inima pentru a fi sigur că nu era nimic între mine și Dumnezeu. Făcând aceasta, am început să răsfoiesc Biblia pagină cu pagină pentru aproape o oră până am ajuns la Efeseni capitolul 3. Era ca și cum Duhul Sfânt m-ar fi apucat de mână și mi-ar fi zis: “*Acesta este pasajul potrivit.*”

“Doamne, simt îndemnul că ar trebui să citesc aici.”

“*Începe cu coloana din dreapta, Jim.*”

Ochii mei au căzut pe versetul 7, “al cărui slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui.”

Am fost cuprins de fiori din cap până-n picioare! O! Ce ziceam eu de confirmare? Acum știam că Dumnezeu m-a chemat și că harul Său mă va susține. Stăteam acolo în pat, cu lacrimile curgându-mi pe față până s-a trezit Sally. I-am povestit tot ceea ce se întâmplase și cum fusese o parte din aceasta, chiar dacă la momentul potrivit nu știa nimic.

Chemarea lui Dumnezeu este de obicei necunoscută pentru cei din jur. În acel moment, vei fi poate singurul care cunoaște ceea ce Dumnezeu îți cere. Nici chiar soția nu va ști că în viața ta este un moment de răscruce, dar tu știi. Orice ar fi, trebuie să te decizi. Astăzi când citești aceste rânduri, trebuie să alegi – chiar dacă alegerea ta este pur și simplu să încerci și să renunți la acea decizie. Fiecare dintre noi trebuie să înțelegem că atunci când decidem să nu luăm nici o hotărâre, în esență, alegerea noastră este de a respinge ceea ce Dumnezeu ne-a cerut să facem.

“Sally”, i-am spus, “când vom merge acasă, nu vom mai face vânzări imobiliare. Nu mai pot face aceasta pentru că Dumnezeu mi-a cerut să dau afacerea unui alt bărbat.”

Acest bărbat creștin și familia sa s-au mutat în zona noastră din California. Nu aveau prea multe și bărbatul încerca să se descurce. Puteam vinde afacerea imobiliară cu toate listele de clienți, pentru câteva zeci de mii de dolari. Dar Dumnezeu mi-a spus să o dăruiesc celeilalte familii și să-l ajut pe omul acela în fiecare săptămână timp de un an, în așa fel încât să poată dărui și el familiei sale aceleași posibilități pe care Dumnezeu mi le-a dăruit mie.

Dar am insistat: “Doamne, oricine mi-ar da 50 – 60.000 de dolari pentru această clientelă. Adică, aceasta poate reprezenta o economie pentru viitor. Acești bani i-aș putea folosi pentru a mă susține pentru următorii câțiva ani până va începe să funcționeze slujirea la care mă chemi.”

Dar Domnul spuse: “*Nu Jim, trebuie să depinzi de Mine și nu de banii din bancă.*”

Am mers acasă și am spus și familiei povestea mea. S-au rugat pentru acest lucru și, o săptămână mai târziu, am început să pregătesc predarea afacerii. Bărbatului i-a trebuit aproximativ două luni ca să se mute și am putut să încep ceea ce am promis și anume angajamentul de a-l ajuta o dată pe săptămână. În luna septembrie eram gata să întreb, “Doamne, ce trebuie să fac? Iată-mă, trimite-mă.”

Am fost sunat din California și am fost rugat să merg să lucrez împreună cu cinci - șase familii care aveau necazuri. “*Aceasta este prima ta chemare, Jim,*” mi-a spus Domnul. Am mers cu plăcere și am lucrat cu aceste familii. Am venit acasă simțindu-mă extraordinar, fiindcă pentru prima dată, aceste familii au înțeles Evanghelia practică și au început să o aplice în viețile lor. Când au început să facă mici schimbări, au început să experimenteze rezultatele minunate ale trăirii după principiile cooperării cu Dumnezeu.

Am fost invitat în casa unui prieten pentru a sta de vorbă cu un bărbat care era în vizită la el. Acesta era pastor și ceea ce nu știam eu atunci, era faptul că el urma să fie gazda unei întâlniri la care participau mai mult de 50 de pastori din toată lumea. Am vorbit împreună despre problemele din biserică și despre ceea ce credeau ei că ar fi soluțiile.

N-am putut fi de acord cu ei. Le-am spus că problemele legate de doctrine sau practică sunt numai simptomele adevăratei probleme: bisericile și-au pierdut complet obiectivul Evangheliei practice care poate schimba vieți. Nu mă așteptam, dar acest pastor mi-a spus de întâlnirea ce

urma să aibă loc și m-a întrebat dacă aş putea veni pentru a vorbi la deschiderea și închiderea întâlnirii pastorilor care urmau să vină.

N-am să uit niciodată predica pe care am spus-o atunci, intitulată, “Cine sunt eu?” Am spus acestor pastori că ei sunt total nepotrivii pentru slujba la care au fost chemați și nevoia lor cea mai mare este dependența de Dumnezeu. Când am terminat acest cuvânt de deschidere, bărbații erau în lacrimi și predica a schimbat ținta întregii conferințe.

După această conferință, au venit cereri de a vorbi în Europa, Noua Zeelandă, Anglia și din toată SUA. Mă întrebam de unde vin aceste telefoane. Dumnezeu știa. După această conferință, telefoanele sunau pentru că acești bărbați au spus numele meu în toată lumea. Eu pot accepta numai câteva din cererile pe care le primim. Din acea zi, am vorbit în 14 țări diferite și, cu excepția a cinci, toate statele din SUA. Au urmat articole în reviste și am avut privilegiul să împărtășesc Evanghelia prin satelit. Așa deci, am început să slujesc și nu m-am mai răzgândit din ziua aceea.

Dar, voi, prietenii mei? V-ați răzgândit? Există ceva în viața ta pe care Dumnezeu te roagă chiar acum să-i predai Lui, unele momente de răscruce la care ai ajuns cu Dumnezeu? Nu amâna! Totul trebuie înfruntat într-o zi, în mod inevitabil. De ce să nu o rezolvi chiar acum?

De obicei termin seria de întâlniri întrebând pe cei care au participat ce vor face cu mesajul pe care l-au auzit. Aceasta este o întrebare mai profundă decât dacă-i întrebi dacă ei cred ceea ce au auzit. Faptele sunt întotdeauna consecința credinței adevărate. Inima mea a fost emoționată și lacrimile au curs când familii fără număr și-au luat angajamentul de a face din Evanghelia o realitate practică în viețile lor. Îi întreb în mod public pentru că această declarație publică îi încurajează și pe alții, iar în același timp, cimentează decizia pe care au luat-o în inima lor.

Am să te rog să scrii punctul de răscruce din viața ta pe care Dumnezeu cere să-l predai Lui. Folosește angajamentul de mai jos dacă vrei, sau scrie-l pe o coală de hârtie! În orice caz, alege astăzi, pentru că acum este momentul și niciodată vocea Duhului Sfânt nu se va auzi poate mai tare.

Punctul meu de răscruce cu Dumnezeu

Doamne, îmi dau seama că am stat departe de tine în următoarea problemă a vieții. Astăzi o predau Ție!

Copilul Tău,

CAPITOLUL 12

Cel care ezită

*“Aproape că m-ai convins.”
(Faptele Apostolilor 26:28)*

Știam că insula lui Paul era un loc minunat. Și totuși, atunci când am văzut-o, pulsul mi s-a ridicat. Mișcarea ritmică a vâslelor și sunetul liniștitor al apei lacului care uda lamele vâslelor păreau a fi în armonie completă cu împrejurimile tăcute.

Având forma unui vulcan, insula răsărea abrupt din lac. Frunzișul ei din când în când dădea privirilor noastre iscoditoare o scânteie a locului, adâncind anticipările noastre. Așteptasem această călătorie de ceva vreme. Această insulă urma să fie casa noastră până luna următoare.

Familia mea avea nevoie de această vacanță. Tensiunea călătoriilor și slujirii m-a determinat să mă gândesc la nevoia de a ne odihni și relaxa, lucru care erau din ce în ce mai greu de realizat acasă. Când aveam nevoie de o pauză, închideam telefoanele. Oricum, chiar și când intenționeam să ne odihnim, lucrul din casă și corespondența exercitau destulă presiune asupra noastră.

Din cauza aceasta l-am abordat în final pe Paul și l-am întrebat dacă puteam folosi insula lui. Paul mi-a fost atât prieten cât și mentor în slujba de agent imobiliar, dar nu am mai îndrăznit niciodată înainte să-l întreb așa ceva.

“Paul, familia mea este stresată! Avem nevoie de un loc unde putem merge să ne relaxăm și să ne odihnim, un loc unde nimeni să nu știe cum să ajungă la noi. Putem folosi insula ta? Și cât suntem acolo, există ceva ce ai vrea să facem – ceva reparații sau curățenie - pentru tine? În felul acesta putem să și dăruim, nu doar să primim.”

Paul era în mod vizibil mulțumit. “N-am mai făcut asta niciodată”, spuse el, “dar de asemenea, nimeni nu a făcut ceva în schimb pentru mine. Toți voiau doar să folosească insula. Jim, va fi plăcerea mea ca familia ta să petreacă ceva timp acolo și sunt sigur că putem găsi ceva să faceți în timp ce veți fi acolo.”

Amintirile mele s-au sfârșit brusc când barca s-a apropiat de doc. După ce am cărat bagajele sus pe deal la casa încântătoare, Sally și cu mine am plecat înapoi la doc. “Băieți”, i-am instruit eu, “voi pregătiți masa și când sunteți gata, veniți la doc să ne chemați. Noi mergem să stăm la soare.”

Poate părea puțin ciudat ca un tată să spună așa ceva fiilor lui de 10, respectiv 12 ani, dar noi am dat responsabilitățile bucătăriei băieților. În prea multe familii, mama este practic o slujnică a copiilor. Nici un bărbat nu trebuie să permită ca o asemenea situație să continue. Întreaga familie trebuie să ajute la preluarea poverilor gospodăriei de la mamă. Dacă se întâmplă acest lucru, familia va descoperi nu numai că aceștia – copiii – vor învăța lecții importante despre treburile casei, dar vor câștiga o mamă, și soțul o soție, care are timp și energie pentru a se juca cu ei și a petrece timp împreună.

Încercați să preluați de la soție sau mamă orice povară care poate fi purtată de alți membri ai familiei și veți descoperi că efortul vostru se va răsplăti prin atenția plină de dragoste pe care ea o poate investi în tine și ceilalți membri ai familiei. Dacă familia va economisi energia care este consumată în treburile casnice zilnice, toți vor avea de câștigat.

Sunt foarte conștient că soția și mama este inima casei și cea mai sigură rețetă pentru fericire în cămin. De aceea femeia, care are un rol atât de important, trebuie să aibă energia și entuziasmul necesar pentru a împlini misiunea pe care Dumnezeu i-a dat-o.

Băieții mei, ca de obicei, au pregătit o mâncare excelentă. Apoi, având încă puțin timp până la ora normală de masă, au plecat să exploreze insula.

Relaxarea pe malul lacului a fost un lucru extrem de ușor de făcut în acele condiții. Stând într-un golfuleț, apele limpezi și liniștite reflectau soarele încât păreau că fiecare unduire a apei era încoronată cu diamante sclipitoare, care scânteiau în timp ce se mișcau. Pacea, mulțumirea și conversația liniștită au urmat în mod natural, în timp ce ne bucuram de ocazia de a fi iarăși unul cu celălalt. Deodată, sunetul unor pași s-au năpustit de pe scările abrupte care legau docul de restul insulei. Matthew și Andrew

alergau pe scări, trăncănind fără încetare, cu entuziasmul și bucuria pe care numai băieții de 10, respectiv 12 ani o au.

“Tată, mamă, trebuie să veniți să le vedeți!”

“Ce să vedem?”

“Trambuline!”

De la băieți am aflat că în partea de vest a insulei existau niște stânci înalte. Pe aceste stânci erau niște trambuline. Una era înaltă cât o clădire cu un etaj, iar cealaltă cât o clădire cu două etaje. Băieții erau foarte entuziasmați de aceste trambuline. De fapt, doreau să sară de pe ele, dar erau destul de mici pe atunci și nu puteau lua în considerare un astfel de lucru dacă tatăl lor nu era cu ei.

“Poți să sari de pe ele, tată?”

“Bineînțeles că pot”, am răspuns eu fără să mă gândesc prea mult.

“Hai să mergem!” au sărit ei.

“Stați puțin! Așteptați numai un minut!” i-am întrerup eu. “Cred că ar trebuie să mâncăm mai întâi și poate după aceea putem merge în cealaltă parte a insulei să ne uităm la aceste trambuline.”

De fapt ezitam. Știam că pot sari de pe aceste trambuline. Am mai sărit și înainte. Știam că nu s-ar fi întâmplat nimic rău. Știam că Paul le-a pus acolo pentru un motiv și fără îndoială că și alții au mai sărit în apele acelea. Așa că nu-mi era teamă că apa nu era suficient de adâncă. Băieții mei voiau să mă vadă sărind. Voiam să le fac plăcerea sărind dar totuși ezitam. Nu eram sigur dacă voiam să fac acest lucru.

După prânz, băieții au spălat vasele în timp record, așa adăuga. Erau emoționați. Urma să aibă loc o mare aventură. Au venit la mine și mi-au zis: “Tată, ești gata să sari de pe acele trambuline?”

Încă ezitam așa că am tras de timp. “Când eram eu mic”, le-am spus, “întotdeauna mi se spunea că trebuie să aștept cel puțin o oră după masă înainte de a merge să înot, pentru a nu face cârcei. Vom merge peste o oră.”

Trebuie să mărturisesc însă că nu credeam că lucrul acesta era adevărat și mă îndoiam că așa fi urmat o astfel de regulă dacă voiam să sar de pe aceste trambuline. În aceste circumstanțe era doar o scuză, o regulă rațională, care-mi dădea posibilitatea să evit luarea unei decizii. Băieții erau dezamăgiți de această amânare, dar când a trecut ora, au venit imediat cu aceeași întrebare.

“Ești gata să mergem acum, tată?”

“Bine”, le-am spus. “Să mergem.”

Au ajuns imediat în partea cealaltă a insulei. Eu și soția mea am mers puțin mai încet decât băieții noștri entuziasmați. Când am ajuns la trambuline, pe care credeți că stăteau băieții mei? Pe cea mai joasă? N-ați ghicit! Erau pe cea mai înaltă. “Aici sus, tată”, mă chemau ei.

“Bine, vin”.

Urcându-mă pe cea mai înaltă trambulină, am mers până la marginea ei și m-am uitat încă o dată la apa minunată a acestui lac de munte magnific. Când stai pe marginea unei trambuline, distanța până la apă pare a fi de două ori mai mare decât în realitate. În timp ce stăteam acolo, privind în jos, băieții mei strigau ceva de genul:

“Sări! Sări! Sări! De ce nu sări?”

“Dați-mi un minut să evaluez situația. Voi număra până la zece”, le-am spus eu, “și apoi voi sări.”

Băieții s-au agățat de ideea mea și crezând că în felul acesta vor putea grăbi săritura, au început să numere într-o viteză extraordinară de mare, “unu, doi, trei, patru, cinci, șase, șapte ...”

“O!” am strigat eu. “Voi număra eu. Oricum, vă mulțumesc!”

Așa că iată-mă, sfâșiat între două dorințe separate, două iubiri diferite. Pe de o parte, îmi iubeam băieții, doream să le fac plăcerea, voiam să împlinesc așteptările lor, să fiu eroul lor. Dar voința mea nu voia să dea la o parte frica și să facă pasul. Așa că iată-mă stând acolo, suspendat între cerurile de deasupra și apele verzi de dedesubt.

Știam că au mai sărit și alții de pe trambulină și că puteam face și eu la fel. Voiam să sar, nu doar pentru mine însumi, dar și pentru a-mi încuraja băieții. Bătălia bântuia pentru că trebuia să aleg să sar prin propria mea voință, care este de fapt exercitarea libertății de alegere. Și acesta este conflictul pe care-l înfruntăm atunci când suntem chemați să ne supunem voinței lui Dumnezeu.

Ori de câte ori suntem aduși în fața unei alegeri între ceea ce vrea firea și ceea ce vrea Dumnezeu, există un conflict. Și cea mai obișnuită reacție față de acest conflict este ezitarea. Știm că Dumnezeu ne cheamă la o experiență a supunerii totale și totuși ezităm. Știm că alții au făcut pasul acesta al dependenței totale de El. Știm că Dumnezeu nu părăsește pe cei care se încred în El și cu toate acestea, stăm pe loc.

În multe privințe suntem asemenea copiilor lui Israel după ce au părăsit robia Egiptului. Au părăsit un stil de viață, dar nu au intrat încă în țara făgăduinței. Și noi mai avem drum lung rămas în calea către Dumnezeu. Poate că am lăsat în urmă obiceiuri și prietenii rele. Poate că am lăsat deoparte erori doctrinare sau înțelegeri tradiționale. Și poate că ne-am îndepărtat de divertismentul, muzica și moda lumii, numai pentru a descoperi că, de fapt, în timp ce am ieșit din trecutul nostru, am ratat viitorul – o viață ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (vezi Coloseni 3:3).

Privind înapoi la viața mea, am văzut că drumul meu spre această țintă a supunerii totale a fost mai degrabă alcătuită din pași mărunți, decât dintr-un pas uriaș. Așa a fost viața mea, nu pentru că Dumnezeu a vrut să fie în felul acesta, ci pentru că în felul acesta am răspuns eu. Viața mea a fost deseori ca în versurile scrise de Theodore Monroe.

*Oh, durerea amară și suferința
Ce-ar fi putut exista vreo dată,
Când mândru i-am spus lui Isus,
“Totul eu și Tu nimic”.*

*Totuși, El m-a găsit: L-am zărit
Sângerând pe lemnul blestemat
Și inima mea lacomă spuse slab,
“O parte eu, o parte tu”.*

*Zi de zi, mila Sa delicată
Vindecând, ajutând, complet și gratis
M-a coborât, în timp ce șopteam,
“Puțin eu și mai mult Tu”.*

*Mai sus decât cerurile înalte
Mai jos decât marea cea adâncă
“Dragostea Ta m-a cucerit;
Eu nimic și totul Tu.”*

Nu vreau să vă las impresia și nici n-aș îndrăzni să zic că acest ultim pas a fost realizat complet în viața mea, dar vreau să vă spun că văd progresul și sunt un prizonier al speranței. Știu că Cel care a început o lucrare bună în mine o va continua până în ziua lui Isus Hristos (vezi Filipeni 1:6).

Ce-ți spune Dumnezeu acum, când stai pe trambulina ta? Știu că eziți într-o anumită privință. Poate este ceva legat de angajamentul pe care l-ai scris în capitolul anterior. Sau poate că este o zonă sensibilă pe care Dumnezeu ți-a adus-o în minte când te-ai uitat la angajament, dar ți-a fost frică să o încredințezi lui Dumnezeu sau chiar negi că ar avea de a face cu tine.

Vrei să predai această zonă sensibilă, dar îți este greu să crezi că vei fi fericit dacă vei scăpa de ea. Aceasta este cea mai mare minciună a lui Satana. El ne-a amăgit pe toți să credem că putem fi fericiți numai atunci când facem cum vrem noi. Nu avea încredere în sentimentele tale! În schimb, acționează după principii! Intelectul tău trebuie să decidă ca sentimentele și emoțiile să nu mai aibă control.

Dacă vei face aceasta, vei descoperi că ai descifrat secretul unei vieți creștine fericite. Vei descoperi, așa cum am făcut și eu, că locul de care fugim este calea păcii și a fericirii.

Aceasta este ceea ce am găsit când am sărit de pe trambulină! A fost minunat. Am strigat, am urlat și m-am bucurat până jos. Când am atins acea apă rece și înviorătoare, m-am simțit mai viu ca niciodată. M-am urcat iar și am sărit de mai multe ori.

Fiul meu, Matthew, a venit la mine și m-a întrebat într-o doară: “Crezi că aș putea sări și eu?”

“Sigur că poți”, i-am răspuns.

Așa că și el a urcat pe trambulină și a trecut prin procesul ezitării. Dar, în final, a sărit. Puteam vedea că îi este frică, dar s-a ținut tare și a intrat în apă la fel de drept ca o săgeată.

Apoi a venit Andrew la mine și mi-a zis: “Tată, vreau și eu să sar, dar mi-e frică. Vrei să sari cu mine?”

“Sigur că da, fiule. Dă-mi mâna. Voi fi cu tine tot timpul.”

Era mort de frică! Nu l-am forțat dar am stat cu el în timp ce trecea și el prin propria ezitare și apoi l-am lăsat că numere până la zece și am sărit. Aș fi vrut să fi putut vedea și voi zâmbetul de pe fața băiatului. Ai fi crezut că a cucerit lumea!

Cel care ezită

Apoi toți trei ne-am uitat la Sally. Dar ea ne-a dat o lecție de curaj. “Dacă voi mergeți, merg și eu!” Și a mers!

Fiecare dintre noi am învățat să învingem ezitarea și să obținem biruință asupra sentimentelor și emoțiilor care încearcă să ne tragă înapoi. Adevărata viață creștină este asemenea acestei trambuline. De obicei, cere un salt al credinței, o decizie pe care nu o mai poți întoarce, așa cum nici noi nu ne mai puteam întoarce pe trambulină după ce am sărit. Sărisem! Aceasta așteaptă Dumnezeu de la fiecare din noi.

Mergeți înainte!

Săriți și faceți ultimul mare pas!

Ultimul mare pas

*“Și atunci când toate lucrurile Îi vor fi supuse,
atunci chiar și Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile,
pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.”
(1 Corinteni 15:28)*

În timp se studiam stânca din fața noastră, plănuiam următoarea fază a cățărării. Glasul pierdut al lui Matthew mi-a întrerupt visarea. Am aruncat o privire în jos, la el, și mi-am dat seama imediat că avea probleme. Făceam cățărări pe vârful Iceberg din Parcul Național Glacier. Era una din excursiile noastre tată-fiu.

Am făcut astfel de excursii cu fiecare dintre fiii mei, pentru că eu cred că este important ca un tată să fie singur cu fiecare dintre copiii săi, făcând ceva împreună. Acest lucru leagă inimile noastre și deschide căile de comunicare. Matthew a ales această cățărare și așa că iată-ne, cățărându-ne în mâini, într-o zonă în care se cereau frânghii și dispozitive de agățat.

Matthew era înțepenit! A mers după mine până acum dar acum era blocat sub mine. Eram suficient de înalt pentru a prinde următorul punct de sprijin și să mă urc, dar Matthew, care pe atunci era mai scund decât mine, nu putea ajunge până acolo pentru a face aceeași manevră. M-am lăsat în jos repede și am întins mâna. “Ține-te de mâna mea, fiule. Te voi trage eu.”

Puteam vedea pe fața lui lupta cu frica și îndoiala. Va putea tata să o facă cu adevărat? Are el putere suficientă? Ce se va întâmpla cu mine dacă îmi dă drumul?

“Prinde mâna mea, Matthew! Am putere suficientă. Nu vei cădea”, l-am încurajat eu. A privit în jos. Era drum lung și expresia feței lui exprima

lupta care se dădea în mintea lui. Urma să facă el săritura aceasta a credinței, având încredere că voi putea să fac ceea ce am promis?

A apucat mâna mea și ne-am ținut strâns. Într-o clipă era gata și stătea lângă mine pe stâncă. După câteva clipe de revenire a respirației, am continuat cățărarea. În acea zi am escaladat vârful Iceberg, dar acest lucru nu ar fi fost posibil dacă Matthew nu ar fi ales să facă acel pas al dependenței absolute de tatăl său.

Acest pas al dependenței absolute este ceea ce suntem chemați să facem și noi. Știți lucrul acesta în adâncul inimii voastre așa cum știu și eu. Știți că Dumnezeu vă cheamă la această dependență și supunere, dar totuși ne tragem înapoi. Probabil că ar fi tare greu să punem în cuvinte motivul pentru care ne retragem din această experiență.

Dependența totală de Dumnezeu, consimțământul de a păși în renunțarea îndrăzneată a sinelui, este ceea ce face viața creștină reală și este ceea ce produce schimbări veșnice în viața persoanei. Dependența de Dumnezeu, completă și totală, ar trebui să fie prima lecție a vieții creștine. Numai atunci când avem încredere cu adevărat în Hristos, când suntem devotați cu adevărat Lui, numai atunci putem fi numiți cu adevărat creștini. Pentru cei mai mulți dintre noi – chiar și cei care pretind că sunt creștini – acesta rămâne un vis iluzoriu, o experiență nerealizabilă.

În locul acestei experiențe, noi, cei care dorim să fim creștini, facem tot ce putem dar îndepărtăm dependența de Dumnezeu. Cu eforturi aproape supraumane, studiem doctrine și-i învățăm și pe alții. Ne angajăm în misiuni ale comunității și în evanghelizare. De asemenea, participăm la serviciile divine, ținem Școli Biblice de Vacanță, participăm la seminarii de îmbunătățirea căsătoriilor și acceptăm slujbe în biserică.

Ne facem propria religie și ne luăm timp pentru meditație personală și slujire pentru alții. Arătăm așa de bine și îndeplinim atât de multe activități bune, încât ne este greu să înțelegem – dar este totuși adevărat, pentru că noi facem de toate, cu excepția unui singur lucru care contează. Am eșuat în a face ultimul mare pas, singura acțiune care ne poate transforma pe dinăuntru dar și faptele exterioare.

Ultimul mare pas în a fi creștin adevărat este cultivarea lepădării de sine și în același timp cultivarea dependenței de Dumnezeu. Putem avea toată găteala creștinismului, dar chiar și atunci când nu ne vede nimeni, știm că nu avem putere asupra eului, ca cea dată de un spirit supus și stăpânit.

Slavă Domnului, nu este prea târziu pentru nici unul dintre, noi pentru a face acest pas către dependența totală de Dumnezeu.

Trăiam deja de câțiva ani ceea ce eu credeam că este viață creștină când Dumnezeu mi-a atras atenția aducându-mi acest concept în mintea mea. *“Jim, dacă vrei să fii creștin trebuie să faci pasul acesta.”*

Arătam, sincer arătam, ca un creștin adevărat și trebuie să mărturisesc, am refuzat. “Nu, Doamne, nu pot s-o fac”, m-am rugat. “Adică, să-mi dau acordul ca Tu să ai control total, să nu mă mai gândesc la gândurile mele firești, să nu mai spun cuvintele mele firești. Aș fi nefericit, Doamne!” Puteți să credeți că i-am spus așa ceva lui Dumnezeu? Ați vrea să știți ce mi-a răspuns El?

“Chiar așa, Jim? Tu crezi că toți îngerii din cer sunt nefericiți? Ei au aceeași relație cu Mine, pe care vreau să o am cu tine. Ei îndeplinesc voia Mea și nu a lor și, totuși,ă rămân factori morali liberi. Ei ascultă pentru că au ales și această ascultare le aduce fericire și bucurie dincolo de plăcerea pe care gândurile sau cuvintele tale firești ți le pot aduce.”

“A fost un gând prostesc, nu-i așa Doamne?”

“Da, Jim. A fost de la cel rău. A fost doar tipul acela de gânduri care a condus pe cei mai favoriți îngeri din ceruri să aleagă să se revolte împotriva Mea.”

Așa că acum aveam în față supunerea completă, dependența completă de Dumnezeu. Dumnezeu mă chema să fac ultimul mare pas în adevăratul creștinism. Nu voi uita niciodată de lupta cu propria mea voință. Am stat acasă într-o zi și am citit mai mult de 100 de texte biblice. Toate spuneau în esență, același lucru: puterea lui Dumnezeu este disponibilă chiar acum, astăzi! Trebuie numai să mă supun dependenței de Dumnezeu, pentru a avea acces la această putere.

Nu aveam nevoie de mai multă cunoștință doctrinară. Nu aveam nevoie de mai multe fapte bune. Nu aveam nevoie să fiu mai pregătit pentru această putere. În schimb, creșterea mea ca și creștin nu putea merge mai departe până nu făceam acest “ultim mare pas”.

“Bine, Doamne”, am concluzionat eu, “de mâine voi merge tot timpul cu Tine în dependență completă. Mâine dimineată viața mea va fi altfel. Dimineată începe noua mea viață!”

Nu știu cum face Dumnezeu, dar de obicei sunt trezit dimineată devreme de prezența Sa. Nu este nici vizibilă și nu poate fi nici măcar

auzită ci mai degrabă, vreau să spun că simt chemarea Duhului Sfânt care mă trezește să comunic cu El. Nu pot explica cum Dumnezeu poate fi o prezență atât de personală cu mine și în același timp să fie prezent cu mulți, mulți alții – dar El poate și o face. Și dacă vrei, El dorește o astfel de relație intimă și cu tine!

În acea primă dimineată a noii mele vieți, m-am trezit la câteva minute după ora patru dimineată. Stând, am simțit prezența lui Dumnezeu chemându-mă și reamintindu-mi de angajamentul de a fi al Lui în acea zi și am spus: “Buuuună dimineată. Doamne!” Așa a început timpul prețios pe care l-am petrecut în acea dimineată cu Dumnezeu. El dorea să mă pregătească pentru acea zi și rugăciunile au continuat până când capul somnoros de lângă mine a deschis ochii și m-a privit.

Sally m-a întrebat: “La ce te gândești, dragule?”

“Dragă”, i-am spus, “astăzi voi merge tot timpul cu Dumnezeu. Mă voi preda Lui cu totul și voi trăi sub controlul Lui.”

“Sigur?”

“Da”.

“Cu adevărat, dragă? Nu mai spune!” exclamă ea disprețuitor.

Aceasta era prima mea încercare în ziua aceea. Soția mea râdea de angajamentul meu. Și pe bună dreptate! Cunoștea ea neamțul încăpățânat și iute cu care se căsătorise. Fostele mele hotărâri și mărturisirile mele de fidelitate față de Dumnezeu au fost asemenea funiilor de nisip, care se destrămau în clipa în care apărea stresul. Nu am descoperit o putere capabilă de a mă salva de mine însumi. “Nu-i nimic, dragă”, am continuat eu. “Am terminat-o cu jocul de-a dependența de Dumnezeu. Am terminat-o cu creștinismul parțial!” Și așa am început prima zi a creștinismului adevărat.

Aș fi vrut să fi existat posibilitatea să vedeți o înregistrare video cu acea zi, prima mea zi ca și creștin adevărat. Dar o astfel de înregistrare n-ar fi putut demonstra niciodată ispitele și luptele duse în mintea mea; pentru că acolo se câștigă luptele. Trebuia să decid în mintea mea înainte de a face fapta. Ar fi însemnat să scriu o carte numai împărtășindu-vă tot ceea ce s-a întâmplat în acea zi. Așa că lăsați-mă să vă împărtășesc numai câteva experiențe.

Eram la birou, lucrând, când i-am auzit pe băieți începând să se certe în sufragerie. Era ceea ce le spuseseam fiilor mei “de mii de ori” să nu

facă. Imediat m-am dus spre ei. Simțeam cum creștea iritarea în firea mea. Voiam să fac ordine repede, chiar atunci. Este atât de ușor pentru părinți să cadă în capcana nervilor cu copiii lor pentru că noi le spunem atât de des ce să facă sau să nu facă și totuși ei cad în ispită. Dacă am vedea scena așa cum o vede cerul, am descoperi că părinții au nevoie de reproșuri mai mult decât copiii.

“Jim, nu ești pregătit să te ocupi de copiii tăi până când firea, sentimentele și emoțiile tale nu sunt supuse complet Mie.”

Știam că Domnul are dreptate. Dar este atât de greu să renunțăm la ceea ce vrem să facem și să împlinim ceea ce știm că este voia lui Dumnezeu pentru noi. M-am retras în baie și am stat acolo până am știut că firea mea era supusă și puteam vorbi decent fiilor mei și le puteam da respectul pe care-l meritau.

“Băieți”, le-am spus, “când am vrut să vin la voi și să vă cert pentru ceea ce faceți, Domnul mi-a spus ceea ce ar trebui să fac. Sunt sigur că înainte de a începe această ceartă și voi ați auzit glasul liniștit și cald al lui Dumnezeu vorbind conștiinței voastre, spunându-vă ce să faceți. Fiecare dintre noi trebuie să învățăm să fim sensibili la această voce liniștită a lui Dumnezeu și trebuie să ne obișnuim să ne supunem. Tatăl vostru nu va putea fi cu voi toată viața voastră ca să vă conducă și să vă corecteze, dar Tatăl ceresc vă va conduce tot timpul vieții voastre dacă veți vrea să ascultați. Vă rog. Vă rog. Vă rog nu vă obișnuiți să respingeți sfaturile lui Dumnezeu.”

Am încheiat discuția cu fiii mei, profund recunoscător că am ales să-mi supun voința mea lui Dumnezeu. Discuția mea cu ei a fost mai degrabă una de educare și învățare, decât de muștrare pentru fapta lor. Am abordat disciplinarea dintr-o perspectivă supusă și fiii mei au văzut diferența. Ei au avut o reacție diferită față de mine când am folosit această metodă în comparație cu vechile mele încercări de educare.

Mai târziu, după masa de prânz, am simțit îndemnul că ar trebui să spăl eu vasele. Spălarea vaselor nu este slujba mea; era treaba fiilor mei. Dar am promis lui Dumnezeu că orice mi-ar cere să fac în ziua aceea, voi face. “Sigur, Doamne”, am răspuns în mintea mea. “Dacă Tu vrei ca eu să spăl vasele, voi fi fericit să o fac.”

Am adunat farfuriile și tacâmurile și am mers la chiuvetă unde am pus ligheanul de spălat vase și am dat drumul la apa caldă. Băieților mei

le-au fost necesare numai două secunde pentru a-și da seama de ceea ce făceam eu. Fără să scape ocazia, au strâns repede masa, au făcut vasele stivă și au dispărut.

Iată-mă spălând vasele și bucurându-mă de timpul petrecut cu Dumnezeu! Sally, însă, a făcut cel mai ciudat lucru pe care am văzut-o făcându-l vreodată.

Soția mea nu se odihnește niciodată. Avem probleme încercând să o facem să se oprească din lucrul ei, seara, pentru a petrece timp cu noi. Dar nu și astăzi. Stătea în fotoliu și se uita la mine cum spălăm vasele.

Ca să puteți înțelege ceea ce urmează, cred că este nevoie de o mică explicație înainte de a continua. Stilul de viață din sălbăticie a adus multe schimbări în viața noastră și gătitul pe soba încălzită cu lemne este unul din ele. Mie îmi place mult să se gătească cu lemne. Mâncarea gătită astfel este mai bună la gust. Oricum, a supraveghea focul nu este o știință.

Pentru această masă, Sally a așezat unele vase în cuptor, inclusiv o oală de un litru cu gem de mere. Acum era goală și trebuia spălată. Când am început să o spăl, am observat că niște gem de mere s-a lipit în timp ce fusese în cuptor. Era numai în exteriorul oalei, așa că am curățat cu puțină tragere de inimă ceea ce se lipise. Era lipită rău, asemenea unei armuri căptușite.

Sally și cu mine spălăm vasele în mod diferit. Eu le spălăm pentru a le termina de spălat, în timp ce Sally le spăla ca să fie spălate bine. Am spus lucrul acesta nu ca o scuză, ci pentru a explica că aceasta este o zonă slabă a caracterului meu. Această trăsătură de caracter îmi permitea să gândesc ceva de genul, “nu trebuie să-mi petrec întreaga zi la această murdărie lipită. Și apoi, interiorul oalei este curat și asta este tot ceea ce contează.” Gândind aceasta, am clătit oala și am pus-o la uscat.

Sally s-a ridicat brusc din fotoliu în momentul acela, ca și cum ar fi fost ridicată de niște resorturi uriașe. Venind lângă mine, s-a uitat direct la oală. A luat-o și a ținut-o într-o poziție în care se vedea bine, chiar în fața ochilor mei! Nu-mi venea să cred. Era ca și cum soția mea liniștită mă provoca intenționat! Sentimentele mele erau în fierbere.

“Jim, Jim, Jim, oare vei învăța vreodată?” întrebă Sally, clătinându-și capul.

În trecut ne-am certat cu privire la modul în care spăl eu vasele. Întotdeauna spuneam: “Cel puțin spăl vasele – nu ar trebui să te plângi de

felul cum le spăl.” Fiecare fibră a ființei mele voia să spună exact același lucru, dar am făgăduit lui Dumnezeu că voi fi al Lui astăzi și El mi-a cerut să-mi supun Lui sentimentele. Am ales să renunț la sentimentele mele și încă o dată am avut pace.

Totul s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este oala udă care a alunecat din mâna soției mele și a căzut direct în ligheanul de spălat vase. M-a acoperit cu stropi de apă și clăbuc. Simțeam cum mânia creștea. Firea voia să-și spună cuvântul. Așa arătăm noi oamenii, când Dumnezeu nu este la cârma vieții noastre. Vrem să ne ridicăm și să ne apărăm drepturile și sentimentele. Sunt atât de bucuros că Dumnezeu nu m-a părăsit, pentru că în momentul în care sentimentele firii se ridicau, Dumnezeul tuturor ființelor era lângă mine cerându-mi să le predau Lui.

Părea atât de greu în momentul acela să îndepărtez aceste sentimente de supărare, chiar foarte greu, și să nu le păstrez până data viitoare. Dumnezeu nu voia numai să le predau, ci voia să renunț la dreptul de a le folosi data viitoare, când Sally urma să facă ceva care să mă supere. Dumnezeu face o lucrare amănunțită în viețile noastre și, dacă-L lăsăm, va îndepărta complet de la noi ceea ce-I predăm Lui.

Scotând oala din apă, i-am spus soției vesel: “Ai dreptate. Se pare că are nevoie de o mai mare atenție.” Eram victorios prin harul lui Dumnezeu.

Sally s-a uitat la mine șocată. Dincolo de orice umbră de îndoială, știa cum va reacționa soțul ei iute la mânie, pe care-l iubea dar... n-a făcut-o. “Merge!” spuse ea.

“Da, merge”, i-am spus în timp ce zâmbeam, amintindu-mi conversația de dimineață și îndoielile ei.

“Cât de des îți vorbește Dumnezeu?” întrebă ea.

“Nu știu”, i-am răspuns. “Nu stau să număr”. Ziua următoare am început să număr. La ora 10 dimineața am mers la ea și i-am spus: “Până acum, am fost conștient de 18 ori când Dumnezeu mi-a cerut să supun Lui gândurile mele. De acum încolo nu mai număr.”

Acest ultim mare pas cere o renunțare completă, dorința de a merge tot drumul. Hristos a ilustrat bine acest lucru în parabola mărgăritarului de mare preț. Pentru a dobândi acest mărgăritar, omul a trebuit să vândă tot ce avea. Pentru a-L dobândi pe Hristos ca o parte vie a vieții, se cere de asemenea sacrificarea a tot ceea ce suntem, pentru a fi sub controlul

Său. Este un salt îndrăzneț al credinței, totul sau nimic, încrezându-te doar în Dumnezeu.

Este asemănător cu săritura pe care am făcut-o de pe trambulină, în capitolul precedent. Odată ce am sărit de pe trambulină, nu mai exista posibilitatea întoarcerii acelei decizii. Te-ai angajat. Ritualul circumciziei învăța același lucru. Odată ce era săvârșit, nu mai exista cale de întoarcere.

În acea după-amiază am plănuit să tai lemne, pentru ultima dată în acel an. Am mai spus-o și altă dată că-mi place să tai lemne, așa că aceasta nu era o treabă de care să mă însăimânt. Oricum, nu eram pregătit pentru gândul pe care Dumnezeu mi l-a dat atunci când eram cu remorca aproape jumătate încărcată. *“Jim, vreau să duci această încărcătură de lemn lui Mitch.”*

Mitch era un prieten al meu care locuia într-o altă vale. Îl simpatizam pe Mitch, dar nu m-am gândit niciodată să-i duc o încărcătură de lemne. Mitch avea puterea necesară de a tăia propriile lemne. Nu era bolnav la pat. Și apoi, era un drum lung până la casa lui, mai ales că ziua se apropia de sfârșit. Aveam nevoie de o călătorie de trei ore dus-întors, fără a mai pune la socoteală timpul petrecut la descărcarea remorcii. *“Doamne? Să duc o încărcătură de lemne lui Mitch?”*

“Da, Jim. Va fi o încurajare pentru el.”

Îmi pare rău că trebuie să recunosc, dar m-am luptat pentru a-mi preda planurile și gândurile mele – ceea ce voiam eu – și să aleg ce voia Dumnezeu pentru mine, adică să fac o faptă bună. În final, m-am decis să ascult, am încărcat remorca și m-am pregătit să plec spre casa lui Mitch.

“Jim,” spuse vocea familiară, *“când încarci lemnele în remorcă pentru tine, cum le încarci?”*

M-am uitat la remorcă. Conținea o încărcătură bună de lemne, bine așezate, până la nivelul obloanelor laterale. Aproape instantaneu, am știut ce-mi cerea Dumnezeu. Când încarc remorca pentru mine, o încarc cu vârf, încât nu ar mai putea încăpea nici o altă bucată. *“Am înțeles, Doamne,”* am spus, *“Vrei să-l tratez pe fratele meu exact cum m-aș trata pe mine, nu-i așa, Doamne?”*

Așa că am scos drujba și am mai tăiat niște lemne, le-am crăpat și apoi le-am așezat în remorcă până s-a încărcat corespunzător. Apoi l-am sunat pe prietenul meu pentru a vedea dacă era acasă. Mi-a răspuns fetița

sa și mi-a spus că nu vor fi acasă. “Pot să-i transmit un mesaj?” m-a întrebat ea.

“Nu, nu, nu este necesar. Nici măcar nu-i spune că am sunat.”

“Cred că asta este, Doamne. Adică, el nu va fi acolo pentru a le primi. Nu va fi nimeni acolo să mă ajute să le descarc sau să-mi aprecieze efortul și să-mi spună ce bun creștin sunt eu.”

“Jim, Eu vreau să mergi chiar și așa.”

“Dar, Doamne...”

“Da, Jim, vreau ca tu să te duci, chiar dacă nu este nimic pentru tine, când totul implică răstignirea firii tale. Vreau să faci voia Mea, având încredere că Eu știu ce este cel mai bine.”

Așa că am condus 90 de minute până la casa prietenului meu și așa cum fetița lui mă avertizase, nu era nimeni acasă. Am descărcat remorca de lemne și le-am stivuit. În drum spre casă, m-am întâlnit cu Mitch și familia sa. Am tras amândoi pe dreapta și am deschis geamurile. Primele cuvinte care au ieșit din gura lui au fost: “Ce faci pe aici, Jim?”

Firea mea voia atât de mult să primească câteva aprecieri și dorința din mine voia să spună: “Tocmai ți-am adus o remorcă de lemne.” Dar, tot acolo era și vocea Dumnezeului meu, Tatălui meu, Dumnezeului Tată, așa cum vorbește Biblia despre El și cu fermitatea blândă a Tatălui, spuse: *“Jim ...”*

Adevărata viață creștină are de a face în toate cu lepădarea și asta era ceea ce am ales. “Sunt în drum spre casă”, am spus repede, sincer și sper că natural.

“Mă bucur că te-am văzut”, spuse el în timp ce ne despărțeam.

Am povestit acest lucru odată într-o biserică din Dallas, Texas. I-am încurajat pe cei prezenți să facă acest “ultim mare pas,” de a-și preda viața lui Hristos, când s-a întâmplat un lucru neobișnuit. Tocmai terminasem predica și stăteam jos. Pastorul bisericii mergea spre podium pentru a anunța imnul de închidere și pentru a face rugăciunea de încheiere când, deodată, un tânăr s-a ridicat de pe scaunul lui și a început să meargă spre amvonul bisericii. Pastorul stătea la amvon, fără cuvinte și în audiență domnea liniștea. Tânărul a îngenuncheat înaintea amvonului în simplitate și în liniște și-a plecat capul.

Puteam să-mi dau seama, din felul în care era îmbrăcat, că acest tânăr nu era membru al bisericii. De fapt, arăta de parcă acum intrase de pe

stradă. Brațele sale erau pline de cicatrice și fața îi era desfigurată rău. Pastorul a realizat că acest om și-a luat angajamentul să facă exact ceea ce tocmai spuseseam adunării să facă – să facă ultimul mare pas. El voia să-și ia angajamentul. Puteai simți Duhul lui Dumnezeu luptându-se cu inimile oamenilor în timp ce vocea frumoasă a pastorului a început să cânte:

*Îți predau întreaga viață,
Doamne, fii al meu stăpân!
Eu te voi urma într-una,
Lângă Tine-n veci rămân!*

*Mă predau cu totul ție,
Înaintea Ta mă plec;
Bucuria mea e-n Tine,
Căci în lume toate trec ...*

*Toată inima să-mi fie
Plină de Cuvântul Tău
Și nădejdea mântuirii
Să inunde pieptul meu.*

*Schimbă Doamne-n foc de jertfă
Legea firii mele reci!
Umple-mă cu-a Ta iubire
Ca să te slujesc în veci!*

*Vreau să fiu al Tău,
Vreau să fiu al Tău,
Tot ce am, cu trup și suflet,
Vreau să fie-al tău!*

Totul a fost spontan. N-a fost făcută nici o chemare, nu s-a spus nici un cuvânt, nici un apel emoționant și totuși Duhul Sfânt a vorbit mai tare decât orice om și aproape o treime din cei prezenți au venit în față și au îngenunchat lângă tânărul acela. Simțeam fiori pe șira spinării. Știam că trebuie să vorbesc cu tânărul acela și să-i ascult povestea.

L-am luat deoparte să stau de vorbă cu el. Am aflat că numele lui era Christopher. Într-o vorbire înceată și neclară, asemenea unuia care are un handicap de vorbire, mi-a spus povestea sa. Mi-a povestit cum mama sa îl pedepsea, copil fiind, aruncând apă fiartă pe el. Cicatricele de arsuri de pe pielea sa erau dovezi tăcute că povestea vieții sale era adevărată. Vorbind rar el a continuat: “Uneori mă închidea în baie pentru o zi și chiar două. Când mă lăsa afară, îi puneă pe frații mei să mă bată cu bețe. Când am ajuns la adolescență, nu am mai suportat. Am plecat și m-am alăturat bandelor de pe străzi.”

Întotdeauna am fost curios care erau motivele pentru care un tânăr se atașă de astfel de bande. Christopher mi-a explicat că în bandă a descoperit – pentru prima dată în tulburătoarea sa viață – acceptarea totală și loialitatea “până când moartea ne va despărți”. Viața în bandă, din păcate, nu era mai puțin violentă decât cea de acasă.

“Am fost înjunghiat de două ori și o dată împușcat”, spuse el cu mare ușurință. “Am fost de asemenea în închisoare. După ce am ieșit, am întâlnit câțiva oameni din această biserică și ei mi-au povestit despre acest Isus. Mi-au spus că pot avea încredere în El cum nu am avut în nimeni niciodată în viața mea. Eram interesat, mai mult decât voiam să recunosc, dar eram și speriat. În oricine am avut încredere, m-a trădat. Așa că le-am spus: “Dacă acest Isus mă va minți vreodată, îl voi ucide!” Dar ei m-au asigurat că El nu minte niciodată. Apoi mi-au spus de aceste întâlniri ale tale, în care oamenii învață cum să umble cu Isus. Domnule Hohnberger, ceea ce ați spus în acest sfârșit de săptămână – să-L lăsăm pe Isus să aibă control complet asupra vieții noastre – asta înseamnă să fii creștin?”

“Da, așa este, Christopher”

“Atunci vreau să fiu creștin.”

Am încercat să-i iau adresa, ca să putem păstra legătura, dar el a refuzat. I-am cerut un număr de telefon, dar nu voia să mi-l dea. “Cum voi putea păstra legătura cu tine?” l-am întrebat în final.

“Păi”, începu el, “eu locuiesc sub un pod.”

Am simțit durerea din glasul său. Am predicat unei biserici pline de oameni care aveau toate avantajele și totuși acest tânăr era primul care și-a dedicat viața lui Hristos. N-am mai cunoscut pe nimeni altcineva care să fi avut o viață atât de grea ca a lui Christopher și totuși el nu a găsit nici

Ultimul mare pas

o scuză în trecutul său sau în condiția sa prezentă, care să-l rețină de la a face “ultimul mare pas” într-o relație de predare lui Isus.

Și noi, cei care stăm fără mari dificultăți și având mari binecuvântări, refuzăm să fim atenți la chemarea plină de milă a lui Dumnezeu.

Privind la exemplul lui Christopher, există vreo scuză pe care s-o putem aduce înaintea lui Dumnezeu pentru a face ultimul mare pas? Știu că vreți această experiență. Știu că o doriți. De asemenea, știu că Dumnezeu vă cheamă să luați o decizie. Dorința nu este suficientă; trebuie să decideți să o faceți. Trebuie să faceți ultimul mare pas.

Înțelegeți frustrarea pe care o simte Dumnezeu în timp ce ne privește cum ezităm și ne întoarcem în întuneric, aparent incapabili să facem diferența dintre viață și moarte?

Ascultați cuvintele Sale, care ne cheamă să facem ultimul mare pas: “Ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta” (Deuteronom 30:19) și fugi la Dumnezeu.

Epilog

Au trecut aproape șaptesprezece ani de când ne-am mutat în sălbăticie. Băieții noștri au devenit băieți, apoi adolescenți iar acum sunt bărbați. Acum perspectiva timpului îmi permite să privesc înapoi la ultimele două decade din viața mea, care sunt centrul acestei cărți. Când am anunțat că vrem să ne mutăm în sălbăticie, au fost unii care au spus că nu este bine. Când am spus că ținta noastră este să oferim copiilor noștri ce este mai bun și să-i protejăm de restul, ei au declarat că este imposibil. Țintele noastre erau prea înalte, spuneau ei. Este imposibil!

După trecerea timpului, vă pot spune că este posibil! Și merge! Programul pe care l-am făcut de a-L căuta pe Dumnezeu și de a ne apropia ca familie, a mers excelent! Nu am recomandat nimic care să nu fi mers pentru noi. Iarăși și iarăși, oamenii spuneau: “Așteaptă până băieții tăi vor fi adolescenți. Vor respinge stilul tău de viață.”

Mai târziu, când oamenii au văzut că anii de adolescență treceau fără nici o revoltă, și-au schimbat poezia în: “Așteaptă până vor fi adulți”.

Astăzi sunt adulți și nici măcar nu mai băgăm în seamă vocile celor care se îndoiesc, pentru că știm că ceea ce am făcut, a mers. Și va merge și pentru tine, fie că trăiești în sălbăticie, fie că vrei să te muți la țară pentru a aplica aceleași principii acum.

Astăzi, Matthew și Andrew sunt agenți imobiliari de succes, specializați în proprietăți de țară sau în sălbăticie. Caracterele lor, pe care și le-au format cu osteneală în sălbăticie, au atras atenția multora dintre clienții lor și mulți dintre ei au luat legătura cu mine, vrând să știe cum am putut crește astfel de tineri remarcabili. Secretul este simplu. Nu i-am crescut nici eu, nici soția mea. I-am permis lui Dumnezeu să o facă prin cooperarea noastră cu El. De aceea, în timp ce ne bucurăm cu băieții de succesul lor, suntem conștienți că familia noastră a atins asemenea rezultate numai prin harul lui Dumnezeu .

Epilog

În timp ce scriu aceste lucruri, toți patru continuăm să stăm în mica noastră casă din Parcul Național Glacier. Băieții au propriile lor afaceri imobiliare și un birou în oraș. Încă se mai bucură de compania părinților lor. De asemenea, relația noastră este mai prețioasă astăzi pentru că știm că acest timp de stat împreună va înceta într-o zi. Foarte curând băieții se vor căsători și vor forma propriile lor familii. Nu avem nici un regret. Atât ei cât și noi suntem pregătiți. Sally, regina mea, și cu mine suntem gata să-i încurajăm în fiecare stadiu al vieții la care putem fi părtași. Până atunci, ne bucurăm de timpul nostru împreună.

După ce Domnul m-a chemat la slujire totală, am întemeiat Fundația Restoration International, împreună cu o altă familie care era hotărâtă să-l urmeze pe Dumnezeu până la capăt. Această slujire non-profit are ca angajament să-i învețe pe alții să descopere și să trăiască Evanghelia practică, în așa fel încât căsniciile și familiile lor să fie transformate și refăcute, așa cum s-a întâmplat și cu a noastră. Noi credem cu adevărat că esența Evangheliei lui Hristos este refacerea.

Ce va fi în viitor? Am atins noi tot ceea ce ne-am propus, adică o căsnicie excelentă și să umblăm cu Dumnezeu? Da, și de asemenea ne-am atins și scopul de a crește băieții noștri ca și creștini adevărați.

Dar aceasta este un crâmpei din viitor. Ca adolescent, Matthew dorea să descopere un lac ascuns în sălbăticia din partea canadiană. A devenit visul lui, ținta lui și l-a urmărit ani de zile. În cele din urmă și-a îndeplinit ținta și când ne-am întors la civilizație, deja se gândea la noi zone de explorat, noi aventuri de experimentat.

Acesta este felul în care Sally și cu mine vedem viitorul. Împlinirea unui vis nu șterge viziunea celuiilalt. Escaladarea unui munte nu face altceva decât să descopere alte înălțimi, mai multe și mai înalte, gata de a fi cucerite. În fiecare din noi arde dorința de a vedea ceea ce se ascunde după următorul deal. Experiența vieții creștine este mereu îndreptată în sus. Întotdeauna vor fi noi înălțimi ale dăruirii de sine și noi prăpăstii ale lepădării de sine care trebuiesc explorate. Fiecare experiență nouă aduce cu ea noi îndatoriri și o bucurie mai mare în compania lui Hristos, Tovarășul nostru permanent.

Dorința și rugăciunea inimii mele este să găsești scăpare la Dumnezeu. Amin!

O conversație cu Jim Hohnberger

Î: Când ai observat prima dată că ceva nu era bine în experiența ta spirituală, ce te-a făcut să crezi că simplificarea vieții ar fi răspunsul?

Hohnberger: Nu am crescut în credința în care sunt acum. După ce am intrat în biserica rămășiței lui Dumnezeu, am fost foarte activ în împărtășirea adevărului care ne-a adus în biserică. Dar am început să descopăr că o mare parte din experiența mea creștină era de exterior – participarea la biserică, oferirea de studii biblice, etc. Am devenit prim-prezbiterul bisericii. Predicam și eram implicat în această lucrare aproape de trei ani. Când am venit acasă într-o seară, eu și soția mea am început să ne certăm destul de tare. Băieții mei de trei, respectiv cinci ani, au început să țipe. Ei nu știau ce se întâmplă pentru că erau prea mici să înțeleagă. Sally a plecat la o plimbare în curte și când s-a întors am întrebat-o, “Draga mea, ce se întâmplă cu noi?”

Mai târziu, am sunat la birou (aveam o agenție de asigurări pe atunci). Am spus echipei că voi pleca pentru zece zile. Am luat rulota și am plecat către Lacul Imp, în partea superioară a Peninsulei Michigan, la Watersmead și am petrecut zece zile reevaluând viețile noastre.

În perioada de curtenie eram îndrăgostiți nebunește. Vreau să spun că am avut o perioadă romantică frumoasă. Dar după ce ne-am căsătorit, am intrat în cercul creat de această societate, această uriașă morișcă. Credeam că pentru a fi fericiți trebuie să avem cea mai mare casă – am avut până acum trei case. Stăteam într-o casă din lemn de cedru de 270 de metri pătrați și o curte de 16 hectare, cu un mic lac. Aveam cele mai bune mașini; aveam un venit bun. Eram prim-prezbiterul bisericii, foarte activ în comunitate, dar ceva nu mergea. Exista un proces de erodare care ne separa

și nu ne cunoșteam. Aveam toate lucrurile despre care se spune că ar fi marca succesului, dar noi nu reușisem.

Așa că, atunci când ne-am reevaluat viețile în cele zece zile, am încercat să mă gândesc la viețile celorlalți din aceeași branșă cu mine. Ne-am gândit la ceilalți din biserică, nu dintr-un punct de vedere critic, nu pentru a arăta cu degetul, ci pentru a vedea ce puteam învăța de la ei și nu ne-a plăcut ce vedeam. Am realizat că succesul nu era în direcția în care mergeam noi. Trebuia să ne recâștigăm timpul (singurul lucru pe care nu-l aveam era timpul) și să-l folosim pentru a descoperi cu adevărat umblarea cu Dumnezeu, nu doar adevărul, nu doar biserica. Apoi prioritatea trebuia să devină căsnicia și copiii. Și așa ne-am dat seama că trebuie să renunțăm la acest ritm rapid, această morișcă în care ne aflăm în SUA. Bineînțeles că și în Europa este la fel, Australia, Canada și Anglia – nu doar în SUA.

Î: Cei mai mulți oameni care trăiesc în roata aceasta rapidă nici măcar nu trăiesc stilul de viață pe care tocmai l-ai descris. Ei locuiesc în suburbii sau în orașe cu peluze de mărimea unui timbru poștal. Chiar dacă spui că a trebuit să părăsești morișca aceasta, situația ta pare de vis, cu această casă cu teren propriu de 16 hectare. Mie mi se pare că este mult mai relaxant decât ceea ce au cei mai mulți oameni care trăiesc în orașe și lucrează timp de 50 – 80 de ore pe săptămână.

Hohnberger: Mulți oameni m-au întrebat: “Trebuie să plecăm toți în sălbăticie pentru a obține lucrul acesta?” Iar răspunsul meu este, în mod special privind în urmă la cei 18 ani, că fiecare are nevoie de experiența pustiei, dar că nu trebuie să te duci în sălbăticie pentru a o avea. Trebuie să înveți cum să controlezi ceea ce se întâmplă în viața ta. Fie că ești într-un apartament în Chicago, fie că ești în Bronx, New York, fie că ești la țară. Am văzut oameni care au încercat metoda noastră și s-au mutat la țară, iar viața lor a fost mai rea decât înainte. De fapt, ca și noi, au adus stilul lor de viață de la oraș la țară.

Î: La un moment dat ai vorbit despre devoțiunea de dimineață devreme și ai spus că aveai două ore și jumătate cu Dumnezeu. Unii ar putea spune că este posibil pentru tine care trăiești în sălbăticie, dar cum rămâne cu

**noi, ceilalți, care locuim în Los Angeles sau Toronto sau Indianapolis?
Ce fel de experiență devoțională putem avea?**

Hohnberger: Să vă răspund. Activez de opt ani în organizația Restoration International și mi-am dat seama că cea mai mare greșală pe care o fac oamenii este aceea de a urma metode. Metoda pe care trebuie să o urmezi este aceea de a te da jos din scaunul șoferului – lasă pe Dumnezeu să fie șoferul.

Î: Care este metoda principală?

Hohnberger: Aceasta este metoda. Oamenii aud cum ți-ai crescut copiii, cum vorbești cu soția sau despre mutarea la țară și încearcă să facă la fel. Dar la ei nu merge pentru că Ei sunt la cârma vieților lor.

Știi, oamenii vor să conducă și cu aceasta se luptă Dumnezeu. Aceasta este problema omenirii. Problema lui Lucifer a fost dorința de a conduce, așa că insist asupra faptului că mutarea în sălbăticie nu va rezolva problema. Sunt o sumedenie de băștinași din sălbăticia Africii care trăiesc mult mai izolați decât Jim Hohnberger. Și cu toate acestea nu sunt sub influența Duhului lui Dumnezeu. Cadrul poate ajuta și putem beneficia cu toții de o viață într-un cadru liniștit și calm, dar oamenii încearcă să facă din acest cadru răspunsul, când, de fapt, el nu este altceva decât o unealtă.

Metoda este simplă: Jim Hohnberger trebuie să învețe cum să predea controlul sinelui acum și apoi să mențină această predare prin influența Duhului în conștiința sa, permițând lui Dumnezeu să fie cel care conduce în timpul zilei. Aceasta este viața creștină într-un rezumat foarte concis.

Î: Dar cele două ore și jumătate?

Hohnberger: Zecimea din timpul meu, așa le numesc eu. Cert este că nu toți oamenii pot avea un așa timp. Aceasta este realitatea și trebuie să o admit. Dar când am vândut totul și m-am mutat aici [Montana], am avut acest timp. Așadar, am avut unele condiții, pe care majoritatea oamenilor nu le au. Și am spus lui Dumnezeu că voi dedica acest timp Lui. Dar punctul principal nu este lungimea timpului, ci ceea ce faci cu timpul acesta. Asta vreau să subliniez. Ca și acrobații care merg pe frânghie,

când învață prima dată să meargă pe frânghie, au nevoie de zile pentru a parcurge întreaga funie, dar când învață cum s-o facă, o pot face în câteva minute. Aceasta este valabil și pentru umblarea noastră cu Dumnezeu. Ținta nu este lungimea timpului sau cât de mult citești, ci cât de mult te supui domniei lui Isus, când realizezi că El conduce și că mergi din momentul acela cu Domnul, gata să-ți filtrezi gândurile, cuvintele și lucrurile pe care le spui sau le faci în acea zi, prin Isus. Dacă poți face lucrul acesta într-o jumătate de oră, e bine. Dacă-ți ia trei ore și jumătate sau patru ore, fă-o. Dacă o poți face în 15 minute, fă-o.

Î: Deci vrei să spui că atunci când eul este la controlul vieții, durata timpului în care te rogi și studiezi nu are nici o valoare?

Hohnberger: Mă bucur că ai adus în discuție acest lucru, pentru că unii oameni cred că dacă au două ore și jumătate de studiu și rugăciune sau alt timp, atunci sunt creștini. Acest lucru nu este adevărat. Pentru că ei pot conduce întreg programul de două ore și jumătate. Are lucrul acesta vreun rost? Cunosc oameni care au devenit savanți ai Bibliei și petrec 3,4,5 ore cu Domnul, dar în același timp își tratează soțiile urât. Creștinismul este mult mai mult decât a fi de acord cu adevărul; implică supunerea alegerilor fiecăruia voinței lui Isus Hristos.

Î: Slujirea ta te conduce în toate “taberele” bisericii – atât liberali cât și conservatori. Cum slujești de fapt acestor “tabere” diferite?

Hohnberger: Dacă pot folosi această terminologie aici, conservatorii se aruncă asupra membrilor liberali, pentru că teologia lor nu este la fel cu a acelora, dar ei sunt în mare parte conduși de firea lor. Iar liberalii se aruncă asupra conservatorilor pentru că sunt critici, înfumurați și mândri. Și liberalii sunt în mare parte conduși de firea lor. Dumnezeu spune: “Ascultați, conservatorilor și liberalilor. Aveți aceeași problemă. Vreau ca voi să fiți conduși de Duhul Sfânt.”

Am participat la diferite întâlniri, pentru că dorința noastră este aceea de a salva oamenii de ei înșiși, nu din tabere separatiste sau conservatori. Nu aceștia sunt inamicii. Dușmanul este în propria inimă. La ce bun să spui oamenilor despre fiara din mare sau de cei șapte munți, dacă fiara

încă mai conduce propria inimă? Așa că atunci când mergem la întâlnirile conservatorilor și ei vin cu aceste semne despre fiară și puterea fiarei, eu le spun: “Pot s-o chem pe soția ta aici și să o întreb dacă fiara din inima ta încă mai conduce acasă? Dacă da, demolează masca. NU te mai agăța de fiara din Apocalipsa și de 666 ci învață să înfrunți fiara din inima ta!”

Astfel, mesajul pe care l-am oferit a trecut dincolo de limitările barierelor politice din zilele noastre.

Î: Există grupuri cărora nu le vei sluji?

Hohnberger: Cred că dacă avem Evanghelia, trebuie s-o ducem celor care nu o au. Când președinții de Conferință m-au sunat și mi-au spus: “Am auzit că vei vorbi la această întâlnire. Aș vrea să te rog să nu mergi acolo”. Eu le-am spus, ”Credeți că predic Evanghelia?” și ei au spus, “da, credem”. “Păi atunci cum va ajunge la ei?” Pentru că, dacă ai Evanghelia cu adevărat, vei găsi o cale de a o duce oamenilor și nu doar să-i arunci afară.

La o întâlnire de tabără pe teme de familie, eram aproximativ 550 de persoane, din care 100 nu erau din credința noastră. A fost făcută publicitate pe un panou, pe autostradă și în ziar. Unele femei [din localitate] au venit la întâlniri în pantaloni scurți și tricouri cu decolteu adânc. Câțiva oameni, ultra-conservatori, îmbrăcați foarte “bine”, au venit la mine și mi-au spus, “frate Hohnberger, am vrea să anunți o normă de îmbrăcăminte la această întâlnire de tabără.” “De ce?” am spus eu. ”Și ei au continuat, “păi, vedeți doamna de acolo?” Și eu am spus: “Da, o văd.” “Păi de-aia! Ne ispitește.” Iar eu am spus: “Domnilor, vreau să înțelegeți care este punctul meu de vedere. Voi încerca să fiu cât mai explicit. Dacă ea vine în costum de baie, este bine venită la întâlnirile mele, pentru că eu vreau inima ei, nu îmbrăcăminte. Dacă putem conecta inima ei cu inima lui Isus, restul va fi rezolvat.” După acest principiu mă ghidez.

Î: Această carte a fost scrisă în împrejurări neobișnuite, nu-i așa?

Hohnberger: Am mers pe insula St. Croix timp de o lună pentru a o scrie. Eu nu sunt scriitor. Engleza era ceva cu care mă torturau la școală. Mama mă îndemna să învăț, dar eu spuneam: “Mamă, nu voi avea niciodată nevoie de așa ceva.” De-aș fi știut atunci...

Am încercat să scriu această carte și am început, am lăsat-o și am pierdut inspirația, înțelegi? În final am spus, “Doamne, am nevoie de ceva timp în care să nu fiu întrerupt. Poți să mă ajuți?” Așa că, un om căruiua fiul meu i-a vândut niște teren – un om foarte bogat din altă biserică decât a noastră – m-a sunat. Și mi-a spus: “Ce ai făcut ca să-l crești așa pe fiul tău? Nu am mai întâlnit astfel de oameni în lumea afacerilor și fiul tău nu are decât 21 de ani. Pot veni să vorbesc cu tine?” Acest om deținea propria bancă, propria companie de ipotecare și avea depozite și proprietăți în locuri numeroase. De asemenea, avea și această casă în partea de nord a insulei St. Croix – acolo unde este un loc atât de minunat pentru scufundări.

Așa că am vorbit și el m-a întrebat de unele din poverile mele iar eu i-am spus: “Păi, vreau să scriu cartea aceasta.” El a spus: “Ascultă-mă, dacă ai nevoie de ceva timp în care să nu fii întrerupt, de ce nu folosești casa mea de pe insulă?” “Unde este?” l-am întrebat eu. Iar el a replicat: “Pe insula St. Croix.” Apoi Dumnezeu a făcut rost de bilete gratis pentru mine și familia mea și am mers acolo pentru o lună. Am scris în fiecare zi, dimineața, iar apoi, după-amiaza, făceam scufundări.

Î: Slavă Domnului! Ce modalitate de a scrie o carte!

Hohnberger: Nu-ți va veni să crezi, dar ne-am scufundat la 40 de metri și știi ce făcea mintea mea? Nu poți să te oprești atunci când mintea lucrează și inspirația vine. Eram acolo jos și vedeam un rechin, iar mintea mea scria capitolul 7. Eram în mijlocul vegetației luxuriante și în minte continuam să scriu cartea.

Î: Jim, ai serii de predici înregistrate pe casete audio și chiar și o publicație trimestrială. Cum se poate lua legătura cu tine pentru a comanda aceste materiale?

Hohnberger: Empowered Living Ministries, 157 Turtle Mountain Rd. Kalispell, MT 59901. Telefon: 1-877-755-8300. De asemenea, se pot comanda aceste materiale și la adresa web:

www.EmpoweredLivingMinistries.org

Î: O ultimă întrebare. Jim, care crezi că este cea mai mare lecție pe care ai învățat-o în această experiență a sălbăticiiei?

Hohnberger: Că am nevoie de Isus în fiecare clipă, a fiecărei ore, a fiecărei zile. Și dacă, numai pentru un moment Îi dau drumul, mă întorc la vechea mea cale. Aș face paralelă cu... dar nu știu dacă ai făcut alpinism vreodată. Pur și simplu arunci o frânghie cu ancoră zdravănă după o stâncă și atâta timp cât te ții de aceea funie, ești în siguranță. Dacă-i dai drumul ce se întâmplă? Același lucru se întâmplă și în viața creștină. Am ajuns să înțeleg că a fi creștin este mult mai mult decât apartenența la biserica adevărată și trăirea stilului de viață corect, sau a trăi în sălbăticie sau cunoașterea fiarei și ursului din Daniel și Apocalipsa, profețiile și a doua venire. Creștinismul are de a face cu ținerea acestei funii, care este Isus. Și voi putea face rapel în siguranță prin lume, atâta timp cât continui să mă țin de Isus. Rugăciunea mea este ca, în viața mea de creștin, legătura mea cu Isus să fie atât de puternică, încât să nu-I mai dau drumul niciodată!

DE ACELAȘI AUTOR !

Viață din belșug

Un program de 12 săptămâni pentru îmbunătățirea celor mai importante relații

Mulți creștini au experimentat pentru prima dată în viața lor puterea Evangheliei, citind cartea “Scăpare la Dumnezeu”, scrisă de Jim Hohnberger. Acum Jim prezintă principiile umblării cu Dumnezeu pe care le-a descoperit, dând câteva exemple concrete de creștinism practic din viețile celor pe care el și soția sa i-au sfătuit de-a lungul anilor. **Viață din belșug** este un ghid practic pentru a-ți schimba viața

Iată un exemplu.

Jeff și soția sa au încercat să facă să funcționeze creștinismul în căminul lor, dar nimic nu se schimba, poate cu excepția contului bancar. Au acumulat datorii de peste 160,000 de mii de dolari. Datoriile erau din ce în ce mai mari și, pentru a le plăti, lucra peste program. Acest lucru a pus în pericol unitatea familiei. Au început să se certe din cauza acestei situații care s-a deteriorat în doar câteva săptămâni și toate aceste certuri culminau cu câte o partidă de strigăte și reproșuri dureroase.

La un moment dat Jeff s-a simțit străin de soție, de copii și de Dumnezeu. Aveau de toate: funcție în biserică, cărți cu povestiri biblice și casete cu muzică pentru copii și totuși, erau nemulțumiți. “Dacă doar la asta se rezumă viața și religia, atunci mă sinucid”, s-a gândit Jeff, nu vreau să mai sufăr.

Își încarcă cu grijă pistolul de 9mm, cea mai periculoasă armă pe care o avea, o puse în buzunar și hotărî să caute un loc retras pe proprietatea de la țară, unde să pună capăt suferinței. A ignorat rugămințile soției de a nu face ceva nechibzuit și i-a spus să țină copiii în casă o vreme. Nu voia ca ei să audă bubuitul pistolului, sau să meargă să-l caute.

Leșind din casă și-a întâlnit fiul de patru ani care se plimba cu bicicleta și cânta. Copiii, mai ales cei foarte mici, neînțelegând natura problemelor și a conflictelor din cămin, sunt mulțumiți să trăiască fericiți fiecare moment. Așa era și acest micuț care cânta: “Știu că Isus mă iubește”. Trecu pe lângă fiul său și se îndreptă spre un deluleț. Ajuns acolo scoase pistolul, și în ultimul moment se gândi la fiul său și la ce s-ar fi întâmplat cu acesta, dacă s-ar fi sinucis. Lacrimile au început să curgă, în timp ce cobora pistolul de la tâmplă. L-a pus înapoi în buzunar și s-a întors acasă.

La scurt timp după aceea Jeff a venit la una dintre întâlnirile noastre. Am vorbit cu el și i-am împărtășit principiile despre care veți învăța în capitolele următoare. L-am încurajat să le pună în practică, nu doar să le accepte la nivel intelectual și m-am rugat și am sperat ca el să-și schimbe viața.

Șase luni mai târziu, țineam niște seminarii nu departe de localitatea lui Jeff și a venit la aceste întâlniri. Era o persoană schimbată! Religia lui era acum una practică, activă, vie și lucrul acesta i-a influențat relațiile cu soția și copiii, dar cel mai mult l-a schimbat pe el. În mai puțin de un an, au reușit să plătească mai mult de jumătate din datorie. În jumătate de an, atitudinea față de viață și căsnicie s-a schimbat.

Jeff și familia sa încă mai au mult de învățat, dar dacă i-ați întreba, v-ar spune cât de bine stau lucrurile acum și cât de nerăbdători sunt ca lucrurile să meargă și mai bine.

Editura Zappy's vă oferă:

de același autor:

- **Viață din belșug**
- **Evanghelia este despre oameni**
- **Veniți deoparte**
- **Bărbați puternici**
- **Ferește-mă Domne de prieteni**

- **Educație pentru părinți - Sally Hohnberger** - Această carte nu este o carte tipică de creștere a copiilor. Nu veți găsi în ea ultimele tehnici despre știința comportamentului sau discuții privitoare la psihologie. Ceea ce veți găsi este o cale cu totul nouă pentru educarea părinților – prin Duhul!

- **Educație pentru părinți - Volumul II - Sally Hohnberger** - Scris în același stil captivant ca și primul, acest volum se adresează părinților ai căror copii au ajuns la vârsta adolescenței. Este o nouă provocare și un îndrumător al educației părinților – prin Duhul!

- **Revoluție la Vatican - Martin Kobialka** - O carte de mare actualitate, captivantă, și fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârșitul plin de speranță al acestei cărți ni-l va dezvălui.

- **Guvern mondial sau Împărăția lui Dumnezeu? - Martin Kobialka** - Cartea a apărut ca rezultat al întâlnirii autorului cu primul ministru britanic Tony Blair – care este un promotor al globalizării – și a corespondenței cu acesta. Autorul își propune să răspundă la întrebări cu privire la viitorul noii ordini mondiale, prezintă tendințele actuale și actorii principali ai acestei mișcări, dar prezintă și planul lui Dumnezeu cu lumea noastră, pe baza profetiei biblice.

- **Salvare din univers? - Martin Kobialka** - Este universul locuit? Ne vizitează locuitorii altor planete prin intermediul așa-ziselor OZN-uri? Mai există o speranță reală pentru omenire? Astăzi ne-a invadat o catastrofă spirituală. O inundație de otrăvuri este indusă în sufletele copiilor noștri prin intermediul valurilor New Age. Un potop ezoteric inundă lumea. Acest pericol, și alte întrebări actuale sunt strâns legate de lumea de dincolo. Această carte dă răspuns la aceste frământări cu ajutorul Bibliei, care oferă speranță reală și care dă vieții noastre un sens nou.

- **A patra uimire - Alberta Mazat** - Cartea "A patra uimire" vine să demitizeze concepția că iubirea fizică, definită de Creator prin sexualitate, trebuie privită cu coada ochiului și așezată

în plan secund și îndepărtat, de care să ne fie rușine. Relația dintre viața spirituală și viața sexuală din cuplu a fost foarte puțin explorată, socotindu-se incompatibile de către mulți partizani ai înaltei moralități. Meritul acestei cărți este acela de a oferi o educație sexuală în cel mai înalt cadru creștin, surprinzând frumusețea dragostei fizice din echilibrul vieții spirituale. Orice exces de-o parte și de alta le afectează pe amândouă.

- Mă socoteam desăvârșit - *George R. Knight* - Un studiu despre păcat și mântuire.

“Aceste două cuvinte țin de esența a ceea ce este creștinismul, în centru aflându-se problema umană, iar apoi soluția oferită de Dumnezeu.

Deși este adevărat că aceste cuvinte sunt esențiale în înțelegerea semnificației creștinismului, este la fel de adevărat că ele au fost unele dintre cele mai neînțelese cuvinte din istoria bisericii. La fel au fost și pentru mine. În felul acesta, m-am frustrat nu numai pe mine, dar și pe cei din jurul meu.

Acest mic volum conține ideile de bază ale modului în care înțeleg acum acest subiect. Fiecare capitol urmărește să vadă lucrurile dincolo de suprafață, pătrunzând în semnificația lor profundă și a modului în care ele se manifestă în experiența creștină de zi cu zi”.

- Până la capătul pământului - *Sebastian Tîrțîrau* - Această carte este o lecție practică de filozofie creștină a vieții. Ea descrie cu lux de amănunte demersul ființei umane sub atingerea călăuzitoare a lui Dumnezeu. Este un destin creștin, în cel mai frumos sens al cuvântului. Era normal ca el să nu fie decât misionar. Fiecare nou-născut în Împărăția Cerurilor este binecuvântat ca purtător de speranță și mântuire. Experiența de viață prezentată în această carte dovedește cu prisosință acest adevăr.

- De ce nu mi-ai spus și mie? - *Morris Venden*

A-L FACE CUNOSCUT PE ISUS ALTORA, NU ESTE CEEA CE FACEM. ESTE CEEA CE SUNTEM. Când ajungem să lucrăm ca pescari de oameni, ne lipsește barca?

Nu este de mirare că atât de mulți se sperie, se simt vinovați sau vor să fugă să se ascundă atunci când aud Cuvântul.

“Dacă nu-ți îndeplinești datoria creștină de a da mărturie altora, sângele lor va fi cerut din mâna ta.”

Dacă aceasta este ceea ce ați auzit de la amvon sau de la oameni, în legătură cu împărtășirea credinței pe care o aveți, pregătiți-vă pentru o schimbare cutremurătoare în înțelegerea mesajului.

În cartea **De ce nu mi-ai spus și mie?** pastorul, scriitorul și binecunoscutul apărător al neprihănirii prin credință, Morris Venden, lansează o provocare față de tacticile bazate pe teamă și sentimentul vinovăției, care se folosesc în biserică pentru a-i determina pe membri să desfășoare

lucrare misionară și promovează o mult mai bună cale de urmat.

Cu dovezi din Biblie și din cartea Calea către Hristos, precum și cu multe experiențe de viață culese în timpul anilor de pastorație, pastorul Venden ne dezvăluie un Dumnezeu suficient de mare, de iubitor și de cinstit ca să dea fiecărei persoane născute în această lume, o șansă adecvată la mântuire, indiferent de ceea ce facem noi. Pe măsură ce descoperiți adevăratul motiv pentru care Dumnezeu ne cheamă să dăm mărturie și să slujim pe alții, vă veți întreba de ce a durat atât de mult ca adevărul să poată fi rostit: mărturisirea creștină autentică nu este niciodată ceva ce se face forțat; curge în mod natural din relația pe care o aveți cu Isus.

Despovărați de sentimentul de vinovăție, puteți înlocui o viață de mediocritate monotună cu o aventură neînfrițată pe calea credinței. Această carte vă va arăta cum puteți face acest lucru.

Lanțuri sfărâmate - Doug Batchelor

Bazată pe remarcabila relatare biblică despre Isus și demonizatul din Decapole, această povestire tulburătoare conduce la o incursiune emoționantă în conflictul cosmic dintre forțele binelui și răului. **Lanțuri Sfărâmate** dezvăluie minunata putere a lui Dumnezeu de a elibera și transforma bărbați și femei ce sunt prinși în cele mai întunecoase adâncimi ale păcatului și de a aduce pace în sufletele lor disperate.

Ai simțit vreodată că starea ta spirituală stagnează? Sau că speranța ta pentru o dezvoltare ulterioară este deșartă? Ai atins vreodată culmea disperării simțind că știrbirea personalității, obiceiurile rele și egoismul te-au plasat dincolo de limitele salvării? Atunci această carte este cheia care să desfacă lanțurile care te împresoară.

Doug Batchelor, președinte al Amazing Facts, o organizație media creștină internațională, este pastorul unei biserici numeroase din Sacramento, California și gazda binecunoscutei emisiuni radio Bible Answers Live precum și a emisiunii de televiziune Millennium of Prophecy.

- Parabole moderne - Morris Venden

Toți suntem ignoranți, în diferite domenii. Poți fi o enciclopedie ambulantă în materie de computere, dar să nu cunoști absolut nimic despre ce se află sub capota mașinii tale.

Altceineva poate fi expert în aeronautică dar complet novice în ceea ce privește funcționarea creierului omenesc. Ce bine e când cineva începe să explice un lucru despre care nu știm nimic, cam așa: "Computerul... carburatorul... creierul uman... reactorul...) se aseamănă cu..."

A pune în relație ceva necunoscut cu altceva cunoscut, aici este geniul parabolei.

Exact așa făcea și Isus atunci când avea de prezentat noțiuni abstracte, precum credința, dragostea, împărăția cerurilor... "Împărăția cerurilor se aseamănă cu...", începea El și, în mod sigur urma o parabolă. Oamenii nu se săturau ascultându-L, atunci.

Pentru că ele aduc cerul mai aproape de pământ, parabolele încă le sunt dragi oamenilor,

după cum a descoperit pastorul Morris Venden peste tot unde a predicat. Cei care i-au auzit parabolele moderne prezentate în predici îi cer neconținut copii ale acestora, pe care, acum, el le-a adunat în cartea de față.

Parabolele din această carte? Să vedeți, ele se aseamănă cu...

Adică nu! N-ar fi mai bine să le citiți singuri?